

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

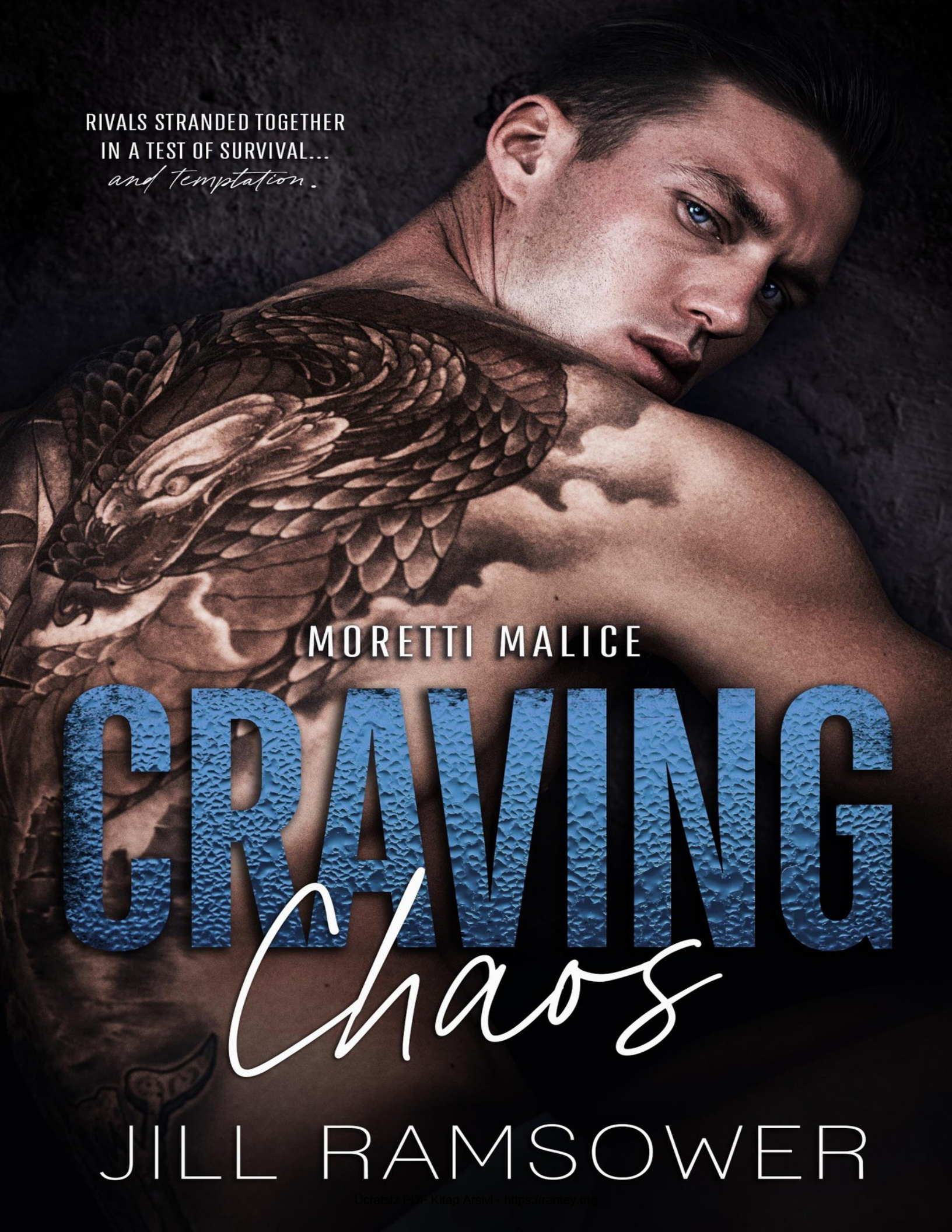
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIVALS STRANDED TOGETHER
IN A TEST OF SURVIVAL...
and temptation.

MORETTI MALICE

CRAWLING

Chaos

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CRAVING *Chaos*

CONTENTS

[J ill Telaffuz Kılavuzu](#)
tarafından yazılan_
[kitaplar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sosyal Medya & Web Sitesi](#)

Craving Chaos bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

YZ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazarın okuyuculara güvencesi: Bu romanın geliştirilmesinde/yazılmasında/düzenlenmesinde/düzeltilmesinde/biçimlendirilmesinde/yayınlanmasında hiçbir yapay zeka (AI) kullanılmamıştır.

Editörler: Editing4Indies
Kapak fotoğrafçısı: Daniel Jaems
Kapak Modeli: Chad Hurst

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

J ILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

MORETTI MALICE SERİSİ

[Kaos Özlemi](#)
[Şeytanın Susuzluğu](#)

BYRNE KARDEŞLER SERİSİ

[Sessiz Yeminler](#)
[Gizli Günah](#) (Novella)
[Yozlaşmış Birliktelik](#)
[Acımasız Kurtuluş](#)
[Kısır Baştan Çıkarma](#)

BES AİLE SERİSİ

[Sonsuza](#)
[Kadar Yalan](#)
[Asla Gerçek](#)
[Kan Her](#)
[Zaman](#)
[Sadakatlerin Yattığı Yer](#)
[İmkansız İhtimaller](#)
[Mutlak Sessizlik](#)
[Mükemmel Düşmanlar](#)

VAHŞİ GURUR DÜETİ

[Vahşi Gurur](#)
[Sessiz Önyargı](#)

EFSANE VE İNSAN SERİSİ

[Lanet ve Özlem](#)
[Zehir ve](#)
[Ahlaksızlık Kan](#)
[ve Nefes](#)
[Kuşatma ve Baştan Çıkarma](#)

PRONUNCIATION GUIDE

İlgilenenler için bu rehberi hazırladım. Fonetik yazım konusunda uzman olmadığımı ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı unutmayın.

Amelie- " AH-mel-ee"

Conner Reid- "Cah-nur Reed"

Ettore- "Et-TOH-re"

Fausto- "FOW-stoh"

Gino Revello- "GEE-no Rev-EHL-oh" **Henri**

Bouchard- "On-REE Boo-SHAR" **Lina**-

"LEE-nuh"

Mari- "MAR-ee"

Nana Byrne- "NAA-nuh Burn"

Noemi- " Noh-EM-ee"

Oran- "OR-uhn"

Renzo Donati- "REHN-zho Doh-NAH-tee"

Sante Mancini- "SAAN-tay Man-SEE-nee"

Shae Byrne- "Shay Burn"

Tomasso- "Toh-MAA-soh"

Diğer kelimeler

Gandon- (Rusça) "ghan-dohn"

L'Ascension- (Fransızca) "lah-sen-see-ohn"

Rivière-Rouge- (Fransızca) "riv-ee-EHR rhoo-sh"

Shae Byrne'ün kendi hikayesine sahip olması için ısrar eden tüm inanılmaz okuyucularıma, Shae'nin kendisi kadar destansı bir maceraya ilham verdiniz. Umarım her saniyesinden keyif alırsınız!

CRAVING CHAOS

JILL RAMSOWER

CHAPTER 1

SHAE

BANA KALIRSA, AT KUYRUĞU BİR TASMA DA OLABİLİR.

İnsanlar kısa saçımın bir tür keskin ifade olduğunu düşünme eğiliminde. Modayı diğer kızlar kadar seviyorum ama kesimim ve tarzım tamamen stratejiyle ilgili. Bana zarar vermek isteyecek çoğu kişi için zaten boyut dezavantajım var. Neden bunu onlar için daha da kolaylaştırayım?

Uzun saçlı genç kadınların sayısına bakılırsa, herkesin moda seçimlerini bir kavga beklentisiyle yapmadığı açık. Herkesin kendine göre. İki ağabeyim ve organize suçla uğraşan bir ailem olduğu için, göğüs dekoltemin nasıl görüldüğünden çok, bir bluzun kafama vurulduğunda kurtulmamı engelleyip engellemeyeceğini düşünürüm.

Ben buyum işte. Farklı biri nasıl olunur bilemem.

Bu doğrultuda, Donatis'lerle rıhtımda yapacağım toplantıya ince topuklu ayakkabılarla gitmeyi tercih ettim. Yoksa onlara Morettiler mi demeliyim? İtalyanlardan hiç emin değilim. Örgütleri Moretti ailesi ama hiçbiri aslında Moretti değil. Şu anda Donati ailesi liderlik koltuğunda oturuyor.

Hiç mantıklı değil.

Öte yandan benim aile işim tam olarak bu. Kan. Babam, işi sıfırdan kuran üç orijinal Byrne kardeşten biriydi. İsmimizin kafa karışıklığıyla değil, saygıyla eş anlamlı olmasını sağladılar. Kabul ediyorum, İtalyanların kendi taraflarında sayıları var, ancak haftanın her günü ve Pazar günleri iki kez Byrne olmayı tercih ederim.

Geçmişte İtalyanlar hakkında ne tür bir tehdit oluşturdıkları dışında fazla düşünmemiştim. Moretti ailesiyle yakın zamanda dost olduk. Bizim işimizde *müttefiklik* dostane bir kavramdır. Birlikte iş yapıyoruz ama onlara bir saniye bile güvenmiyorum. Ancak bir toplantıya tepeden tırnağa silahlı gitmek saygısızlık gibi görünebilir. Bu yüzden silah seçimimde yaratıcı olmalıyım.

Stilettoları getirin.

Erkekler topuklu ayakkabı giyen bir kadın görmeye bayılırlar, tek gördükleri sekstir. Bana uyar. Beş inçlik bir Jimmy Choo ile bir bıçak kadar zarar verebilirim.

Moda her türlü eğlencelidir.

Moda, kendimi silahlandırmama yardımcı olmasının yanı sıra, kılık değiştirmek ve yanıltmak için de yararlı bir araçtır. Görünüşüne enerji harcayan bir kadın genellikle göz boyamadan başka bir şey olarak görülmez. Ailemdeki erkekler tarafından eşit görülmek için kışımı yırttım ama bir rakibin beni hafife almasına izin vermenin stratejik bir avantaj olduğunu fark ettim.

Renzo Donati'nin iki adamının salya sümük sırtarak bana baktığını görünce hedefimi vurduğumu anladım.

"Shae Byrne," diyorum tanıştırmak için. "Sandıklarımızı almak için bir kamyonla geldik." Silah dolu kasalar. *Bir sürü* silah.

Kuzenim Oran, seks kaçakçılığı yapan güçlü bir adamı alaşağı etmek için Donatis'lerle işbirliği yapmıştı. Karmaşık planın bir parçası da silahlarımızın sevkiyatının Moretti Mafya örgütü tarafından kontrol edilen limanlardan geçirilmesiydi. Artık operasyon bittiğine göre, silahlarımızı geri alma zamanı geldi.

Saçlarını topuz yapmış sırık gibi bir adam önündeki sandığı okşuyor. "Her şey burada ama forklift işbirliği yapmıyor. Hepsini elle taşımak isteyeceğinizden şüpheliyim."

Boyasından çok pası olan bir makine arkasında hareketsiz duruyor. Her biri yüzlerce kilo ağırlığında on sandık silah. Silahlar sanıldığından çok daha ağırdır. Cuma gecemde yapmak istediğim şey bu *değildi*.

Üç adamıma dönüp bakıyorum. "Aranızda makinelerle arası iyi olan var mı?" "Sana bir faydası olmaz." Renzo Donati alttan belirdi

Forkliftten inip ayağa kalkarken ellerini bir bez parçasına sildi. "Görünüşe göre yakıt regülatörü çalışmıyor. En yakın çalışan forklift iki iskele ötede.

Bu şeylerin seyahat hızına göre taşınması bir saat sürer."

Erkeklerin çoğunlukta olduğu bir sektörde çalıştığım son on yılda öğrendiğim bir şey varsa o da erkeklerin kışlarından konuşmakta usta olduklarıdır. Arkasında zerre kadar doğruluk payı olmasa bile her türlü saçmalığı sanki müjdeymiş gibi ileri sürecekler, sanki belirsizliği kabul etmektense karanlıkta bıçakla kesmek daha iyiymiş gibi.

Tanrı korusun, bir şey bilmiyorlar.

Adamlarıma tekrar bakıyorum, kaşlarım beklentiyle kalkık.

Sammy çenesini kaldırır. "Bir göz atabilirim." Kollarını sıvıyor ve bakışlarını bana diken Donati'yi görmezden gelerek forklifte doğru yürüyor.

"Kararlarıma güvenmiyor musun?"

"İkinci bir görüş almaktan asla zarar gelmez. Kişisel bir şey değil." Sanki Donati gibi bir adamın fikri sorgulanabilir ve bu kişisel bir hakaret olarak algılanmayabilirmiş gibi. Ne yazık ki ben bir adamın kırılğan egosunun etrafında dolanacak biri değilim. "Sandıklar bir aydır burada duruyor. Mecbur kalmadıkça geciktirmemeyi tercih ederim."

Donati bana doğru sinsice yaklaşıyor, saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi yavaş. Uzun boylu. Ben beş-dört yaşındayım ve beş inçlik topuklu ayakkabılar giyiyorum, ama o yine de benden birkaç santim daha uzun. Benim mavi gözlerimin altın rengi beneklerle beneklendiği yerde, onunkiler tertemiz bir mavi; güneşli bir gökyüzü kadar berrak ve net. Gözlerini kendi avantajı için nasıl kullanacağını çok iyi biliyor, normal bir insanın kıpırdanmasına neden olacak şekilde tehditkâr bakıyor.

Bakışlarının her zerresiyle yüz yüze geliyorum ve sırtıyorum. Oynamak mı istiyorsun, koca adam?

Oyun başlasın.

Bir arama yaptığında telefonuna kısa bir bakış atması dışında gözlerini benden ayırmıyor ve benden sadece iki adım ötede duruyor. "Conner, selam. Forklift sorun çıkarıyor. Elle yükleyebiliriz diyeceğim ama küçük kuzenin burada ve ağır işlere uygun giyinmiş sayılmaz."

Parmaklarım yumruk oldu.

Sanki burada durmuyormuşum gibi kuzenim demeye nasıl cüret eder? Üstüne üstlük, güzel bir prenses gibi kirlenmekten korktuğumu varsayıyor. O kendini beğenmiş kışına tekme basmak için neler vermezdim.

Bakışları vücudumu yalıyor ve ayaklarını altından çekersem başımın ne kadar belaya gireceğini düşünüyorum. Çatlamaları hayal

ediyorum

Sırtının betona çarpma sesi dudaklarımın kenarından bir seğirmeye neden oluyor, ama bakışlarımın her zerresi onu şiddetle mızraklıyor. Mavi bakışları bir zafer kıvılcımıyla parlıyor ve verdiğim tepkinin tam da onun beklediği şey olduğuna inanmama neden oluyor. Beni kızdırmak için aramayı kasıtlı olarak yapmıştı.

Belli ki kiminle uğraştığının farkında değil.

"Evet, bu hafta sonu işe yarar," diye devam ediyor. "O zamana kadar lanet şeyi çalışır hale getirmiş olurum... anlayışınız için teşekkürler. Görüşmek üzere."

Aramayı sonlandırıyor, kendini beğenmişliği her bir kas parçasından yayılıyor.

Kollarımı kavuşturma ya da başka bir sinirlilik belirtisi gösterme dürtüsüne direniyorum. "Bu meseleyi kişisel olarak ele almak için zaman ayırmana şaşırdım. Artık işleri sen yürüttüğüne göre, ilgilenmen gereken daha önemli meseleler vardır diye düşünmüştüm ama herkes liderliğe iyi uyum sağlayamıyor." Küçük bir adım öne çıktım. Bir meydan okuma.

Kanım beklentiyle ve savaş çağrısıyla akıyor.

Donati gibi, gizli güvensizliklerini ucuz bir fondöten gibi gizlemek için kendini beğenmişlik taslayan bir adam karşısında geri adım atmayı reddediyorum. Babanız size hiçbir şey kazandırmadan patronluk rolünü verirse böyle olur. Bulduğum yere tırnaklarımla kazıyarak geldim. Bu karakteri geliştiriyor. Bu süreç aynı zamanda bana etrafımdaki dünyada gücü elinde tutan erkekleri inceleme fırsatı verdi. Hayal kırıklığı büyük bir eksiklik. Organize suçlar, kadın hakları söz konusu olduğunda Karanlık Çağ'dan çıkma konusunda yavaş ilerlediği için analiz edecek çok fazla konu buldum.

Renzo bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Hayatında hiçbir şeyi yönetmemiş biri için liderlik hakkında çok şey biliyorsun." İleriye doğru attığım adımı yansıtıyor, ayaklarımız artık birkaç santim uzakta.

"En azından bulunduğum yeri hak ettim."

Elini bana dokunacakmış gibi kaldırıyor ama ona asla fırsat vermiyorum. O eli tutuyorum ve onunki arkaya doğru bükülene kadar birleşmiş kollarımızın altında dönüyorum. Sonra diğer kolumu boynuna dolayarak onu kafasından kilitliyorum. Bu hareket belki üç saniye sürüyor. Max.

İki saniye sonra onun adamları silahlarını çekti ve benimkiler de aynısını yaptı.

"Yeter," diye kükrüyor Renzo onu tuttuğum halde.

Kan banyosu başlatmak istemediğim için onu serbest bırakıyorum. Belli ki öfkeli. Etrafımda dönüp öfkesini üzerime boşaltmasını bekliyorum ama onun yerine adamlarına doğru hücum ederek beni şok ediyor.

"Kaldır şu *lanet* şeyi ve eğer onu bir daha tehdit edersen, seni kendim öldürürüm."

Sert bir şekilde azarlanmasının ardından yaşanan şok edici sessizlik kulakları sağır eder.

Adamlarıma silahlarını bırakmalarını işaret eden bir baş selamı veriyorum. "Söyledikleri doğru." Renzo bana döndü.

"Tutabilirsin

bir kavgada kendi başınıza." Ses tonu o kadar dramatik bir şekilde değişiyor ki artık aynı adam gibi konuşmuyor. Saniyeler önceki asitli havlaması şimdi bana hitap ederken kadife bir okşayışa dönüşüyor. Anında temkinli davranıyorum.

"Kendimi tutmaktan çok daha fazlasını yapabilirim."

"Bu doğru olabilir, ama yapamayacağınız şey o metal parçasını çalıştırmak."

İkimiz de işler kızıştığında ayağa fırladıktan sonra forkliftin yanında duran Sammy'ye bakıyoruz. Ellerini Donati'nin kullandığı paçavraya siliyor ve çenesini yana doğru kesiyor. "Dediği gibi regülatör yüzünden."

Kahretsin, bu son bilgiyi kendine saklamadığı için daha sonra kışını tekmelemem gerekecek. Çabalarımı baltalamasına ihtiyacım yok.

"İşte böyle," diyor Renzo, avuçlarını önünde birleştirerek. "Şimdilik bu konuda yapılacak bir şey yok."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bir dahaki sefere her şeyin yolunda olduğundan emin ol ki kimsenin vaktini boşa harcama." Küstahça konuşuyorum ama elimde kalan tek şey bu. Dönüyorum ve adamlarıma beni takip etmelerini işaret ediyorum.

Sesi arkamdan geliyor, uzaktaki gök gürültüsü gibi alçaktan gürlüyor. "Benim durduğum yerden boşa gitmez."

İlerlemeye devam ederken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Beni izliyor ve bir sineğin kanatlarını çırpması için gereken sürede, bebek mavisi bakışları ruhumun kapısını çaldığını hissedene kadar sahip olduğum her zırh katmanını deliyor. Bu saldırı o kadar ani ve beklenmedik ki oksijenimi tüketiyor. Ciğerlerim acıyla sıkışıyor, başka tarafa bakmamı ve bağlantıyı kesmemi istiyor.

Bu da neydi böyle?

Bela. İşte bu.

Ve eğlenceli türden bir bela değil.

Renzo Donati, on sekiz yaşında yaptırdığınız ve hayatınızın geri kalanını pişmanlık duyarak geçireceğiniz şımarık bir dövme. Hayır, teşekkür ederim. Birkaç yıl önce ne kadar kızgın olsam da

Dakikalar önce Conner'a ulaşmasına sevindim. Bırakalım ikisi silahları çözsün. Ne bunun ne de bakışlarıyla beni binadan kovan adamın bir parçası olmak istemedim.

CHAPTER 2

RENZO

KÜÇÜK AİLE VE ARKADAŞ ÇEVREMİZDE DEDİKODULAR ALMIŞ BAŞINI GIDIYOR.

Sosyete. İtalyan dedikodu değirmeni evden eve Kaliforniya'daki bir orman yangınından daha hızlı yayılabiliyorken sosyal medyaya kimin ihtiyacı var ki? Shae Byrne ile ilgili pek çok hikâye duymuştum - kuzenlerimiz birbiriyle evliydi - ama yollarımız şimdiye kadar kesişmemişti. Böyle doğrudan bir şekilde değil. Onu uzaktan görmek, karizmatik özgüveninin tek odağı olmaktan tamamen farklı bir deneyim.

Neden bir ünü olduğunu anlayabiliyorum. Whis pers'in kararlarımı etkilemesine izin vermemeye çalışırım ama bu olayda Shae vaat edilen her şey ve daha fazlasıydı. Beni kışkırtma şekli. Çok az kişi bu kadar küstah olabilir. Sözlerini eylemleriyle destekleyemeseydi pervasızca olduğunu söyleyebilirdim ama yapabildi ve yaptı da. O kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım bile olmadı.

Dürüst olmak gerekirse çok güzeldi.

Onun depodan çıkışını izlerken hareket halindeki şiir deyimi aklıma geliyor, atletik vücudu çıkışa doğru attığı her emin adımla hafifçe hareket ediyor. Kapı arkasından kapanana kadar bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Yüzümü ovuyorum, muhtemelen her tarafım yağ içinde ama umurumda değil. Yaptığı büyüğü üzerimden atmam ve kafamı toparlamam gerekiyor. Dikkatimi dağıtacak şeylere izin veremeyecek kadar çok sorumluluğum var.

Adamlarıma döndüm. "Beni korumak istediğinizi anlıyorum ve bunu takdir ediyorum ama kimse ona dokunmayacak. Anlaşıldı mı?" Sakin ama kararlı bir tonda talep ediyorum. Patlamamı daha fazla açıklamayacağım. Bu onları ilgilendirmez ve açıklamak için önce kendim anlamam gerekir. Böyle bir şey olmayacak. Bu sadece iyi bir şeye yol açmaz.

Konuyu kapatmadan önce her bir adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu lanet şey çalışır hale gelir gelmez bana haber verin." Çatallı asansöre kaşlarımı çatıyorum, sonra park ettiğim arka çıkışa yöneliyorum.

Shae bugünkü toplantının benim zamanımı almaya değmeyeceğini söylerken haksız değildi ama İrlandalılarla ittifakımız nispeten yeni ve silahlarını haftalar önce onlara iade etmemiş olmamız benim hatamdı. Konuyu şahsen ele almanın bir iyi niyet göstergesi olacağını düşündüm. Ve Shae'nin burada olacağını bilmemin kararımı etkilediğini itiraf edebilirim. Merak ediyordum ve haklıydım da. Shae Byrne oldukça büyüleyici biri.

Arabama gittiğimde telefonumu kontrol ettim ve annemden gelen bir mesaj gördüm.

Anne: Seninle konuşmam lazım.

Derin bir iç çektim. İşi devralmak ve babamın ölümüyle uğraşmak cehennem gibi bir ay oldu. Annem mücadele etti. Kendimi ona yardım etmekle sorumlu hissediyorum ama bir sürü başka mesele de dikkatimi dağıtıyor.

Babam ölmeden aylar önce, kendi kayınbiraderi, amcam Faus- to, onu devirmeye çalıştı. Görünüşe göre yıllardır gözünü patronluğa dikmişti, öfkesi benim patron yardımcısı olduğum yıllara kadar uzanıyordu. Yirmi sekiz yaşındaki birinin sadece patron yardımcılığına yükselmekle kalmayıp şimdi tüm Moretti ailesinin patronu olmasına aynı kızgınlığı duyabilecek kaç kişi daha olduğunu bilemiyorum. Olasılıklar beni endişelendiriyor. Kendimi çabucak kanıtlayamazsam, şiddetli bir devrilmeyle karşı karşıya kalabilirim ve bunun geldiğini asla göremeyebilirim.

Dışarıdakiler söz konusu olduğunda bir aile olarak sadakatimiz tartışılmaz, ancak organizasyon içindeki çekişmelerin sonu gelmez. Ailede işler böyledir.

Babam ölmeden önce, Giordano ailesinin patronunun kızı Ar-iana de Bellis ile stratejik bir evlilik yapmayı tartışıyorduk. Ailelerimizi birleştirmek, özellikle de Gallo ve Lucciano aileleri ittifak kurmuşken, faydalı olabilirdi. Christiano de Bellis'in sonu

Bir şeyi sağlamlaştıramadan iki gözünün arasına bir kurşun yedi. Ailenin yeni bir patronu var, bu yüzden o planı çizdim.

Zaman verilirse, liderlik becerilerimin kendilerini kanıtlayacağından eminim, ancak zaman karşılayamayacağım bir lüks. Bir an önce kendimi kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım, özellikle de eski nesle. Durumumla ilgili süregelen endişelerim Shae'nin beni kışkırtmasının asıl sebebidir. Bu tür küçük oyunlar normalde omuzlarımdan yuvarlanıp giderdi. Tam da en hassas olduğum yerden bıçaklamayı başardı ve bunun şans olduğunu sanmıyorum. Bir durumu okuma yeteneği etkileyiciydi. Her şeyden çok bu yüzden ona gerçekten kızgın değildim. Ben de aynı isabetle karşılık verebildiğim için mutluyum.

Kuzenleri izin verseydi Shae Byrne organizasyonunun başında oturuyor olacaktı.

Belki de şu anki konumundan memnundur. Sanırım o noktaya gelmek için kuzenlerinden çok daha fazla çalışması gerekti. Ben de öyle düşünüyorum. O ve başkaları ne düşünürse düşünsün, bulunduğum yere gelebilmek için sürekli bir incelemeyle yüzleşmek zorunda kaldım. Bir başkası için zirveye çıkmak daha zor olmuş olabilir ama bu benim yolculuğumun kolay olduğu anlamına gelmiyor. Babanız sizi zirvede bir yer için yetiştiriyorsa çocukluk diye bir şey yoktur.

1980'lerden kalma, bugün de o günkünden pek farklı görünmeyen bir konakta büyüdüm. Evin önüne geldiğimde kendimi hem evimde hem de yersiz yurtsuz hissedirim. Ev çok gösterişli. Babam dış görünüşe çok önem verirdi. Bence bir mesajı iletme için bir derece incelik daha da etkili olabilir. Sonuçta, herkese ne kadar güçlü olduğunuzu söylemek zorunda kalırsanız gerçekten o kadar güçlü olabilir misiniz?

Ne olursa olsun, babam burayı çok severdi ve o öldüğüne göre annemin de burayı terk edeceğinden şüpheliyim. En güzel anılarının çoğu bu soluk somon rengi duvarlar arasında gerçekleşti.

"Hey, anne. Neredesin?" İçeri girdim ve ceketimi girişteki bir sandalyenin arkasına astım.

"Mutfakta." Sesi boş odalarda yankılanıyor. Mobilyalar, dekor ve biblolar var ama gerçek hayat yok. Küçük kardeşim ve kuzenim teknik olarak onunla birlikte yaşıyor ama nadiren evde oluyorlar. Devasa evde sadece o var. Bunu iç karartıcı buluyorum.

"Kendine yemek mi hazırlıyorsun?" Gülümsüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Evet, biraz ister misin? Ton balığı salatası taze."

"Hayır, benim için hâlâ erken."

"Emin misin? Bu şeyleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Anne, ne oldu? Konuşmamız gerek diye mesaj atmıştın, hatırladın mı?" Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor.

Her ne söyleyecekse, o ner-

Söylemesi ayıp.

"Üzülme."

Burnumdan derin bir hava akımı üflerken göz kapaklarım kapanıyor. "Tanrım, şimdi ne yaptı?" Ton balıklı salatayı gördüğümde anlamalıydım. Beni iyi bir ruh haline sokmaya çalışıyordu.

"O kadar da kötü bir şey değil. Sen de burada ve orada kendini bir karmaşanın içine soktun, unutma."

Devam etmesi için ona ters ters baktım.

"Karakolda. Çalıntı bir arabaya keyifle binerken yakalandı" diye hızlıca konuştu.

"Kahretsin, şimdi oraya gidip işleri düzeltmeliyim." Bir sürü temasımız var. Suçlamaları düşürebilirim ama bu benim için tam bir baş belası. Bu saçmalık için zamanım yok.

"Sante için ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Biraz anlayışlı olmalıyız. Kuzenini yanına almak ona sadece yemek ve yatak vermekten ibaret değildi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Aylar önce yetim kaldıktan sonra ona vasi olmayı teklif ettiğimde, babamın daha uzun süre yanımda olacağını, böylece bütün bir mafya ailesini devralırken sorunlu bir gence ebeveynlik yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. Geçtiğimiz ay çok acımasızdı.

Sence onun için nasıl olmuştur?

Babası annesini öldürdü, sonra babasını devirmeye çalıştı ve Sante'nin önünde çirkin bir çatışmada öldürüldü. Ve ben burada, çocuğa rehberlik etmek için etrafta pek bulunmadığım halde, rahatsızlıktan yakınıyorum.

"Evet, tamam. Gidip onu nezaretten çıkarayım ve onunla konuşayım." Annemin yüzü endişeyle gerilir. "Bir şey daha var." Tabii ki var. "Neymiş o?"

"Yanında Tommaso vardı," diye itiraf ediyor usulca.

Tam da çocuk için üzülmeye başlamıştım. Hayal kırıklığım boynumda ve omuzlarımda öfkeli düğümler oluşturuyor. Başımı bir taraftan diğerine uzatıyorum.

"Aklını başına toplamazsa bu işin sonu iyi olmayacak."

"Biliyorum ama ondan bu kadar çabuk vazgeçmekten nefret ediyorum."

"Kimseden vazgeçmiyorum ama altı ay oldu. Bir şeylerin değişmesi gerekecek."

Küçük kardeşim Tommaso, Sante'den iki yaş büyük ama o tipik bir on dokuz yaşında değil. Aynı anda hem çok zeki hem de inanılmaz derecede kalın kafalı. Onu anlamıyorum. Çoğu insan anlamıyor, bu da pek arkadaş edinemediği anlamına geliyor. Sante aramıza katıldığında, o ve Tommaso kaynaştılar. Birbirlerine tamamen zıtlar, bu yüzden anlamıyorum ama ikisi artık neredeyse ayrılmaz bir ikili. Bu da Sante'nin davranışsal sorunlarıyla başa çıkmayı daha da karmaşık hale getiriyor. Sante'yi göndermenin Tommaso için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar vermeliyim. Biliyorsam ne olayım.

"Biliyorum," diyor annem üzüntüyle.

Ona hızlı bir öpücük daha veriyorum. "Merak etme. Her şeyi halledeceğiz.

Gidip onları serbest bıraktıracam."

"Teşekkür ederim, Renz. Baban burada olsaydı..." Sözünü kesiyor. Onun acı çektiğini görmek içimi parçalıyor.

"Gerçekten umurumda değil anne. Her şey yoluna girecek." Polis karakoluna gitmeden önce ona toplayabildiğim en güven verici gülümsemeyi veriyorum.

"Seni yakalayan 13th karakolu olduğu için çok şanslısın. Başka biri olsa diğerlerinin üstüne bir de alkollü araç kullanmaktan ceza alırdı." Üçümüz arabama bindiğimizde o kadar sinirlenmişim ki önümü zor görüyordum. Sante leş gibi alkol kokuyor. Tommaso kendini kapattı ve tek kelime etmiyor. İkisini de acemi birliğine göndermeye hazırım.

"Hiçbir şey yapmayacaklar. O pislikler bizim kim olduğumuzu biliyor," diye mırıldanıyor Sante yolcu koltuğundan.

"Anlamadığın şey, sonsuz sayıda hapisten kurtulma kartına sahip olmadığımız," diye çıkışıyorum ona. "Eğer iyiliklerimizi gezinti gibi önemsiz şeylere harcarsak, daha büyük bir şey olduğunda yardım edecek iyi niyetimiz kalmayabilir. Bu bir al-ver meselesi. Tüm kuvvetin sahibi biz değiliz."

Yan camdan dışarı bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Güzel. Saçmalık sınırına ulaştım.

Onları annemin evine geri götürdüm. Teknik olarak Sante'nin vasisi olmama rağmen, Sante annem ve Tommaso ile birlikte yaşıyor. Bunun ona daha düzenli bir ev hayatı hissi verebileceğini düşündüm. Bu noktada, böyle şeylerin önemli olduğundan emin değilim. Kafasında bir fark yaratamayacak kadar çok şey var. Çocuğu danışmana göndermeyi bile denedim. Konuşmayı reddediyor. Bazı insanlara yardım etmek mümkün değil. Umarım onun durumu böyle değildir.

Genç kuzenimden henüz vazgeçmiş değilim ama bir gün için yeterince çektiğim kesin. Evin önündeki kaldırıma park ediyorum ve çocukların inmesini bekliyorum. Onlar inerken önümdeki arabadan iki adam iniyor, biri iki yanımda. Kapılarını kapatıyorlar ve yüzlerinde çatık kaşlarla bize bakıyorlar. Onları şahsen tanımıyorum ama Rus olduklarına bahse girerim.

Siktir, şimdi ne olacak?

Arabayı durduruyorum, silahımı gizlice kılıfına geri sokuyorum ve iniyorum. İki çocuk da benimle birlikte durmak için yanıma geldiler.

"Bir sorun mu var?" Sesim duygudan yoksun bir şekilde soruyorum.

"Var. Görünüşe göre İtalyan veletleriniz başkalarının mallarını almayı seviyor."

"Öyle mi? Kanıtın var mı?" Kanımın arkasındayım. Her zaman da öyle olacak. Ama kafamın içinde, yanımda duran iki bok kafalıyı boğuyorum.

"Polislerin onları Biba'nın sarı lambo'sundan çıkarışını izledim."

Lanet olsun. Arabayı sormak hiç aklıma gelmemişti. Sokaktan rastgele bir şey yakaladıklarını düşünmüştüm. Ama hayır, bu iki salak Rus mafyasının başını hedef almak zorundaydı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünemiyorum ve Biba da öyle görmeyecektir. Tazminat isteyecektir.

"Biba'nın, onların pervasızlıkları için kendi cezamızı vereceğimizi bilmekten memnun olacağını sanmıyorum."

Konuşmayı yapan kişi başını yavaşça iki y a n a çevirir.

Görünüşe göre çocuklar derslerini zor yoldan öğrenmek zorunda kalacaklar. "Yeterince adil. Sadece yumruklar. Üç vuruş. Sana borçlu olan bu." Sante'ye başımı salladım. "Diğeri sadece takip etti."

"O arabaya binmek zorunda değildim," diyor Tommaso kesin bir dille.

Yüzümü buruşturup ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ona iyilik yapmaya ve onu korumaya çalışıyorum ama anlamıyor. Hiç anlamıyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerini deviren Sante'ye bakıyorum.

"Her neyse. Daha önce hiç yumruk yememiş değilim." Hâlâ damarlarında dolaşan sıvı cesaretiyle salına salına geliyor. Salak herifin, bu adamların bardaki sarhoş üniversiteli serseriler olmadığına dair hiçbir fikri yok. Ellerini iki yana açıyor. "En kötüsünü yap."

Tüm konuşmayı yapan kişi elini ceketinin cebinden çıkarıyor ve yumruğu Sante'nin kaburgalarına saplanırken bir altın parıltısı görüyorum. Kahretsin, muşta kullanmış.

Silahım elimdeydi ve gözümü kırpmadan o pisliğe doğrultmuştum. Bu çok aptalca. Sonunda bir savaş başlatacağız ama bir şeyler yapmalıyım. Sante şanslıysa kaburgaları kırılacak, değilse dalağı yırtılacak.

"Sadece yumruklar dedim," diye hırslıyorum onlara.

Sırıttıyor ve ellerini masumca kaldırıyor. "Bu benim yumruğum."

"Pirincin bir silah olduğunu çok iyi biliyorsun. Sante, işin bitti. Buraya gel."

Hâlâ belinden bükülmüş ve hırıltılı bir şekilde bana doğru sendeleyerek geliyor.

"Tommaso, sıra sende, madem bu kadar heveslisin." Bu sefer Ruslara hitap ediyorum. "Bir vuruş, pirinç yok ve burada işimiz bitti, ya da hedef talimi yaparım ve kimi kızdırdığım umurumda değil."

Adam omuz silkip geri çekilir. Tommaso sessiz kalan diğer adamın yanına geçer. İkisi de ayakta durur ve birbirlerine sertçe bakarlar.

"Daha iyi seçimler yap, *Gandon*." Hiç umurunda değilmiş gibi görünüyor ama yumruğu kardeşimin yüzüne çarptığında, sanki bir haftadır biriktirdiği hüsrânı tek bir vuruşta boşaltmak için vahşice bir darbe indiriyor.

Tommaso dönüp durur, ağzından kan fişkırır ama yere düşmez. Tükürür, başını sallar ve yavaşça ayağa kalkar. Adama burada işimiz bitti dercesine tek bir bakış atıyor ve sonra uzaklaşıyor. Bana doğru yürümüyor ya da işimizin bitmesini beklemiyor. Eve gidiyor ve sanki Azrail'den kaçmak yerine akşam yemeğine gidiyormuş gibi içeride kayboluyor. Onu asla anlayamayacağım.

"Biba'ya özürlerimi ilet. Bir daha olmayacak." Haydutlarına ters ters bakıyorum, sonra da sidikli kuzenime eve kadar eşlik ediyorum. Bunu yaparken bu gecenin bardağı taşıran son damla olduğunu kabul ediyorum. Eğer ciddi bir şey yapmazsam, ikisinden biri ya da ikisi birden ölecek.

CHAPTER 3

SHAE

"HEY, İÇERİ GEL." MARI'YE BİR ÖPÜCÜK VERDİM VE ONU İÇERİ ALDIM. Sağ elimle hiçbir şeye dokunmamalıyım çünkü yumurtayla kaplı. Kişisel favorim olan tavuk piccata pişiriyorum, yaşadığım günden sonra buna ihtiyacım vardı.

Bu gece kulüpte çalışmıyorum, bu yüzden onu davet etmeye karar verdim. Mari ve ben çıkarları olan arkadaşlarız - bunu tanımlamanın en iyi yolu bu. Altı ay önce takılmaya başladık. Çok tatlı biri ve onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ama geleceğimizde gerçek bir ilişki göremiyorum. Ben geceleri çalışıyorum, o ise gündüzleri. Sadece bu bile birlikte geçirebileceğimiz zamanı büyük ölçüde kısıtlıyor. Bu ve iş hayatımı gizli tutma ihtiyacı arasında, işleri basit tutmak daha kolay, ki başından beri bu konuda açık oldum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, eşyalarını bırakıp mutfakta bana katılıyor.

"Güzel bir gündü. Neredeyse bittiği için mutluyum." "O kadar iyi, ha?"

"Sanırım o kadar da kötü değildi. Sadece insanlarla uğraşmak acı vericiydi. En azından insanlarla uğraşırken gülümsüyorlar ve onlara emir verdiğin için mutlu oluyorlar." Ona bir sırıtma fırlattım. Mari bir fotoğrafçı - bu şekilde tanıştık. Ben koşarken o da fotoğraf çekimi için parktaydı. Kaçırılmayacak kadar güzeldi. Koyu renk saçları ve köşeli yüz hatlarıyla fotoğraf makinesinin arkasında değil önünde durabilirdi. Ama bu onun tarzı değil.

"Doğru ve hiç kimse bir çekimin son halini gördüğünde telaşlanmaz. Hayır. Her zaman mükemmel bir şekilde tatmin olurlar." Parlak bir şekilde söylediği sözler alaycılıkla dolup taşıyor.

"Pekâlâ, can sıkıcı insanlarla başa çıkma konusunda bir şeyler biliyor olabilirsin," diyerek göz kırpyorum.

"Birkaç gün önce bir çifti gün batımında nişan çekimi için yerime götürdüm. Nefret ettiler. Her şeyi yeniden planlamak zorunda kaldılar. Sanırım sonunda bir stüdyo çekimi yapacaklar. Hayal edebiliyor musun?" İnanılmaz bir şekilde bakıyor.

"Çatı katını beğenmediler mi?" Tam olarak hangi noktadan bahsettiğini biliyorum. Beni birkaç kez oraya götürdü ve oldukça harika olduğunu kabul etmek zorundayım. Gün batımında nehrin muhteşem manzarası. Ancak tadını çıkarmakta biraz zorlandım, çünkü son derece ro- mantik. Bazen Mari'nin daha fazlasını istediğini hissediyorum. Bu konuyu hiç zorlamadı, yani yanılıyor olabilirim. Sanırım her şeyden çok, onu oyalamakla ilgili kendi endişelerimi yansıtıyorum. Ara sıra yaptığımız görüşmelerden tamamen memnun görünüyor.

"Buranın kirli ve eski olduğunu söylediler." Gözlerini deviriyor. "Bazı insanların vizyonu yok."

"Profesyonellere güvenmek lazım." Ona göz kırpyorum, sonra son pirzolayı kızartma tavasından çıkarıp bir tepsiye yerleştiriyorum ve fırına veriyorum. "Yemek yaklaşık on beş dakika içinde hazır olacak."

"Şimdiden nefis kokuyor. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Öyle düşünme-" Telefonum çaldığında ellerimi yıkıyordum. Arayan kuzenim Conner'dı. "Buna bakmam gerek, üzgünüm." Ona ince bir gülümseme veriyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, n'aber?"

"Sadece bugün senin açısından her şey yolunda mı diye kontrol ediyordum."

"Evet, hepsi orada gibi görünüyor ve sanırım gecikme yasaldı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en eski forklift olmalı. Çok fazla gördüğümünden değil ama yine de."

"Güzel. Renzo haftaya tekrar denemek için ne zaman gelebileceğimizi bana bildireceğini söyledi."

"Hepsi senin yüzünden kuzen. O ve ben pek anlaşılamadık."

Conner iç geçirir. "Neden yapmamayı tercih ettiğim insanlarla iyi geçiniyorsun ve önemli müttefiklerini kızdırıyorsun?"

Arka planda iyi tanıdığım bir ses bağılıyor. "Bu benim Shae'm mi? İyi içgüdüleri var. Onu takip etseniz iyi olur." Bu

Büyükannemiz Nana Byrne, ailemizdeki en sevdiğim kişi.

"Bu doğru, Conner. Kadını dinlemelisin. O çok bilge." Sırıtiyorum çünkü telefonun diğer ucundan homurdandığını duyabiliyorum.

"O bir şey, tamam. Bir haşere sorununa yardım etmek için dışarı çıkmam gerektiğini söyledi. Karınca ya da fare olduğunu düşünüyorum ve bana Paddy'yi evden çıkarmamı çünkü horlamasından bıktığını söyledi."

Bir kahkaha patlatıyorum çünkü bu tam Nana'ya göre. "Evet, gül bakalım," diye mırıldandı Conner.

"Benim tarafımda olmazsan böyle olur. O adam kasıtlı olarak damarıma bastı ve ben bu pisliğin peşini bırakmayacağım. Sen de bırakmazdın."

"Her neyse, Shae." Öfkesi beni olması gerekenden çok daha fazla eğlendiriyor. "Sanırım bundan sonrasını ben halledeceğim."

Sırıtiyorum. "Bana uyar. Nana'ya benim için sarıl."

Kuzenim telefonu kapatmadan önce sadece homurdanıyor.

"Bu senin ailen mi?" Mari soruyor. "Evet, kuzenlerimden biri."

Mari aile işimizin doğası ya da sürdürdüğüm hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor. O etraftayken söylediklerime özellikle dikkat ediyorum. Kendimi savunma eğitmeni olduğumu sanıyor, bir bakıma öyleyim de. Bazen antrenman yaptığım spor salonunda ona yardım ediyorum.

Mari bana arkamdan sarıldığında tezgahın üzerindeki dağınıklığımı toparlıyordum. Aynı boydayız, bu yüzden çenesi omuzlarıma rahatça oturuyor. Durup boynumu koklamadan önce bir saniye sallanıyoruz.

"Bu ... kolonya mı?"

Donati'nin kolonyasının ya da tıraş losyonunun bir kısmı, onu kafasına geçirdiğimde üzerime bulaştı. Koku inanılmazdı, ayrıldıktan sonra beni deli etti ve ondan kaçamadım. Duyularım alışmış olmalı. Artık kokusunu almıyorum ve her şeyi unuttum.

Omuz silkiyorum. "İşimin çok fazla fiziksel temas içerdiğini biliyorsun." "Evet," bana ince bir gülümseme veriyor. "Sadece beni şaşırttı, o kadar.

Hepsi."

Bakışları her gün taktığım kolyeye düşüyor. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor, bu da bana kolonya hakkında soru sorduktan sonra neden

şimdi ona baktığını merak etmeme neden oluyor. Garip görünüyor, ama yine de paranoyak olabilirim. İşim beni bu tür düşünmeye itiyor.

"Bugün de biraz sıra dışıydı. Conner beni bu yüzden aradı. Bugün biraz aşırıya kaçtığımı ve bir öğrenciye kafa attığımda onu üzdüğümü duymuş. Conner adamın beni dava etmeyeceğinden emin olmak istiyor." Yalanlar dilimden o kadar kolay dökülüyor ki bazen kendimi korkutuyorum.

"Bir öğrencinin başını mı bağladın?" Bana bön bön baktı.

"Memelerimi 'yanlışlıkla' bir çok kez sıyırdı. Bir derse ihtiyacı vardı."

"Sen biraz delisin, bunu biliyor musun?" Alt dudağını ısıırıyor ve uzun siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Bedenini kendime doğru çekiyorum ve bana karşı yumuşamasını takdir ediyorum.

"Keşke senin gibi bir baş belası olmayı bilseydim," diye fısıldıyor. Hayır, bilmiyor.

Mari, dökümlü elbiseler, papatyalar ve güneşli gökyüzünün altında piknik yapmaktır. Benimle aynı yolda yürümeyi kaldıracabilecek bir insan değil. İnanılmaz derecede farklıyız. Ve bunu çok yakından düşündüğümde, çok farklı olduğumuzu biliyorum. Belki de bu yüzden onunla gerçek bir ilişki kurmayı hiç düşünmedim.

Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "Merak etme. İkimiz için de yeterince belalı olacağım."

Birlikte güzel bir akşam yemeği yedik. Onunla vakit geçirmekten her zaman keyif alırım ama konuşmamıza odaklanamıyorum. Zihnim başka yerlerde, daha doğrusu rıhtımda geçirdiğim öğleden sonranın nasıl geçebileceğine dair sayısız alternatif senaryo hayal ediyorum. O yakıcı mavi gözlerden kaçamıyorum.

Akşam ilerledikçe yenilgiyi kabul ediyor ve başımın ağrıdığını iddia ediyorum. Kendime sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum, oysa bu ihtiyacım olan son şey çünkü tek yapacağım şeyin *onu* düşünmek olduğunu biliyorum.

Mari'yi eve gönderdim. Biraz hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Ben de öyle. Onun burada olmasının mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacağını ummuştum. Şimdi zaman dışında herhangi bir şeyin Renzo Donati'nin düşüncelerini etkili bir şekilde bastırıp bastırmayacağını merak etmeye başlıyorum. Tanrı yardımcım olsun.

"ORAN'IN NİŞANLANDIĞINI DUYDUN MU?" Conner, çoğu geceyi Bas'ın güvenliğini yöneterek geçirdiğim çalışma masasına yaslanıyor.

sosyal kulübü. Akşam saat dokuzda, gecemiz daha yeni başlıyor.

"Bu sefer gerçekten mi?" Lina ile aralarındaki dramı çözdüklerini bildiğim için alaycı bir şekilde soruyorum.

"Gerçekten. Düğün yakında olacak gibi görünüyor."

"Bu beni şaşırtmadı," diye mırıldandım. "Sizler evlenip duruyorsunuz ve benim asla boş bir hafta sonum olmayacak."

"Belki sırada sen varsındır," diye iğneliyor.

"Hayır. Olmayacak. Siz Byrne erkeklerinin ne kadar hızlı düştüğü umurumda değil.

Ben öyle biri değilim."

Gözlerindeki kendini beğenmiş parıltı, giydiğim deri korse bluzun aniden boğucu bir şekilde baskıcı hissettirmesine neden oldu. "Yuva kurmanın kötü bir şey olacağını söylemiyorum. Sadece sonsuza kadar yanımda kalmasını isteyebileceğim biriyle hiç tanışmamışken bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"İlginç," diye düşünüyor. "Benim durumla ilgili tamamen farklı bir görüşüm vardı."

Elim iznim olmadan kolyeme gidiyor. "Ne durumu?" Aptal rolü yapmak her zaman iyi bir savunmadır.

Conner sırtıyor. "Sadece birkaç ay önceydi. Unuttuğundan şüpheliyim."

Omuz silkiyorum. "Söz konusu *durum* hakkında hiçbir şey bilmediğinizi düşünürsek, bu oldukça büyük bir varsayım." Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. Beni dengesizleştirdiğini hissetmesini istemiyorum.

Bir hafta oldu ve kimseye söylemedim. Bırakın ciddi bir şeyi, herhangi bir şeyden nasıl şüphelenebilirdi ki?

"Kesinlikle." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Bazı şeyleri tamamen yanlış yorumlamış olabilirim."

Telefonumu bir muhabir gibi uzatıyorum, kariyerinin hikayesini anlatırken gözlerimi kocaman açıyorum. "Kayıtlara geçmesi için tekrar edebilir misiniz efendim?" Byrne'ün adamlarından birinin her şeyi bilmeyebileceğini itiraf ettiğini kaç kez duyduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

Kuru bir kahkaha atıyor. "Siktir git, Shae."

"Siktirin gidin, efendim." Selam veriyorum, daha fazla çizilmekten kurtulduğum için mutluyum ve arka ofise çekiliyorum.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj aldığımda çok sayıdaki güvenlik kameramızın görüntülerini izliyordum.

Shae, ben Renzo. Forklift tamir edildi.

Sanki Renzo'nun bana neden mesaj attığını açıklamaya zorlayacakmış gibi ekrana bakıyorum. Deposundaki buluşmamızın üzerinden altı gün geçmişti ve o zamandan beri konuyla ilgili hiçbir şey duymamıştım. Conner'ın hallettiğini düşünmüştüm. Renzo'da numaram bile yoktu. Almak için kendi yolundan gitmesi gerekirdi. Neden?

Ben: Conner ile çalıştığını sanıyordum. Yanlış düşünmüşsün.

Ben: Peki, sana şimdi söylüyorum. Conner'ın yanına git.

Ya yarın saat 1'de benimle depoda buluşursun ya da kasalar bizde kalır. Seçim senin.

Neyin peşinde bu?

Göğsümde garip bir gümbürtü var. Bunun savaş mı yoksa heyecan mı olduğundan ya da Renzo Do- nati söz konusu olduğunda neden ikisini de hissettiğimden emin değilim.

Eşyalarımız sende kalabilir mi sanıyorsun?

Ailen bu anlaşmadaki rolümüz için bana borçlu. Kuzenlerin sorarsa, sana basitçe açıklayacağım.

benim basit talimatımla birleştirdi.

Orospu çocuğu.

Bana sahip olması ve bunu biliyor olması beni kızdırıyor. Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum ve bu daha da az hoşuma gidiyor. Neden benimle görüşmek istiyor? Gözümü korkutmaya mı çalışıyor? Çünkü *kesinlikle* hayır.

Ben: Külotunu bükmeye gerek yok. Senin için bu kadar önemliyse orada olacağım.

Noktalar baloncuklarında dans ediyor, sonra nihayet bir yanıt gelmeden önce üç ayrı kez kayboluyor. Tanrım, erkekleri kızdırmanın bu kadar kolay olmasına bayılıyorum. Duygusal düzensizlikle ilgili en ufak bir imada bulunduklarında kendilerini kaybediyorlar.

Ancak cevabı beklediğim gibi olmadı. Küçümseme niyetimi görmezden geldi ve tamamen başka bir şeye odaklandı.

Renzo: Giymediğim şeyi çeviremem. Külot mu?

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Her şeyi.

Beynim hata veriyor. Renzo bana çıplak mı mesaj atıyor?

Gözlerim kısılıyor. Canlı hayal gücümün canı cehenneme; istemediğim bir görüntü göz kapaklarımda arkasına damgasını vuruyor ve ondan kaçamıyorum.

Ben: Renzo Donati, benimle seks mi yapıyorsun?

Olayları mümkün olduğunca soğukkanlılıkla geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Külot konusunu açan sendin. Ben sadece seni düzeltiyordum.

Peki ya Shae?

Öyle mi? Eğer metin duyulabilseydi, fısıltı olurdu.

Her seferinde beni sinirlendirmeyi nasıl başardı?

Renzo: Seks mesajı atsaydım anlardın çünkü parmakların çoktan o pembe amının derinliklerine gömülmüş, serbest kalmak için yanıp tutuşuyor olurdu.

Oh. Kahretsin.

Adamda oyun var. Ya da en azından iyi bir oyundan bahsediyor ve bu da en az diğerleri kadar önemli olabilir. Çoğu zaman, bir partnerim beni geçmeye çalıştığında, bunu her şeyden çok komik buluyorum. Bu doğuştan gelen bir şey. Ya vardır ya da yoktur. Çoğunda yoktur.

Bence Renzo'ya hak ettiğinden fazlası verilmiş olabilir.

Sikerler beni. Ateşle oynuyorum.

Geri çekilecek bir tip olmasam da aptal da değilim. Öyleyse onu kışkırtmamak neden bu kadar zor? Neden konuşmayı ne kadar ileri götüreceğini bilmek istiyorum? Bundan sonra ne söyleyebileceğini ve bunun nabzımda bir dalgalanmaya neden olup olmayacağını bilmem gerekiyor - vücudun *olağanüstü* bir şeye hazırlandığını gösteren o lezzetli baş dönmesi hissi.

Bu, boks ringi dışında nadiren karşılaştığım bir his. Ve Renzo Donati, sanki iplere bağlı bir kuklaymışım gibi, bu tepkiyi istediği zaman ortaya çıkarıyor.

Neden hep imkansız olanlar ilgimi çekiyor? Böyle bir şey olmayacak. Yine olmayacak.

Ben: İşteyim, yani bu pek mümkün değil. Saat 1'de orada olurum.

Bir meydan okuma sunuyormuşum ya da onun yorumundan herhangi bir şekilde etkilenmişim gibi görünmemeyi umarak gönder tuşuna basıyorum. Gerçekte, keşke külotum bükülmüş olsaydı çünkü ağrıyan klitorisimi yatıştırmak için ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlayabilirdi.

Renzo'nun büyük bir T ile sorun olduğuna karar verdiğimde haklıydım.

O lanet silahları alıp buradan gitmeliyim. Bu işi kuzenlerim kadar profesyonel bir şekilde halledebilirim.

Depo. Silahlar. Gitti.

Çok kolay.

CHAPTER 4

RENZO

DUŞTAN ÇIKTIĞIMDA İKİ MESAJLA KARŞILAŞTIM.

Biri forkliftin çalıştığını haber veren adamlarımdan, diğeri de Shae'nin numarasını veren kuzenim Noemi'den. İkisinin birlikte ortaya çıkması çok cazipti. Fazla düşünmeden Shae'ye mesajı gönderdim.

Kıyafetsizliğimin gündeme geleceğini hiç düşünmüş müydüm? Bir kere bile.

Bu konuda mesajlaşmak sikimi kaldırdı mı? Kesinlikle.

Eski değişimimizden sonra tekrar duş almak zorunda kalmadıysam ne olayım. Tek gereken bir görüntünün parlamasıydı - sikimi içine sokarken ağzı açık kalmıştı - ve ben görmezden gelinemeyecek kadar serttim. Tekrar düzgün düşünebilmem için duş duvarını lanet bir genç gibi dölle boyamam gerekti.

Bu kadın bana bir şey yapıyor ve bundan hoşlanmıyorum. Onunla tekrar görüşmek konusundaki ısrarım, dikkatimi dağıtan tehlikeli bir unsur olduğunu yeterince kanıtlıyor. Onun da nezaketle belirttiği gibi, dikkatimi vermem gereken daha önemli meselelerim var. Yine de... Conner'a mesaj atmayı ya da toplantıyı adamlarımdan birine devretmeyi düşündüğümde bunu yapamadım. Kendimi kişisel bir görünüşü rasyonalize ederken buldum. Babamın ölümü yüzünden takası erteledik. Konuyla bizzat ilgilenerek saygı ve minnettarlığımı göstermem akıllıca olurdu.

Shae Byrne ile ikinci toplantım için deponun dışına park ederken kendime bu saçmalığı söylemeye devam ediyorum. İşaretlenmemiş bir kapalı kasa kamyonet otoparka giriyor. Direksiyonda onun adamlarından birini görmeyi bekliyordum ama bunu tahmin etmeliydim. Shae'nin küçük bedeni sürücü koltuğunda tünemişti. Koyu renk havacı gözlükleri ve karnı doymuş bir aslanın rahatsız olmayan havası var.

Araçlarımızı aynı anda döndürüyoruz ve ortada buluşmadan önce birbirimizi değerlendirmek için duruyoruz.

Stilettolar gitmiş. Siyah Doc Martin botları, mükemmel tonda bacakların üzerine sürülmüş bir kat boyadan başka bir şey olmayan kot pantolonu ve çenesine kadar, canlı kıpkırmızı dudaklarının hemen altına kadar fermuarlı siyah puffer ceketıyla tamamen iş dünyasına ait. Gardırobundaki basit bir değişiklik onu iş dünyasının cazibesinden gotik bir kızın ıslak rüyasına dönüştürdü. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim.

"Yüklemeye yardım etmeleri için adamlarını getirmedin," diye not ediyorum, ayrı mı geliyorlar diye merak ediyorum.

"Kısa sürede haber verildi. Herkes meşguldü." Güneş gözlüklerini kaldırdı ve gözlerini kısarak arabamın arka koltuğuna baktı. "Görünüşe göre yalnız gelen tek kişi ben değilim."

"Ekibini de getireceğini düşünmüştüm."

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsin..." diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

Yüzündeki o ukala sırtışı sikmek için neler vermezdim. Onu döndürür, arabamın kaputuna bastırır ve bana şımarıklık yapamayacak kadar sarhoş olana kadar nefes nefese bırakırdım.

Lanet olsun, sertleşmeden ve ona daha fazla cephaneye vermeden önce böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

"En azından bu sefer uygun giyinmişsin." Kestiğim kelimeler sinirlendiğimi gösteriyor.

Shae hınzırca sırtıyor.

Biraz dengesiz olup olmadığını sorgulardım ama bunun önemli olacağını sanmıyorum. O, otoyolun kenarında gözünüzü alamadığınız devrilmiş bir kamyon gibi.

"Botlar çelik burunlu. Test etmek ister misin?" diye yumuşak bir mırıltıyla soruyor ve bir botunun burnunu benim deri iş botlarıma vuruyor. Benimkilerde çelik uç yok ama Shae'nin bana zarar verebilmesi için en az elli kilo daha alması gerekirdi.

İki parmağını göğsümde gezdiriyor, sıcak iğne uçlu tırnakları ceketimin kumaşını hafifçe dürtüyor. "Tüm dünyada en sevdiğim şey ne biliyor musun?" Nefes nefese sesi, sikimin uzunluğunu yalayan bir dil gibi.

Benimle oynuyor. Biliyorum ama çekip gidemiyorum. "Bu da ne?"

"Senin gibi adamlar beni hafife aldığında."

Yıldırım hızıyla, eli taşaklarına kenetlendi. Kaçmamı ve onu itmemi bekliyor. Ama yapmadım. Beni küçük yumruğunun içine almasına izin veriyorum ve zaten ilham verdiği sertliği hissediyorum, sonra daha da yaklaşarak onu kalabalıklaştırıyorum.

"Eğer istediğin buysa, tek yapman gereken sormaktı." Acı hissini görmezden geliyorum. Aslında bana zarar vermeye çalışmıyor. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Bu güçle ilgili. Saygıyla. Yerimde kalmalıyım. Onu alt etmeye çalışmak, kendimi korumak için kaçmamla aynı şekilde ona bir zafer kazandırır.

"Seni isteseydim, çoktan sahip olurdum. *Bu-*" Beni hafifçe sıkıyor. "Benim için hiçbir şey yapmıyor."

Elimi yavaşça kaldırıp boynunu çevreliyorum, başparmağım boğazının ön kısmına geliyor ve nabzının atladığını hissediyorum. Dudaklarım kulağını sıyrana kadar eğilip aynı anda onu öne doğru çekiyorum. "Bak şimdi kim varsayımlarda bulunuyor." Geri çekiliyorum, yüz hatlarımın üzerine nüfuz edilemez bir kayıtsızlık maskesi çekiyorum. Arkamı dönmeden önce ona soğuk ve sert bir bakış fırlatıyorum.

Gitmeme izin verdi. Ne düşünüyor olabileceğine dair tek ipucu olan gözlerindeki eğlence parlıyor. Tüm bu lanet kabadayılık bende onun soğukkanlılığını sarsma isteği uyandırıyor - kalkanlarını indirmesini ve altındakileri yeniden ortaya çıkarmasını sağlamak. Shae Byrne söz konusu olduğunda istemem gereken son şey bu.

"Hadi, şu işi bitirelim," dedim omzumun üzerinden kuru bir sesle.

"Sanırım forklift kullanmayı biliyorsun?" Ayak sesleri birkaç adım arkamdaki çakılda çıtırdadı.

"Sanırım öyle. Bana söylemeye çalıştığın bir şey mi var? yapamaz mısın?"

"Hiç denemedim ama her şeyin bir ilki vardır. Denemekten mutluluk duyarım."

"Silahların, tatlım. Onları mahvedersen, suçu üstlenirsin."

"Doğru, ama denemezsem yazık olacak gibi görünüyor. Başka ne zaman I var ve fırsat için Oyna ile böyle

... etkileyici

ekipman?"

Tanrım, hiç biter mi? İstese bile kendini durdurabilir mi? Şüpheli. Başımı sallıyorum ve kapının kilidini açıyorum. "Kuzenlerin sana cehennemi yaşıyor olmalı."

"Bu da ne demek oluyor?" Kapıyı arkamızdan gereğinden fazla güç kullanarak kapattı.

Ona ters ters baktım. "Yani her zaman şov yapmak zorunda değilsin. Sen bir baş belasısın, anlıyorum."

Sağ gözünün altında küçük bir seğirme dans ediyor, o kadar küçük ki tepkisini analiz etmeye hazır olmasaydım kaçırabilirdim.

Çabucak toparlanıyor, yüzünde Cheshire sırıltışı beliriyor. "Belki de ben buyumdur."

"Ya da belki de o kadar uzun süre rol yaptınız ki aradaki farkı bilmiyorsunuz."

Öfkenin ilk parıltısı yüz hatlarını keskinleştirerek öne doğru ilerliyor. "Hakkımda *hiçbir şey* bilmediğini düşünürsek, benim hakkımda çok bilgilisin. Neden peki? Belki de yansıtıyorsundur. Ha?" Parmağını göğsüme sokuyor. "Babamın yerini doldurmak nasıl bir duygu? "Sahtekâr sendromu gibi bir şey var mı?"

Birkaç saniye içinde kanımı kaynattı. Yumruklarımı çözüp cevap vermek için ağzımı açtığımda mantığım bana çarpıyor. Ar- guing beni hiçbir yere götürmeyecek. Onu alt etmenin en iyi yolu, oyunlarının üstüne çıkmaktır.

Çenemi sıkıyorum ve devam etmeden önce derin, temizleyici bir nefes alıyorum. "Forklift bu tarafta." Onu iterek geçiyorum, omzum onunkine çarpıyor.

Yükselmenin yolu, pislik.

Beni takip ederken ensemde mizahsız bir kahkaha dans ediyor.

Cevabını bekliyorum. Son sözü söylemeden bu işin bitmesine izin vermesine imkan yok. Söyleyeceği şeye o kadar konsantre oluyorum ki, tam üzerlerine gelene kadar kasaların yarısının gittiğini fark etmiyorum - ya da olmaları gereken yere. Kalan kasalara bakarken ellerim kalçalarımın gidiyor. Shae de benzer bir şekilde yanımda durdu. İkimiz de bir şey söyleyemeden, kafatasıma yakıcı bir acı saplanıyor ve karanlık görüşümü tehdit ediyor.

Dizlerimin üstündeyim.

Eller... beni çekiyor.

Kulaklarımda bir gürültü çınlıyor ama ne olduğunu anlayamayacak kadar kafam karışmış durumda. Kafamdaki karışıklığı gidermek için elimden geleni yapıyorum ve Shae'nin yakınlarda küfrettiğini duyduğumu fark ediyorum. Bu örümcek ağlarını temizlemeye her şeyden daha çok yardımcı oluyor.

Depoda biri var. Bize saldırdılar.

Shae.

Eğer ona zarar verirlerse, onları öldürürüm. Kaburgalarını sökerim ve çıplak ellerimle kalplerini sökerim.

Başımı sallıyorum, acıyı odaklanmak ve etrafımdaki manzarayı görmek için kullanıyorum. Dört maskeli adam birbirleriyle hızla konuşuyor. Yabancı. Çılgınca. Planları her neyse, bu değildi.

Yerdeyim. Ellerim arkamdaki geniş metal kirişe bağlı. Shae'yi görmeden önce hissediyorum. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde kirişin yan tarafına sabitlenmiş, yanımdaki bağlarına karşı çırpınıyor.

"Yaralandın mı?" Dikkat çekmemek için nefesimin altında soruyorum.

"Sadece gururum. Bizi alt etmelerine izin verdiğime inanmıyorum," diye tıslıyor. "Kafana vurduklarında dördüne birden dayanamazdım."

"Seni bayıltmaya çalışmadılar mı?"

"Denediler."

Orada olduğunu bilmek için gülümsemesini görmeme gerek yok.

Bir eğlence homurtusu kafamın içindeki çarpıntıyı kızdırıyor.

"Teselli olacaksa, tamamen bayılmamış olman beni etkiledi. Dik kafalı olduğunu bilmeliydim," diye ekliyor biraz da hüzünle.

Bana öyle geliyor ki, uzaktan yakından paniklememiş. Kızgın, evet. İncinmiş, elbette. Ama korkmuş değil.

Kızda çelik gibi taşaklar var.

Ben pek endişeli değilim ama çoğu insan endişelenirdi. Benim bakış açıma göre, bu pislikler görünmeden içeri sızabileceklerini düşündüler. Büyük ihtimalle almaya geldikleri şeyi alıp bizi burada bırakacaklar. İşçiler buraya nadiren gelir. Bu depo sık kullanılmıyor, bu yüzden sandıkları saklamak için burası seçildi. Ama ailelerimiz eninde sonunda bizi aramaya gelecekler.

Ailem ne kadar meşgul olduğumu biliyor. Yokluğumun hemen sorgulanacağından şüpheliyim. Umalım da Shae'nin kuzenleri onu takip etme konusunda gayretli olsunlar.

"Telefonun hâlâ yanında mı?" Benimki gitti, o kadarını biliyorum. Arka cebimdeydi ve şimdi orada, beton zeminle aramda değil.

"Her şeyi aldılar; telefonları ve silahları."

"Görünüşe göre sizin sandıkları da götürüyorlar," diye işaret ediyorum. Adamlardan üçü hâlâ tartışırken, biri forklifti dışarıdan içeri sokuyor ve çatallarını bizden yaklaşık elli metre ötede kalan iki kasadan birinin altına kaydırıyor. Kendi aramızda tartışıyor olmasaydık belki makinenin sesini duyabilirdik ama artık tartışmaya açık bir konu.

"Öyle görünüyor. Peşlerine düşeceklerini nasıl bildiklerinden emin değilim." "Bizim tarafımızda bir sızıntı olduğunu mu ima ediyorsun?"

Omuz silkerek benimkine sürtünüyor. "Muhtemelen bir bilgi kaynağı olduğunu belirtmek istedim, bir işçinin bunları rastgele bulduğunu sanmıyorum."

O haklı, bu yüzden sessiz kalıyorum. Kaynağın benimki kadar kolaylıkla onun tarafından da gelebileceğini belirtmeye gerek yok.

"Ne konuştukları hakkında bir fikrin var mı?" Adamlar bize dikkat edemeyecek kadar meşgulken soruyorum, forkliftin fısıltılarımızı bastırarak kadar gürültülü olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Romence olup olmadığını merak ediyorum." "Neredeyse Yunanca gibi."

"Yunanlıya benzemiyorlar. En azından benim gördüğüm."

"Yüzlerinden birini gördün mü?" Ona bakmak için boynumu eğiyorum, kelimelerim sert bir hal alıyor. Eğer onları teşhis edebilirse, bu onu hedef haline getirebilir. Bu ek bir komplikasyon ve bundan hoşlanmıyorum.

"Beni bağlamadan önce maskelerinden birini çıkardılar. Kısa olanı. Bana Yunanlı gibi görünmedi ama bu bir şey ifade etmiyor. Romenlerle bir sorunun mu var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Arnavutlar da olabilir. Dilleri kulağa benzer geliyor."

"Hayır," diye nefes alıyor.

"Hayır, ne?" Kaslarımda yeni bir gerilim şeridi kıvrılıyor.

Açıklayamadan bir telefon çalar. Biri telefonu kulağına götürüp cevap vermeden önce dört adam da hareketsiz duruyor. Sessiz ve temkinli bir dizi kelime söylerken gözleri bize doğru kayıyor. Diğerleri pür dikkat onu izliyor.

Üstlerinden bir telefon. Ve bir pürüz bildirmek zorundalar. Biz.

Görüşme iki dakikadan fazla sürmez ve sonrasında sonuçları diğerlerine iletir.

Hemen tartışmaya başladılar, tansiyon yükseldi. Adamlardan biri bize doğru yürüdü ve bir silah çıkardı. Kafasına nişan aldı.

"Bekle," diyor. "Geri alamayacağın bir hata yapma. Bunu bir düşün. Bizi yanına alırsan, seçeneklerini düşünmek için zamanın olacak. Ailelerimiz bizi geri isteyecektir. Bizden fidye alabilirsin."

Adamın eli titriyor ve kocaman gözlerinde çaresizlik parlıyor. İki arkadaşı onu ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Onlar konuşurken ben Shae'ye mırıldanıyorum. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Bu çok açık değil mi? Bize zaman kazandırıyor. Ölürssek bir çıkış yolu bulamayız."

"Doğru, ama en azından bizi burada canlı bırakmaları için onları ikna etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Adamlar birbirlerine bağarmaya başlar. Silahlı olan gösteriyi yönetiyor gibi görünüyor. Son sandığı yüklemeye başlamadan önce son bir kez havlıyor. Zaman tükeniyor.

"Kahretsin, *kahretsin!*" Shae'nin sesi aciliyetle tizleşiyor. Daha önce endişeli değildi ama bir şeyler değişti. Bir şey onu ürkütmüş ve onunla fazla zaman geçirmemiş olsam da Shae kolay kolay ürkmeyeceğini açıkça belli etti.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Sessizce talep ediyorum.

"Haklısın. Onlar Arnavut." Son kelime o kadar yumuşak söyleniyor ki neredeyse duyulmuyor.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Durum biraz karışık. Bizi canlı bırakmak istemeyeceklerdir. Onları teşhis edebildiğim zaman değil."

Sikeyim.

Devam eden tartışmaların sesi dönüşlerini haber veriyor. İçeri girmeleri için tek bir neden var, o da biziz.

Onlar bize ulaşmadan önce ben konuşuyorum. "Silahlar değiştirilebilir, biz değil. Bizi öldürürseniz bunu kendiniz için çok daha kötü hale getireceğinizi bilmelisiniz. Ailelerimiz peşinizden gelecektir." Sahip olduğum otoritenin her zerresini sesime enjekte ediyorum. Kar maskeleri yüz ifadelerini görmemi engelliyor ama vücut dilleri çok şey anlatıyor.

Dördünden üçü bize ulaşmadan önce azalıyor, hepsi gergin ve çeşitli şekillerde sinir enerjisiyle kıpırdanıyor. Lider

adımları kararlı bir şekilde yürüyor. Ama tepemde durup silahını kaldırdığında, gözlerindeki parıltıyı görebileceğim kadar yakınımda. Sırtını duvara dayamıştı. Başka seçeneği olmadığını hissediyor.

"Bizi de yanında götür," diyor Shae mutlak bir güvenle. "Gerek yokken neden bu kararı aceleye getiriyorsun? Bizi daha sonra da öldürebilirsin ama şimdilik bizi yanına al."

CHAPTER 5

SHAE

BIZI PARK HALİNDEKİ ALTIN RENKLİ BİR PENSKE KAMYONUN ARKASINA İTTİLER.

Binanın yan tarafında. Tahminimce kiralık. Sandıklar alanın sadece yarısını kaplıyor, yani bolca yerimiz var. Ellerimiz hala arkamızda bağlı olduğu için hareket etmek zor.

"Güvenlik kameralarınız var mı?" Kapılar kapandığında ve karanlığa gömüldüğümüzde soruyorum.

"Duruma göre değişir,"

diye mırıldandı Renzo.

"Neye bağlı?"

"O noktanın daha önce izlenip izlenmediği konusunda. Takılan kameranın hala çalışıp çalışmadığı. Görüntülerin kaydedilip kaydedilmediği. Rıhtımları izlemek küçük bir iş değil ve bu depo yüksek hacimli bir yer değil."

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Beklediğim cevap bu değildi ama hâlâ bir şansımız var. Hâlâ nefes aldığımız sürece durumumuz düzelebilir. Binadan canlı çıkmak ilk adımdı.

Tamamen rahat değilim, yine de Renzo'nun burada benimle olduğunu bilmek garip bir şekilde rahatlatıyor. Onun varlığı şansımı artırma konusunda hiçbir garanti vermiyor. Tek bildiğim, onun yanımda olması işleri daha da kötüleştirebilir, yine de karanlık o varken daha az tehdit edici geliyor. Neden?

Sanırım beynimin, yanımda 1.80 boyunda, sokaklardan anlayan bir adamın olmasının bana yardımcı olacağını umması mantıklı, ama bu beni rahatsız ediyor. Kendimi uzun zamandır böyle özellikler bahsetmemek için eğitiyorum.

sırf bacaklarının arasında siki olduğu için bir erkeğe yetkinlik ve otorite olarak Renzo kendine güveniyor. Bunu ona vereceğim, ama kısa karşılaşmalarımızda gördüklerimin ötesinde bir şey bilmiyorum.

Bu, hâlâ yapmam gereken duygusal işler olduğuna dair bir işaret.

Sırf yakınımnda bir erkek var diye yanlışlıkla gardımı düşürmek istemiyorum.

"Bana Arnavutlardan bahset," diyor Renzo, beni düşünceli düşüncelerimden çekip çıkararak.

Derin bir nefes alıyorum ve nereden başlayacağımı düşünüyorum.

"Babamın yazın vurulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"*Fuuuuck.*" Bu kelime yorgun bir nefes veriştir.

"Ama durun... dahası da var," diye ekliyorum kuru, esprisiz bir tonda. "Tanrım."

"Oran'ın karısının Arnavutları ihbar ettiğini anladık." "*Karısı* mı?"

"Evet, başka bir İrlandalı aile olan Donovanlarla anlaşmalı bir evlilikti. Ömür boyu kin beslediğini bilmiyorduk. O ve kardeşi ayrıca bizden silah sevkiyatı çaldılar. Silahlar ve Arnavutlar tesadüf olamaz. Misilleme olarak sayılarının yarısını yok ettikten sonra onlarla geçici bir ateşkes yaptık."

"Misillemeniz olsun ya da olmasın, herhangi bir düzeyde ateşkesi kabul etmenize şaşırdım."

"Bu yüzden karmaşık olduğunu söyledim. Çok çetrefilli bir Rus sorununda bize yardımcı olmak için kendilerini riske attılar. Bu bir barış teklifiydi. Bu kadar çabuk her şeyi berbat edeceklerini düşünmemiştim." Bu yüzden aklıma hemen Arnavutlar gelmemişti ama şimdi düşününce başka biriyle karşı karşıya olduğumuzu düşünemiyorum.

"Sence bunun arkasında Oran'ın karısı mı var?"

"*Eski eşim.* Mantıklı olmayan şey de bu. Bu işin arkasında o olamaz. O öldü." Duraksadım ve düşünmeye başladım. "Ama Arnavutların silahlarımızı tekrar alması çok tesadüfi görünüyor. Açgözlü Arnavut liman işçileri onları öylece bulmuş olamaz."

"Limanı ilk devraldığımızdan beri böyle bir hırsızlık olayı yaşamadığımızı düşünürsek, bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim. Ve bizim tarafımızdan kimsenin silahların yerini sızdırdığını sanmıyorum."

Kendime engel olamıyorum ama onun bu kayıtsız güveniyle alay ediyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kimse ihanete karşı bağışık değildir."

"Hayır, ama siz son zamanlarda bunu çok gördünüz."

"Kızgınlık sorunları olan bunak bir kadın - buna devam eden bir sorun demek zor." Yine de geniş kapsamlı bir etkisi oldu. Hatta Dublin'deki meslektaşlarımızın bir adam göndermelerine neden olacak kadar endişelenmelerine yol açmıştı. Meseleyi çoktan çözmüştük ama bu onun aldatmacasının ne kadar etkili olduğunu değiştirmiyordu. "Amcan yakın zamanda babanı devirmeye çalışmadı mı?" İhanetten bahsediyoruz. Eminim unutmamıştır.

Renzo uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Bağışıklığımız olmadığını biliyorum," diyor sonunda şaşırtıcı derecede ciddi bir tonda. "Bana güvenin, şu anda patron olarak ihanet potansiyeli sürekli bir endişe kaynağı."

Samimi itirafı beni şaşırttı. Sadece olası bir zayıflığı kabul etmesi değil, aynı zamanda bunu bir yabancıнын önünde açıkça itiraf etmesi. Bu bizim dünyamızdaki erkekler için normal değil.

"Bu noktaya nasıl geldiysek," diye ekliyorum soğukkanlılıkla, "eve dönmeyi planlıyorum, sonra da sorumlunun peşine düşeceğim."

"Sen de ben de." Kamyonet dururken, onun huysuz yemini bende alaycı bir gülümseme yarattı. Motor kapanıyor.

Renzo'yu göremiyorum, ama vücudunun benimki kadar gergin olduğunu hayal ediyorum, bir sonraki ne olacaksa onu bekliyor. Taksinin kapılarının kapandığını duyabiliyoruz, saniyeler kalbimin her atışıyla birlikte kulaklarımda geri sayıyor.

Sadece ... saniyeler dakikalara dönüşür. Beş. On. Yirmi. Ve hiçbir şey olmuyor.

Zihinsel olarak olası bir işkence ya da kötü muameleye hazırlanmaya başlamıştım ama birden kaderimizin bu olup olmadığını merak etmeye başladım. Susuz kalmış cesetlerimizin savaştıkları gücü kalmadığında, görmezden gelinebileceğimiz ve daha sonra imha edilebileceğimiz bir kamyonda saklanmak.

Bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Vücudum iflas ederken çaresizce oturmaktansa haftanın her günü dayak yemeyi tercih ederim. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmalıyım.

Saatten emin değilim ama sanırım yarım saat kadar sonra kapı nihayet açılıyor. Ses beni ürkütüyor, ama en büyük şoka neden olan kör edici gün ışığı. Gözlerim siyah çevreme o kadar alışmıştı ki, ışıktan geçici olarak kör oldum ve o kadar şaşırdım ki, boynuma gömülene kadar elinde bir şırıngayla yaklaşan adamı görmedim. Karanlığa dönmeden önce Renzo'nun mırıldandığı tek bir küfür duyuyorum.

CHAPTER 6

SHAE

YUTKUNMAYA ÇALIŞIYORUM, BOĞAZIM ISYAN EDİYOR.

Nem. Daha önce de dışarıda geçirdiğim büyük bir geceden sonra ağzım pamuklanmıştı ama bu farklı. Sanki boğazım zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi.

"Al, biraz su iç."

Yanımdaki derin ses beni irkilterek gözlerimi açmaya zorluyor. Renzo Donati, buz gibi beton zeminde yattığım yerin karşısındaki duvara sırtını dayamış oturuyor. Kendimi destekliyorum ve etrafımdaki küçük odayı inceliyorum. Oda değil. Görünüşe göre bir malzeme dolabı.

"Neredeyiz biz?" Ellerimizin artık bağlı olmadığını fark ederek yarısı boşalmış su şişesini alıp törpülüyorum. Suyu uzun bir yudumda içiyorum. Yemin ederim suyun tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"En iyi tahminle bir havaalanı hangarı." Yorgun sesi dikkatimi çekiyor. Ona daha yakından baktığımda, kanlı gözlerinin altında gölgeler görüyorum. Kafamdaki alarm zilleri, kafatasımdan yayılan donuk ağrıya karşı dikkat çekmek için yarışıyor.

"Ne zamandır baygındım?" Uyuşturulmuş. Lanet Arnavutlar.

"Emin değilim. Beni de yakaladılar. Uyanalı çok olmadı, belki bir saat. Uyandığımda su şişesi buradaydı. O zamandan beri kimse gelmedi ama sesler duydum."

"Ağrıyan mesanemden anladığım kadarıyla epey bir süre dışarıdaydık." Onunla birlikte duvara yaslanıyorum ve odaya bir kez daha bakıyorum. Kesinlikle bir çeşit depolama dolabı. Odanın içinde bir gümbürtü

mesafe, kapıyı menteşelerinden sallayan gök gürültülü bir kakofoniye dönüştüğünde, Renzo'nun havaalanı çıkarımının nedenini anlıyorum. Sağır edici gürültü, kulaklarımda çınlayan tek şey bir aciliyet hissi olana kadar görüldüğü kadar hızlı bir şekilde mesafeye geri çekiliyor.

Küçük odanın büyüklüğü yaklaşık bir metreye sekiz metre ve karşımızdaki duvarı paslı metal raflar kaplıyor. Üstümüzde tek ampullü bir ışık yanıyor. Işık için memnunum ama bir pencere daha iyi olurdu. Uyuşturulduğunuzu bilmek ama ne kadar zaman kaybettiğinizi ya da hala gece mi gündüz mü olduğunu bilmemek tedirgin edici.

Beynimdeki sis kalktıkça, durgun düşüncelerim daha hızlı oluşmaya başlıyor. Bilinmeyenler hakkında endişelenmeyi bırakmalı ve bildiklerime odaklanmalıyım.

Yavaşça ayağa kalkarak rafa gidiyorum ve yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı diye içindekileri değerlendiriyorum.

"Raflardaki çoğu şeyin ambalajında Fransızca ve İngilizce yazıyor. Kanada'da olma ihtimalimizin yüksek olduğunu söyleyebilirim." Renzo'nun sözleri midemin çukuruna erimiş katran gibi yerleşiyor.

Gözlerim bir paket tuvalet kağıdından bir kutu çöp poşetine ve bir galon cam temizleyicisine doğru dans ediyor. Adam haklı. Hepsinin ambalajında iki dilden de parçalar var.

"Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

Onlara bizi de yanlarında götürmelerini söylediğimde, bırakın uluslararası sınırları, Manhattan'ın ötesine geçeceklerini hiç düşünmemiştim. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Kapıya gidip üç kez sertçe vurmadan önce boynumu kırıyorum ve omuzlarımı esnetmek için kollarımı geniş daireler çizdiriyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Renzo. "Bu iyi olmalı."

Çizmeli ayağına tekme atmayı düşünüyorum ama ayak sesleri yaklaşınca vazgeçiyorum.

"Ne?" diye soruyor kapıdan bir adam. İngilizce ama ağır aksanlı.

"Tuvalete gitmem lazım, yoksa burayı dağıtacağım," diye sesleniyorum.

Tek cevabım boğuk bir homurtu.

Tam kapı açılırken elimi kaldırıp kapıya vurmaya başladım. Donup kaldım, yumruğum havada.

Dolgun sakallı ve gür siyah saçlı bir adam bana duygusuz bir

kızgınlıkla bakıyor. Bileğimden tuttu ve beni

eşikte, gözleri arkamda kendini ayağa kaldıran Renzo'ya sabitlenmiş.
"Şişe kullanacaksın," diye emrediyor kalın bir sesle.

Renzo ona aldırıyor. Dikkatinin her zerresi bana yöneliyor, uyarı çığlıkları atıyor.

Dikkatli ol amına koyayım.

Yabancı kapıyı kapatıp kilidi sürgülemeden önce ona hızlıca göz kırpacak kadar zamanım var. Dolaptan gelen kükreyen bir küfür bizi ana hangardan uzaktaki koridorda takip ediyor. Pis bir banyoya ulaşana kadar refakatçim bileğimi sıkıca kavırıyor.

Bazen kadın olmanın avantajları vardır. İşemem gerekmeseydi bile, durumu değerlendirmek için aynı şeyi yapardım. Eve dönmemize yardım edecek her şeyi yapardım. Ama şu anda altımı ıslatmama saniyeler kaldı.

"Cidden beni izleyecek misin?" Açık kapı aralığına yaslandığında beni esir alan kişiyle alay ediyorum.

Bakışları ürkütücü bir şekilde boş. "İşemen lazım. İşemelisin."

Mahremiyet umuyordum - alçakgönüllülükten değil ama lavabonun altındaki dolabı arama şansı vermek için. Azalan mesane kontrolüm daha fazla tartışmamı engelliyor. Kot pantolonumu karıştırırken "Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum. Sıkışmış kaslarımı serbest bırakmanın verdiği rahatlama o kadar büyük ki, altımdaki buz gibi klozet kapağını fark etmiyorum bile. İzleyicilerimi de görmezden geliyorum çünkü siktir et onu. Beni rahatsız etmesi için işlememi izlemekten çok daha fazlasını yapması gerekirdi.

Otururken, gün ışığının küçük pencereden içeri dolduğunu fark ediyorum. Eğer Perşembe öğleden sonra depoda buluştusaydık, bu şimdi Cuma olduğu anlamına mı geliyor? Güneşin yüksekliğine bakılırsa öğle vakti.

"Neredeyiz biz? Kanada'da bir yerde mi?" Cevap yok.

"Bugün Cuma mı? Herhalde Cumartesi değildir."

Hala cevap yok. Şükürler olsun ki ısrarcılık benim için hiçbir zaman sorun olmadı.

"Haftanın gününü bilmemin bana ne zararı var? Bunu kaçmak için kullanacak değilim ya."

Küçümsüyor. "Bitir ve giyin, yoksa seni pantolonsuz odaya geri atarım."

"Bu çok kaba," diye homurdanıyorum pantolonumu silip yukarı çekerken. "Buradaki plan tam olarak nedir şef, çünkü bu iş yeterince uzadı. Siz şehir dışındasınız. Ailelerimiz bir tehdit değil - bizi daha fazla tutmanın ne yararı olacak?"

Küçük banyonun içine adım atıyor, alanı devasa düşmanlığı ve kalıcı sigara kokusuyla dolduruyor. "Senin hakkında çok şey duydum, Shae Byrne." Soğuk bakışları şehvetle vücudumda gezinirken soyadımı abartıyor. "Ama bunlar peri masalı olmalı. Söyledikleri kadar sert değilsin bence."

Sözleri beni, gezinen bakışlarından çok daha fazla rahatsız ediyor. Bizi götürdüklerinde telefonum ve cüzdanım yanımdaydı, bu yüzden adımın bilmesi şaşırtıcı değil. Ses tonundaki aşinalık pek hoşuma gitmedi. Kim olduğumu tam olarak bilmek için bir kimliğe ihtiyaç duymayacağı hissine kapıldım.

"Silahların nerede olduğunu nereden biliyordun?" Onu hazırlıksız yakalamayı umarak doğrudan yaklaştım.

Sararmış bir sırtışıla beni koridora çekti.

"Tanrım." Yüzümü buruşturuyorum. "Arnavutluk'ta diş fırçası yok mu?" Yüzüme ters bir yumruk atmak niyetiyle arkasını döndü, ama

Kaçıyorum, bu sırada kolunu yakalıyorum ve göğsünü duvara bastırmak için onu savuruyorum. Mücadele etmesini engellemek ve bedenimi ona yakın tutmak için kolunu çok acıttığını bildiğim bir açıyla geriye doğru büküyorum. "Sana silahlardan kim bahsetti?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum.

Yardım için bağılıyor ve ben hızla ondan çekilip karşı duvara çarpılıyorum.

"Ne oluyor lan orada?" Renzo'nun sesi dolabın kapısından içeri giriyor.

"Tanrım, saçlar olmaz," diye yaygara koparıyorum. Kısa kesimim sayesinde onun elinden kurtulabilirdim ama şu anda onlardan çok fazla var. Ayrıca, doğru an gelene kadar onlara ne kadar yetenekli olduğumu göstermemeyi tercih ederim. Durumu yatıştırıp daha sonra tekrar denesem daha iyi olur. "Tamam, tamam. Benden bu kadar." Teslim olduğumu belirtmek için ellerimi kaldırdığımda Renzo dolap kapısından içeri dalıyor ve kilidi ahşap çerçevesinden söküp çıkarıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden." Sözleri şiddetle kaynıyor. İsteddiği zaman etkileyici bir şekilde korkutucu olabiliyor.

El saçımı bırakıyor ve koluma doğru ilerliyor. Ana hangara ve Renzo'dan uzağa çekildim. Maskeli dört-

Bizi yakalayanlardan bazıları şimdi sekiz kişilik bir ekip ve hepsi de sertleşmiş yüzlerine kazınmış bir küçümsemeyeyle etrafımızı sarmış durumda.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmenin faydası var, yine de sayımızın daha az olmasını umuyordum. En iyi halimizde bile, ikimiz sekiz adamla başa çıkmakta zorlanırız.

"Şimdi dikkatinizi çektiğimize göre," diyor Renzo bunaltıcı gerginliği yararak. "Bizi esir tutarak neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyor. Sadece İrlandalı Byrnes'lerle değil, tüm İtalyan mafyasıyla bir savaş başlatacaksınız. Hiç kimse Beş Aile'nin tamamının hedefi haline gelmeden bir patronu kaçıramaz."

Birkaç adamın endişeli bakışlarını yakaladım. Kim olduğumu biliyorlardı ama Renzo'yu tanıyorlar mıydı? Eğer tanıyorlarsa, bu bir şeyleri değiştirir miydi ve eğer değiştirirse, daha iyisi için mi... yoksa daha kötüsü için mi?

Arkada duran bir adam, küçük partimizin ortasına doğru kayıtsızca ilerliyor. Kısa kahverengi saçları, siyah gözlerindeki şeytani parıltıyı ortaya çıkaran bir parlaklıkla yağlanmış. Kimsenin gözleri gerçekten siyah değildir ama bu adamın bir istisna olduğuna yemin edebilirim.

Acele etmeden yaptığı hareketler, Renzo'nun çenesine sert bir sağ kroşe indirdiğinde zahmetsizce bir yumruğa dönüşüyor. Adam iri ve nasıl vuracağını biliyor, ancak Renzo darbeyi bir çocuk gibi alıyor. Dengesi bile bozulmadı.

Kötü niyetli mavi bakışlarını tekrar adama çevirdiğinde, dili bir damla dondurmanın tadını çıkarırcasına alt dudağında çiçek açan kıpkırmızı bir tonu kaydırıyor. "Son bir şans, yoksa söz veriyorum bu senin için çok kötü bitecek," diyor Renzo o kadar sakın ve eşit bir tonda ki tüylerim diken diken oluyor.

Tehditlerin bu adamlar üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum ama Renzo'nun bunu anladığından emin değilim. O, insanların kendisine yöneltilen basit bir bakışın altında eriyip gitmesine alışkın bir tip. İçimdeki kıskançlık dalgalarıyla savaşmak zorundayım. Bir odadaki en ölümcül kişi olabilirim ama Renzo'nun sadece boyu ve cüssesi sayesinde kazandığı saygıyı asla kazanamam. Bu tür bir eşitsizlik normalde beni hayal kırıklığına uğrattırdı, ancak Renzo'nun durumunda, saygıyı gerçekten hak edebileceğini düşünüyorum. Seviyeli, stratejik, kendine güvenen, cesur ve biraz da sert.

Kahretsin. Sanırım bu adamdan gerçekten hoşlanabilirim.

Bay Kara Gözler yabancı bir dilde emirler yağdırdığında, vahiy üzerine düşünme fırsatı bulamıyorum. Adamları harekete geçti, bileklerimizi yeni bir dizi fermuarla bağladılar ve

yenilenmiş bir amaçla. Bir şeyler olmak üzere ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

CHAPTER 7

RENZO

İRÖNİ KÜÇÜK BİR SÜRTÜK GİBİ. ZİHNİMDE SHAE'Yİ AZARLAMIŞTİM. kapıya vurdu. Düşüncesizce ve pervasızcaydı. Düşüncesizce hareket etmektense hesaplı bir plan yapmamızın daha iyi olacağı kanaatindeyim. Sonra gidip ona ulaşmak için kapıyı kırdım.

Dikkatleri üzerine çekti ve bu pisliklerin ona ne yapabileceğini kimse bilemez. Elbette, çoğu kadından daha güçlü ama düşündüğünün aksine süper insan değil. Sanki kendi güvenliğiyle hiç ilgilenmiyor ya da farkında değil.

Shae'nin koridorda oradan oraya savrulduğunu duyduğumda bir grup çaresiz adamın bir kadına neler yapabileceğine dair görüntüler bana saldırmaya başladı. Ve hayat hepimizi ikiye bölme yapmaya bayıldığı için, kendi güvenliğimi hiçe saydım ve tüm stratejileri bir kenara bırakarak kapıya lanet olası bir yıkım topu gibi daldım. Neredeyse menteşelerinden söküyordum. Ona ulaşmak zorundaydım. Eğer bu herifler ona elini sürerse ... Son nefesimi onlara bunu ödetmek için kullanacağım.

Bu kadının nesi var da aklımı kaçırmama neden oluyor? O yanımdayken hareket etmek yerine sürekli tepki vermek zorundaymışım gibi hissediyorum. Sanki o bir insan kasırgası gibi. Tahmin edilemez ve tam bir yıkım yaratabilir.

Kontrollü bir ortam sağlamayı tercih ediyorum ama o etraftayken bu imkansız.

Şimdi tekrar birlikteyiz ama etrafımızda beni tedirgin eden bir şeyler oluyor. Görünüşe göre toparlanıyorlar, gitmeye hazırlanıyorlar ve bunun bizim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ana odada bir duvara yaslanmamız emredildi. Ekibin geri kalanı toparlanırken genç bir adam elinde silahla bizi izliyor.

"Görünüşe göre kocaman bir siki var." Ben kafamın patlamasını engellemeye çalışırken o üstümüzdeki muhafıza bakıyor.

"*Tanrı aşkına, Shae.*" Hırıltılı küfür yarı inanmazlık yarı azarlamaydı. Kendine tecavüz ettirmeye mi çalışıyor?

"Sakin ol, koca adam." İnceleyici bakışları nihayet muhafızdan ayrılırken dudaklarını bir sırtışla büküyor. "Bu bir testti. Artık İngilizce bilmediğini biliyoruz - söylediklerimden en ufak bir irkilme bile olmadı."

Kahretsin, beni kalp krizinden öldürecek. "Ufak bir uyarı iyi olurdu."

"Ve onu ihbar mı edeyim? Bu her şeyi anlamsız hale getirirdi."

Tanrım, haklı olmasından nefret

ediyorum. "Şimdi ne olacak?"

Nefesimin altında soruyorum.

"Sekiz kişi olduklarını biliyoruz."

"Muhtemelen üç tane alabilirim ama bir kerede daha fazla değil." "Aynen."

Hissettiğim şüphecilik yüzüme yansımış olmalı ki Shae bana ters ters bakıyor.

"Bu lanet fermuarlar takılıyken bunların hiçbir önemi yok." Bağlarımı çekiştiriyorum ama tek yaptığı derimi ısırmak oluyor.

"Bunu bana bırak," diyor neredeyse duyulmaz bir şekilde. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tam olarak ne planladığından emin olmasam da aklında bir şey olduğu açık.

Mide bulandırıcı bir rahatlama ve korku kokteyli içimde çalkalanıyor.

"Dinle, seni öldürtecek bir şey yapma. Kuzenlerine neden benim sağ döndüğümü ve senin dönmediğini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ne kadar da centilmensin." Her şeye rağmen, mırıldandığı kelimeler hafif ve alaycı. İçinde bulunduğumuz duruma gülüyor ve ben güven mi duymalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum.

"Sanki teklif edilse bile şövalyelik isteyecekmişsin gibi," diye karşılık veriyorum, onu takip ederek.

Cevap veren sırtışı odayı beş derece ısıtıyor. "İşte şimdi anlıyorsun."

Başımı hafifçe eğlenerek sallıyorum, ama bu eğlenme çabucak sona eriyor. "Dinle, Shae. Çılgınca bir şey yapmanı istemiyorum."

Sesi de aynı derecede kasvetli bir ton alıyor. "Bu iş ne kadar uzarsa bizim için o kadar kötü olacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor. Birden fazla şansımız olacağından şüpheliyim. Bunu akıllıca kullanmalıyız."

"Anlaştık." Sesim de içinde bulunduğumuz koşullar kadar acımasız.

Biz daha fazla konuşmadan pervaneli bir motorun uğultusu artıyor ve hangar kapısının penceresinden küçük pervaneli bir uçak görünüyor.

Shae eğiliyor ve kulağımın dibinde usulca konuşuyor. "Bana güvenmeni istiyorum, Renzo. Beni takip edeceğini söyle." Sesindeki yalvarış beni sarsıyor, ama göğsümü bir mengene gibi sıkkan şey dudaklarındaki adımın sesi. İlk adımı kullandığını duyduğumdan emin değilim ve bu, olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor.

Tanrım, bana
yardım et.
"Hepsi senin
yüzünden."

CHAPTER 8

SHAE

RENZO BENİ DIKKATLE IZLIYOR, NEDEN DAHA ÖNCE YAPMADIĞIMI MERAK EDİYOR.

Hareket et. Ne planladığımı bilmesini isterdim. Açıklayamam ve birinin duyması riskini göze alamam. Dediğim gibi, tek şansımız var. Zamanlamanın doğru olduğundan emin olmalıyım ve bu da erkek oranı daha iyi olana kadar beklemek anlamına geliyor.

Bu grubun bir kısmının dışarıda park halindeki uçağa bindiğini varsaymak yanlış olmaz. Oldukça küçük. Onumuzun birden sığacağını sanmıyorum. Yanılıyor olabilirim ama umarım grubumuz burada a y r ı l ı r . Renzo ve benim sağlam zeminde kalmamız ideal olur. Evren bugün bana meydan okumayı uygun gördüğünden, bizi uçağa bindirdiklerinde şaşırmadım. Uzak bölgelere küçük yükler götürmek için kullanılan bir kargo nakliye uçağı. Kokpit dışında koltuk yok ve metal iç kısımlar şu anda boş.

Uçağın karşılıklı duvarlarına, birbirimize bakacak şekilde oturuyoruz. Beklendiği gibi, ikisi kokpitte, ikisi de arkada bizimle birlikte olmak üzere sadece dört kişi bize eşlik ediyor.

Uçağın içi buz gibi. Kesinlikle kuzeyde bir yerdeyiz. Pistin ötesinde, ağaçlar ve yer katı bir kar örtüsüne sahip. Ama hâlâ üzerimdeki palto ve damarlarımda dolaşan beklenti sayesinde soğuktan etkilenmiyorum.

Motor çalışıyor ve gürültünün ötesinde bir şey duymayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Renzo'nun delici bakışları beni harekete geçiren bir dürtüydü. Ona üzerinde çalıştığımı söylemek istiyorum ama

Dikkatimi kaybetmeyi göze alamam. Arka cebimden küçük çakıyı çıkarıp dikkat çekmeden açmak kolay değil.

Çocukken yankesiciliğe hayrandım ve bir uzman olana kadar durmadan pratik yaptım. Bu beceri, kavgamız sırasında Bay Kara Göz'ün cebinden küçük bir alet çaldığım bugün olduğu gibi, pek çok kez işe yaradı. Ceplerini karıştırmamın tek amacı onu kızdırmaktı. Aslında adamdan kaçmayı ya da bilgi almayı beklemiyordum. Bize yardımcı olabilecek bir şey yakalamaya çalışıyordum ve işe yaradı. Parmaklarım tanıdık bir nesneye dolandığında şansıma inanmadım - fark edilmeyecek kadar küçük ama kaçışımız için çok önemliydi.

Bizi esir alanlar sadece bir metre ötede. Herhangi bir açık hareketim kolayca görülebilecek, bu yüzden ne yaptığımı gizlemek için ekstra dikkat gösteriyorum. Uçak pistte zıpladığında, sallantı hareketlerimi gizlemeye yardımcı oluyor, ancak iki kravatt kullanmışlar ve küçük bıçak bir tırnak törpüsünden daha fazlası değil. Uçak iyice havalanıncaya ve birkaç uzun dakika boyunca yol alıncaya kadar serbest kalamıyorum.

Yan yana oturmamamızdan nefret ediyorum çünkü bıçağı Renzo'ya ulaştırmamın bir yolu yok. Tek başıma saldırıp en iyisini ummak zorundayım.

Küçük bir alan, düzensiz zemin ve üçe bir, muhtemelen dörde bir ihtimal. İdeal değil ama sürpriz yapma şansım var ve bu pek çok şeyi telafi edebilir.

Renzo'yu *hazır ol* diye bağırarak bir bakışla mızraklıyorum. Çenesinin kararlı duruşu bana anladığını söylüyor. Bıçağı kucağına fırlatıyorum, sonra iki adamdan birinin kafasına tekme atacak kadar hızlı bir şekilde ayağına fırlıyorum ve onu tek vuruşta bayıltıyorum. Diğer de yardımcı pilot gibi hemen ayağına kalktı. Kabin tamamen dik durmamız için yeterince büyük değil, gerçi adamlar benden daha fazla eğilmek zorunda kalıyor.

Arkamda, Renzo bıçakla uğraşırken küfrediyor.

Adamlardan biri bağırıyor, sonra bana doğru koşuyor. Hızını arkaya doğru bir yuvarlanmaya dönüştürüyorum, onu yanıma alıyorum ve bacaklarımdan bir tekmeyle arkama fırlatıyorum. O beklenmedik sirk numarasının etkisinden kurtulmaya çalışırken, ben de üçüncü adamla karşı karşıya geliyorum.

Pilot bize bağırıyor ama kokpitte kalıyor.

Onun bağırıışlarını dikkat dağıtmak için kullanıyorum ve üçüncü adamın bacaklarını süpürüyorum. Aşağı inerken elimi yakaladı ve beni de yanına aldı,

ve yerde birbirimizle boğuşuyoruz. Bilmediği şey, buranın benim mutlu yerim olduğu. En iyi işimi bire bir, el ele yapıyorum.

Kalçalarımı boynuna dolayana kadar manevra yapıyorum, sonra bir piton gibi sıkıyorum. Vücudu panikle kaskatı kesiliyor. Bu tutuştan kaçış yok.

Gözlerim Renzo'nun şaşkın bakışlarıyla çarpışıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor ama onda hissettiğim saygı, bütün bir orduyu yenebilecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor.

Ancak bu an kısa sürdü. Bakışlarım uçağın arkasına attığım adama doğru ilerlemeye devam ettiğinde kanım donuyor.

Ana dilinde tek bir kelime kükrüyor, sonra paltosunun altındaki kılıfından küçük bir tabanca çıkarıyor. Silahlarla uçakların birbirine karışmayacağını biliyor olmalı, ama yüzündeki öfke bana umursamadığını söylüyor. Silahı doğrudan bana doğrulturken ateş etmeye hazırlanıyor.

CHAPTER 9

RENZO

AKICI ZARAFET VE OLAĞANÜSTÜ TAKTİKSEL FARKINDALIK-SHAE'NİN DÖVÜŞÜ-

hünerlerine tanık olmak muhteşemdir.

Ve ben de tam olarak bunu yapmak zorunda kalıyorum. İzliyorum. Shae tüm ekiple uğraşırken başparmağım kıcımda oturuyordum. Ve biri silah çekecek kadar dahiyane bir fikir bulana kadar bu orospu çocuklarına sahip oluyor. Ticari havayolu irtifasında uçmuyoruz ama yine de fevkalade aptalca bir şey.

Bu, trans halimi kırmaya ve sonunda bana yardım etmek için yapabileceğim bir şey vermeye yetti.

Bacaklarım önümde uzanmış halde onların arasında yerdeyim. Bir bacağımı yukarı kaldırıp doğrudan silahlı adamın dizine doğru olabildiğince sert bir şekilde savuruyorum, ben hareket halindeyken bir el ateş ediliyor.

Hedefini vurup vurmadığına bakmak için durmuyorum. Öfke gözümü kör etmişti.

Çılgılık atıp öne düştüğünde, çizmeli topuğumu kaldırıp yüzüne indiriyorum.

Kafasına tekme atıyorum... tekrar tekrar... ve tekrar tekrar... ta ki kanlı etiyle temas ettiğimde vücudu artık seğirmeyene kadar. Ancak o zaman kırmızı sis görüşümden ayrılıyor ve uçağın düzensiz uçtuğunu fark ediyorum.

Shae cansız bir pilotu kokpitteki koltuğundan çekiyor.

Kız yaşıyor. *Tanrıya şükür.*

Göğsümdeki gerginlik gevşiyor. "Gel de şu lanet olası bağları bileklerimden çöz," diye sesleniyorum ona, hareketsiz tutsaklarımıza bakarak -hepsi de

ölü ya da bilinçsiz.

Aceleyle yanıma gelip yerden çakıyı alıyor, sonra da çılgınca plastiği keserek parçalara ayırıyor. Acelesini anladığımı sanıyorum - artık bir pilot eksikimiz var - ama onu kokpite kadar takip edip cansız gösterge panelini görene kadar durum tam olarak kafama dank etmiyor.

"Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*. Aletler olmadan bir uçağı nasıl indireceğini bilmiyordur herhalde?" diye soruyor, bir yandan da anahtarları çevirip düğmelere rastgele basıyor.

"Yok artık. Bir uçağı nasıl indireceğimi bilmiyorum, nokta. Pilota ne oldu?"

"Sanırım kurşun kontrol panelinden sekip pi- lota girmiş ve ikisini de öldürmüş."

Giderek irtifa kaybediyoruz ve göz alabildiğine ormandan başka bir şey yok. Panik yapacak biri değilim ama bu kötü. Bu gerçekten çok kötü.

Shae'ye uzanıyorum ve arkasındaki emniyet kemerini kurcalamaya başlıyorum, kıpır kıpır bir çocuğa yaptığım gibi kollarını kayışların içine sokmaya zorluyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, etrafımı görmeye çalışarak.

"Kemerlerinizi takıyorum. Eğer düşeceksek, en azından kemerlerimiz bağlı olacak. Şimdi, bir saniye kıpırdamadan otur."

Tüm gücüyle direksiyonu çekmeye başladı. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bu lanet şeye ne dendiğini bile bilmiyorum.

"Uçakları bilir misin?" Kemerimi bağlarken sordum.

"Playstation uçuş simülatörü oyunu olan bir kuzenim var ve birkaç tur oynadım. Bu sayılır mı?"

"Öyle olmak zorunda çünkü sunacak daha iyi bir şeyim yok."

"Bizi yavaşlatmak için motorları kapatıyorum. Bu da yere inişimizin çok daha hızlı olacağı anlamına geliyor."

"Açık bir yer bulana kadar devam etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Gün ışığını kaybediyoruz. Karanlıkta iniş yaparak durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum." Haklı. Kör bir iniş kulağa korkunç geliyor.

Anahtarı çevirip uçağı kapatmadan önce kararlı bakışları benimkilerle buluşuyor. Ürkütücü kelimesi bunu karşılamıyor. Bip sesi ya da uyarı yok. Kimse bağırıyor ya da emir vermiyordu. Sadece rüzgar ve klank-

ve artık yücetilmiş bir planör haline gelen metal çerçeveden gelen birkaç inilti.

Kontrollü bir düşüşe geçiyoruz ve kalbim kendini kaburgalarımın iç kısmına çarparak çarpışma inişimizin provasını yapıyor gibi görünüyor. Saniyeler içinde karla kaplı ağaçların tepelerine yaklaşıyoruz. Ondan sonraki her şey bir stop-motion bulanıklığında gerçekleşiyor.

Uçağın göbeğindeki tahta sürtünmesi.

Ön tarafın özellikle büyük bir ağaca takılıp bizi uçtan uca savurduğu an.

Çığlıklar, onun ve
benim. Parçalanan
pleksiglas.

Bükülen metallerin çıkardığı feryat ve ikiye ayrılan yetişkin ağaçların korkunç çatırtıları.

Önce bir yöne, sonra başka bir yöne savruluyoruz. Dönen hareket midemi dibe çekerken vücudumda bir acı kaleydoskopu sekiyor, ama kusamayacak kadar korkuyorum. Ayrıca, zamanım da yok. Son bir yalpalama taklasıyla, her şeyin kararmasına yetecek bir güçle koltuklarımıza geri çarpıyoruz.

CHAPTER 10

SHAE

ON DOKUZ YAŞIMDAYKEN CALLUM KELLY İKİ KABURGAMI KIRDI. İ Tam olarak onun hatası olmamasına rağmen, olaydan sonra kardeşimin onu öldüreceğini düşündüm. İdman yapıyorduk ve ben özellikle ona kolay lokma olmamasını söyledim.

O yaşıta bile mükemmel bir dövüşçüydüm.

Ertesi yıla kadar juijitsu eğitimine başlamadım ama kuzenlerimden herhangi biri kadar iyi boks yapabiliyordum. Bundan emin oldum. Bu süreçte birçok sakatlık yaşadım ama o güne kadar hiç kaburgam kırılmamıştı. Acısı dayanılmazdı. İçimi dışımı yakan bir acı olmadan hiçbir şey yapamıyordum. *Nefes almak* bile acı *veriyordu*. İstirabın ardı arkası kesilmiyordu ve iyileşmem sonsuza kadar sürdü.

Bu acıyı kimsenin yaşamasını istemezdim ama yine de kırık kaburgalarım için birdenbire sevindim. Göğsüm çökmüş gibi hissetsem de, muhtemelen sadece zedelenmiş olduğunu biliyorum çünkü kaburgalarım gerçekten kırıldığında hissettiğim acıya hiç benzemiyor. Minnettar olmak için aptalca bir şey gibi görünebilir, ancak endişelenecek bir şey daha azaldı ve şu anda endişe listem her geçen saniye artıyor.

Yavaş, titrek bir nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Sırt üstü yatıyorum, tam baş aşağı değil ama belli bir açıyla. Parçalanmış uçağın içi loş olsa da dışarısı hâlâ aydınlık. Ren- zo'ya bakıyorum ve kalın bir dalın aramızdaki uçağa saplandığını fark ediyorum.

Ani bir korku seli beni boğmakla tehdit ediyor.

"Renzo? Tanrım, Renzo, lütfen hayatta ol." Titreyen parmaklarım emniyet kemerini açmaya çalışıyor, kokpitin diğer tarafını görebilmek için kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ancak bulabileceğim şeyden korkuyorum. Her iki tokayı da çözdüğümde sırtüstü dönüyorum ve dalın üzerinden bakmak için direksiyon kolunu tutuyorum. Renzo baygın ama nefes alıyor ve en iyisi, hiçbir şey ona saplanmamış.

Titreyen bir nefes vücudumu sarıyor.

Kanlı bir posa haline gelene kadar dövülen adamlar gördüm. Hatta öldürüldükten kısa bir süre sonra babamın kana bulanmış cesedini bile gördüm. Ölüme yabancı değilim, ama Renzo'nun gözlerini kocaman ve cansız görmenin beni mahvedeceğini ağrıyan kemiklerimde hissedebiliyorum. Bu, başarısız olacağım bir güç testi olurdu.

"Hey, koca adam. Uyan bakalım." Eğildim ve kirli yanağını okşadım. "Hadi, Ren. Şimdi uyanman gerekecek."

Onu tekrar okşuyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Kaşları birbirine yaklaşıyor, alnı kırışıyor.

"İşte bu, koca adam. Uyan artık. Buradan çıkmamız gerek."

Gözlerini açtığında, ne kadar mavi olduklarına şaşıyorum. Ailemde ben de dahil olmak üzere bir sürü mavi gözlü insan var ama Renzo'nun gözlerinin şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha saf mavi olduğuna yemin edebilirim.

Elini başına götürünce irkildi. "Tanrım, hayattayız."

"Şimdilik. Yine de güneş batıyor ve hava daha da ısınmayacak. Bir plan yapmalıyız."

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde başını sallar, sonra kemerini çözer. Dik konuma geçtiğinde, tüm uçak gıcırıyor ve inliyor. İkimiz de hala erkeksi bir şekilde içeri giriyoruz.

"Bu da neydi böyle?" diye nefes alıyor.

"Emin değilim." Ön camdan dışarı, çam dallarından oluşan kalın duvara bakıyorum. Görülebilen tek şey iğne ucu kadar ışık. Yana doğru eğilerek yan camdan dışarı bakmaya çalışıyorum. Uçağın bir tarafı birkaç santim aşağıya doğru yalpalamadan bir saniye önce kırılan bir dalın çatırtısı sessizliği deliyor. Hareket bana durumumuzun hayal ettiğimden daha kötü olduğunu görmem için gereken görüşü sağlıyor, ancak bunun nasıl mümkün olabileceği beni aşılıyor.

"Siktir." Tıslıyorum. "Tamam, henüz yere inmedik."

"Yerde değiliz de ne demek?"

"*Jurassic Park*'ı hatırlıyor musun, hani şu ağaçtaki arabanın olduğu orijinal olanı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Buradan hemen çıkmamız gerek."

"Nasıl?" diye sanki ses yerçekimini bozacakmış gibi sessizce bana bağıyor. "Eğer hareket edersek, her şey düşebilir."

"Bunun yerine ne yapmamızı öneriyorsun? Burada oturup *ölmemizi* mi?"

"Belki. Daha iyi olabiliriz," diye homurdanıyor. "*Tanrım*, sen tam bir kaossun, bunu biliyor musun? Hayatımda hiç senin gibi belayı kendine çeken biriyle birlikte olmadım."

"Bir dakika bekle," diye tükürdüm ona, gözlerim öfkeli yarıklara dönüşmüştü. "Ben de *senin* için aynı şeyi söyleyebilirim. Sen hayatıma girene kadar bunların hiçbirisi başıma gelmemiştir. O lanet silahlarla Conner'ın ilgilenmesi gerekiyordu ama hayır. Sinir krizi geçirdin ve *beni* istedin. Bunun nasıl *benim* suçum olduğunu söyle bana."

"Bizi de yanınıza alın, işte böyle. Eğer *sen* olmasaydın, muhtemelen bizi o depoda bırakacaklardı ve en azından çok daha sıcak olacaktık."

"Hayır, yapmayız. Neden biliyor musunuz? Çünkü *ölmüş* olurduk. O adamlar bizi öldürecek." O kadar öfkeliyim ki şu dalın üzerine eğilip adamı boğabilirim. Ne *cüretle* bütün suçu benim üzerime atar?

"Ne yapacaklarını bilmiyorsun çünkü onlara bir şans bile vermedin. Bizi almaları için resmen *yalvardın*."

"Peki senin büyük planın neydi, ey Mükemmel Olan? Çünkü senin bu duruma hiçbir katkıda bulunduğunu hatırlamıyorum."

Renzo'nun çene kasları öyle bir sıkılıyor ki, dışının kırılacağını zannediyorum. "Bazen yapılacak en iyi şey *hiçbir şey* yapmamaktır." Demek istediğini vurgulamak için kolunu yana sallıyor. Tüm uçak birkaç santim daha alçalmadan önce inliyor.

"Kahretsin. Buradan çıkmamız gerek," diye mırıldanıyor.

"Hiçbir şey yapmak istemediğine emin misin?" Dalın yanından geçip dikkatlice çıkışa doğru ilerlerken mırıldanıyorum. Uçak neredeyse baş aşağı dururken, kuyruğa doğru düşmemek için duvarlara tırmanmak zorundayım ki bu, altta yığılı parçalanmış ceset yığını da dahil olmak üzere pek çok nedenden ötürü kötü olurdu. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne kadar dayanıklı olursanız olun, parçalanmış cesetler yine de tedirgin edicidir.

Kapı solumda ve üstümde. Ulaşabilsem bile açmanın mümkün olduğundan emin değilim. Sağımda, kabinin ortasında bir açıklık görüyorum. Uçak bir noktada eğilmiş ve gövde bir taraftan çatlayarak açılmış.

"Oradan sıvışabiliriz. Bence bu kapıyı açmaya çalışmaktan daha iyi olur." Vücudumu o yöne doğru kaydırıyorum, sonra yeniden bir şeye üye oluyorum. "Bekle!"

Renzo kokpitten çıkarken yarı yolda dondu kaldı.

"Yukarıda bir yerde ilk yardım çantası vardı. Pilotu taşırken gördüm. Etrafa bakın. İhtiyacımız olabilir."

Seçeneklerini tartıyormuş gibi bir an bana bakıyor, sonra tekrar geriye doğru davranıyor. "Anladım."

Kanvas çantayı ceketinin altına koyuyor ve beni takip etmeye devam ediyor. Duvarlar boyunca uzanan kargo bağları, kendimi yavaşça bir taraftaki açık deliğe indirmem için gereken tutuşu sağlıyor. Renzo'nun nasıl idare ettiğini görmek için arkama bakıyorum, benden yaklaşık yüz kilo fazla olduğu için manevrada zorlanabileceğinden endişeleniyorum, ama çevikliğiyle beni şaşırtıyor.

Kafamı dışarı uzattım. "Karşımızdaki ağaca tırmanabilmem için ulaşabileceğim yeterince dal var. Beni takip edin."

Dışarı çıktım, soğuk bir hava sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi kot pantolonumun içine işledi. Eğer uçakta havanın soğuk olduğunu düşündüysem, bu hiçbir şeydi. İkimizin de ceketleri var, benimkiler Reno'nunkilerden daha yalıtımlı ama bu havaya uygun değiller. Hipotermiye girmemek için ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

"Her seferinde bir felaket, Shae," diye fısıldıyorum

kendi kendime. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. Yapmak istediğim son şey ona beni suçlayabileceği daha fazla şey vermek.

Ben ağacın gövdesine ulaştığımda, Renzo kendini sivri metal açıklıktan geçirip dala tırmanıyor. Dal onun ağırlığıyla bükülüyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. İri yarı yoldaşım yavaşça bana doğru ilerliyor, elleri denge için üstündeki dalı sıkıca kavlıyor. Dışarı çıkmayı başardığını anladıktan sonra yavaş ve temizleyici bir nefes alıyorum, ardından çömelerek kendimi bir sonraki dal setine indiriyorum.

Yaklaşık 20 metre havadayız. Altımızdaki kar yığınıyla düşmek korkunç olmayabilirdi ama bacağımı kırma riskini almamayı tercih ederim. Renzo'dan bir seviye aşağıda duruyordum ki

uğultular kulaklarımı azgın bir nehir gibi dolduruyor. Ona bakıyorum, içimi bir tedirginlik kaplıyor.

"Bu da ne böyle?"

"Sanırım... rüzgar yüzünden."

Kutup havasından bir duvar, sanki onaylarcasına ağaçların arasından süzülüyor. Dallar, gökyüzüne savrulan bir tutam karla birlikte etrafımızda sallanıyor.

İkimiz de ağacın gövdesine yapıştık. Rüzgâr bizi yere düşürecek kadar güçlü değil ama sallanan uçağı sarsacak kadar güçlü. Çatırtılar ve inlemelerden oluşan bir kakofoni, yere doğru ani inişini duyuruyor. Plinko tahtasındaki bir topun dibe doğru giderken çatallardan sekmesi gibi, uçak da aşağı inerken dallara çarparak sarsıntılı bir hareketle düşüyor. Uçağın kokpiti önce yere değiyor, uçağın arka kısmı dikiş yerinden ikiye bükülüyor ve parçalanmış bir metal yığını halinde kendi üzerine çöküyor.

Etrafındaki kar bulutunun çöküşünü hayretle izliyorum, sonra Renzo'ya iri gözlerle bakıyorum. "Sence patlayacak mı?"

"Şimdiye kadar olmadıysa, muhtemelen olmaz derim." Haklı olması için dua ederek başımı sallıyorum.

Sözsüzce, ikimiz de alçalmaya devam ediyoruz. İkimiz de güvenli bir şekilde yere indiğimizde, uçağın etrafında kavisli bir daire çiziyoruz.

"İçeri girebilirsek sığınak olarak kullanabiliriz," diye öneriyorum, ancak içeri girmenin bir yolunu göremiyorum ve hâlâ o şeyin her an alev alabileceğinden endişeleniyorum.

Renzo, "İçeride sol bir yer olduğundan emin değilim," diye ekliyor.

Dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş geçiyor. "Tamam, uçak bir seçenek değil.

Gece boyunca soğuktan kaçabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

"Güneye, sınıra ve daha sıcak havalara doğru gitmeyi öneriyorum. O tarafta da daha çok kasaba vardır." Sol tarafını işaret ediyor.

"Buranın güney olduğunu nereden biliyorsun?" Güneş batıdan batıyor ama biz o kadar kuzeydeyiz ki güneş ufkun gerisinde kalıyor ve gölgeleri okumak zorlaşıyor.

"Ağaçlar en çok ışık aldıkları yerde daha kalın ve uzun dallar çıkarma eğilimindedir. Burası güney."

Üstümdeki ağaçlara bakıyorum ve bir tarafta daha fazla büyümenin ince bir deseni yoksa lanetleneceğim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Büyükannem." Verdiği cevap beni şaşırtıyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirmeme neden oluyor. "Bitkileri çok severdi. Arka tarafta bir serası vardı-

Çocukken oynamayı sevdiğim bahçe."

"Sana kutupta hayatta kalma teknikleri öğretti mi?" Ortamı yumuşatmak için biraz mizah katarak soruyorum.

Başını kasvetli bir şekilde sallıyor.

"Yazık." Ellerimi ceplerime soktum ve diz boyu karda yürümeye başladım.

CHAPTER 11

RENZO

BU BOKTAN DURUM SHAE'NIN SUÇU DEĞİL. BUNU BILIYORUM. O

Bizi silah zoruyla kaçıran kişi değil. Ama Tanrı aşkına, onunla tanıştığım andan beri işler çığırından çıktı. Yani, daha ne yanlış gidebilir ki?

Kanada'nın lanet olası vahşi doğasının ortasında muhtemelen donarak öleceğiz, eğer orada olduğumuzu varsayarsak. Bundan emin bile değiliz.

Bu saçmalığı düşünemem.

Geceyi nasıl atlatacağımıza odaklanmalıyım. Seçenekleri değerlendiriyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, eğer biraz yürürsek ve barınak olarak kullanılabilecek herhangi bir çıkıntı veya başka bir doğal oluşum yoksa, o zaman sanırım kendimizi mümkün olduğunca çok çam dalıyla örteriz. Ateş yakmak harika olurdu ama burada nasıl ateş yakılacağını biliyorsam ne olayım. Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Hayatımın son yirmi yılında babamın gölgesinde kaldım ve dünyada -bizim *dünyamızda*- hayatta kalmak için gereken her şeyi özümstedim. İhanet nasıl tespit edilir ve bir aile organizasyonuna nasıl liderlik edilir. Hangi iş tuzaklarından kaçınmalı. En iyi müttefiklerin kimler olduğu ve öldürülmeden nasıl pazarlık yapılacağı. Babam yıllar boyunca bana pek çok bilgi verdi ama öğrendiğim her şey burada bir anlam ifade etmiyor. Bu sadece başka bir dünya değil; bambaşka bir evren.

Bir de Shae var. Onu hayatta tutmaktan sorumlu olduğumu düşünmüyor olabilir ama ben hissediyorum. Ben buyum işte. Bizi bu durumdan kurtarmak için üzerimde muazzam bir baskı hissediyorum ve nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bunun ağırlığı, Shae güneye doğru ilerlemeye başladığında ona yetişmek için çabalamamı engelliyor. Olan biten her şeyi kafamda toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Kafam o kadar meşgul ki Shae'nin topalladığı gerçeğini neredeyse gözden geçiriyorum.

"Yaralandın mı?" Ona sesleniyorum.

"Ben iyiyim," diye omzunun üzerinden tersliyor.

Sisli bir nefes bulutu çıkarıyorum ve hızımı artırıyorum. Yeterince yaklaştığımda onu durdurmak için bileğinden tutuyorum. Dönüp bana öyle buz gibi bir kayıtsızlık ifadesiyle bakıyor ki, dışarıdaki rüzgârı ılık hissettiriyor.

"Topallıyorsun."

"Ee? Bir şeyim yok. Sadece bir noktada bileğimi incittim." Arkasını dönmeye çalıştı ama onu durdurdum.

"Hadi bir bakalım. Şuradaki devrilmiş ağacın üzerine oturabilirsin." Bizden çok uzakta olmayan yerdeki kütüğü gösteriyorum.

"Ciddi misin? Bunun için zaman kaybetmemize gerek yok."

"Ben ne dersem ona zaman harcayacağız." *Ve sen zaman kaybı değilsin.* "Şimdi, oraya kadar yürüyecek misin, yoksa seni taşımam mı gerekecek?"

Gözlerini dikip bakıyor, sonra yarı sendeleyerek, yarı yalpalayarak kütüğe doğru yürüyor. Küçümsemesini hissettiğimden emin olmak için botunun bağcıklarını agresif bir tavırla çözüyor, sonra ayağını bana doğru itiyor. Çömelip ayağını ellerimin arasına alıyorum ve çorabını dikkatlice çıkarıyorum. Ayak bileğinin dış kısmında hafif bir şişlikle birlikte bir miktar morarma oluşmuş ama korkunç değil. Eklemi yavaşça tam bir tur döndürüyorum ve acı belirtisi olup olmadığını dikkatle izliyorum. Maskeleyemeyeceği kadar büyük bir şey değil.

"Sanırım hayatta kalacaksın." Küçük yeğenlerime yaptığım gibi çorabını tekrar giydirdim.

"Dediğim gibi, ben iyiyim." Huysuz olmaya çalışıyor ama ses tonundaki ısrırganlık kaybolmuş.

O botunun bağcıklarını bağlarken ben de yanına, kütüğün üzerine oturuyorum. "Bir plan yapmamız gerek. Uçağın düştüğünü kimsenin bildiğinden şüpheliyim - o adamlar uçuş kaydı yapacak tipler değillerdi."

"Medeniyetten çok uzakta olamayız. Uçak pistinden yarım saat

kadar uzaktaydık."

"Yürüyerek çok uzun bir yolculuk olabilir."

"Doğru," diye mırıldanıyor yenik bir şekilde.

"Bu geceki plana odaklanalım ve her seferinde bir adım atalım." Her seferinde bir gün. "Hava kararıyor gibi görünmüyor. Güneş batıyor sanıyordum ama sanırım buralarda gün ışığı böyle görünüyor." Hâlâ ışığımız olduğu için mutluyum ama ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. "Biraz daha ilerleyebiliriz, ama yakında bir şeyle karşılaşmazsak, bir barınak üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Evet. Biraz daha yürümeye devam etmek istiyorum. Belki aptalca ama aramaya devam edersek bir şey çıkacakmış gibi hissediyorum."

Gözlerindeki içten umudu fark ediyorum; gözbebeklerinin mavi zemininde parıldayan altın rengi benekler. Bu korkunç koşullarda bile iyimser olmaktan kendini alamıyor. Cesur karizmasının temelini bu olduğunu aniden fark ediyorum. Ukala bir özgüven havası değil bu. O ebedi bir iyimser ve ben bunu şaşırtıcı derecede hayranlık uyandırıcı buluyorum. Çok az insan hayatın darbelerini alıp gülümseyerek ayağa kalkmaya devam edebilir.

"En azından düzgün giyinmişiz." Ayağa kalkıyorum, bu optimizmin nasıl da bulaşıcı olduğunu fark ediyorum.

"Tanrım, Donati. Botun kan içinde. Deriye işlemiş."

"O tetikçiye durdurmak zorundaydım. Ellerimi kullanamıyordum, bu yüzden yapmak zorundaydım."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Bunun için teşekkürler," diyor usulca. Bu ondan gördüğüm ilk gerçek kırılma işaretidir ve şimdiye kadar deneyimlediğim en sarhoş edici şey. Bana bu yumuşak yönünü göstermesi daha fazlası için açlık duymama neden oluyor.

"Yola devam etsek iyi olur." Sesim, içimde hissettiklerim kadar düzensiz, adını koyamadığım duygularla çığ.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu takip ediyorum. Yarım saat daha yürüdük. Aciliyet, köpüren çenelerini topuklarımızda kemiriyor ve bizi sabit bir hızda ilerletiyor. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum. Midem şikayet etmeye çalışıyor ama adrenalini etkili bir susturucu. Devam ediyoruz çünkü mecburuz. İkimiz de en azından bölgeyi kontrol etmeden teslim olmaya razı olmazdık. Denemek zorundayız, ama gün ışığı sonunda kararıyor ve rüzgârın soğuğu dayanılmaz hale geliyor.

"Shae, dur. Hava kararıyor. Bu gece aramaya daha fazla devam edemeyiz."

Başını kaldırıyor ve sanki azalan ışığı yeni fark etmiş gibi etrafına bakıyor. "Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altında. "Şimdi ne olacak?"

"Bence toplayabildiğimiz kadar iğneli dal toplayalım, belki büyük ağaçlardan birinin yanında bir alan kazalım ve bir tür barınak yapalım. Dallarla üzerimizi örteriz aslında. Kar burada o kadar derin değil, bu da yardımcı olur."

Başını sallıyor. "Suya ihtiyacımız var. Çok susadım."

"Muhtemelen ilk yardım çantasındaki bir şeyi eridikçe karı tutmak için kullanabiliriz ama bu arada biraz kar yememiz gerekebilir. Kendinizi çok üşütmeyin yeter."

Ayrılırsınız ve amacımıza uygun dalları aramaya başlarsınız. Çok büyükselerse ağaçtan koparmak çok zor olur. Eğer çok uzun süre yerde kalmışlarsa, iğneler üzerlerinde durmaz. Bulabildiğimiz kadar yalıtıma ihtiyacımız var.

Ağaçtan ağaca geçip toplayabildiğimi topluyorum. Tam bir kucak dolusu dalla geri dönmek üzereydim ki Shae'nin adımı seslendiğini duydum. Tehlikede mi yoksa sadece beni mi arıyor anlayamayacağım kadar uzakta. Korku damarlarımda dolaşıyor. Dalları bırakıp sesinin geldiği yöne doğru koşuyorum. Sonunda onu gördüğümde, yüzünde geniş bir sırıtiş, duruyorum ve nefes almak için belimden eğiliyorum.

O iyi. Her şey y o l u n d a .

Ancak bu kısa koşu bile yemek ve uykum bu kadar azken son derece yorucuydu. Bu iyiye işaret değil.

O yaklaşırken ayağa kalkıyorum.

Shae elimi tutuyor ve beni arkasına çekiyor. "Şuna bir bak. Sanırım bir şey buldum." Ağaçların arasından adımlarını geri çekiyor, sonra durup işaret ediyor. "Bak, bu bir kulübe, değil mi? Bu bir çeşit kulübe ya da kulübe değil mi?"

Loş ışık, ağaç gövdelerinden oluşan orman ve mesafe tam olarak ne olduğunu söylemeyi zorlaştırıyor ama kesinlikle bir şey. Ve bir şey hiç yoktan çok daha iyidir.

"Hadi gidip bakalım." Umut adımlarımıza yeni bir enerji veriyor ve çok geçmeden küçük bir kütük kulübeyi görüyoruz. Büyük olmasa da, yapımında kullanılan kütükler kalın ve sağlam. Görünüşüne bakılırsa şu anda kullanılmıyor olsa da iyi durumda. Pencere tahtayla kapatılmış. Bacadan duman çıkmıyor. Bir tür avlanma yeri olduğunu tahmin ediyorum, bu da beni medeniyetin uzakta olup olmadığını merak ettiriyor.

Shae'ye bakıyorum, o da bana en soğuk geceyi bile ısıtabilecek parlak bir sırtıyla bakıyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum ve bir de bakıyorum ki kollarımın arasında, rahatlamış bir şekilde ciyaklarken onu kendi etrafımda döndürüyorum.

Göğsümden bir belediye otobüsü büyüklüğünde bir kaya parçası kalkıyor. Barınağımız var. Bu gece hayatta kalacağız.

Shae'nin ayaklarını tekrar yere koyduğumda, geri çekilmeden önce uzun bir saniye geçiyor.

"Hava tamamen kararmadan önce içeri girip biraz yakacak odun toplamaya çalışmalıyız." Gözlerini kulübeden ayırmıyor.

Kapıya gittim ve çaldım. "Merhaba! Evde kimse var mı?" Etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle sesleniyorum, sonra kilidi incelemek için çömeliyorum. "O çakı hâlâ sende mi acaba?"

"Kahretsin, hayır. Uçağın enkazına gömüldü."

"Belki ilk yardım çantasında işe yarayacak bir şey vardır." İçeri girmeye çalışırken kapıya zarar vermemeyi tercih ederim. Kapısı kırılmış bir kulübenin soğuğa karşı pek bir faydası olmaz.

"Sen bununla uğraşırken ben de biraz odun toplayayım." Ben çantayı açıp içindekileri karıştırmaya başlarken o da işe koyuluyor. Kanvas çanta şaşırtıcı derecede iyi donanımlı. Tıbbi ihtiyaçların yanı sıra bir dikiş seti, birkaç glikoz kesesi ve bir su filtresi için gerekli malzemeler var. Tıbbi malzemelerin arasında bir çift metal cımbız buluyorum. Onları bir lades kemiğini ayırır gibi ayırıyorum, sonra kırık parçalardan birini sürgüyü açmak için kullanıyorum. Kilidi açmaya çalışmaktansa sürgüyü yandan içeri kaydırmanın daha iyi bir şans olduğunu düşünüyorum. Ahşap nispeten genç ve biraz oynattıktan sonra cımbızın ucunun metale çarptığını hissedebiliyorum. Aleti ileri geri hareket ettirirken kapıyı hafifçe sallıyorum, ta ki sonunda yerinden çıkana kadar.

Siktir, evet.

Shae'nin adımı tekrar söylediğini duyduğumda içeri zar zor bakabiliyorum ama bu sefer sesinde korku olduğuna şüphe yok.

Dönüp bakıyorum ve minik Shae'nin elinde bir demet sopa tuttuğunu, dev bir ayının da ondan bir metre kadar uzakta olduğunu görüyorum. Yeri kokluyor ve zilin çalmasını bekleyen bir dövüşçü gibi ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Kışın ortasında bir ayının dışarıda ne halt ettiğini anlamıyorum. Kış uykusuna yatmazlar mı? Aynı zamanda, böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim.

temizdi. Shae söz konusu olduğunda hiçbir şey sıcak ve boş bir kulübe kadar basit olamazdı.

Kışın ortasında yiyeceksiz bile olsa, bu şey tam 400 kilo olmalı. Bir vuruş onu tamamen düşürür.

"Yapma. Kımıldama," diyorum ona sakince, içim içimi yerken.

"Botlar," diye fısıldıyor. Sanırım kanı takip etti.

Botların." Hızlı, sessiz patlamalarla konuşuyor ve ona hareket etmemesini söylememe rağmen yavaşça geriye doğru ilerliyor. Tahminimce bunu yaptığının farkında bile değil.

Ayının sallanması, midemi ayaklarıma çarptıran sağır edici bir kükreme çıkarmadan önce yoğunlaşıyor.

Tanrım, bu çok kötü.

"Shae, üçe kadar sayacağım. Üç deyince odunu suratına fırlat ve kulübeye doğru koş. Kapı açık."

"Beni kovalayacak."

"Tahta ilk başta onu durduracak ve ben de onu geride tutmak için seninle yarı yolda buluşacağım. Bana güvenme sırası sende, tamam mı?" Onu nazikçe ama kararlı bir şekilde teşvik ediyorum.

Shae titreyerek başını sallar.

Ayakkabımı kullanarak ilk yardım çantasını arkamdaki kapıdan içeri sokuyorum, sonra da ceketimin fermuarını açıyorum.

"Bir."

"İki."

"Üç."

Shae tam olarak dediğimi yapıyor ve dalları şaşkınlıkla geri çekilen ayıya fırlatıyor. Aynı anda ellerimi ceplerime sokuyorum, sonra kendimi olabildiğince büyük göstermek için ceketimi bir yelken gibi yukarı kaldırıyorum. Hiçbir zaman tam olarak evrimleşmemiş ilkel bir parçanın derinlerine iniyorum ve öfkemi kükrüyorum. Son iki günle ilgili tüm hayal kırıklığımı ve öfkemi dışa vuruyorum. Babamın ölümünün acısına dokunuyorum ve onun kaybindan bu yana tutsak tutulan her duyguyu serbest bırakıyorum.

Atalarımın gurur duyacağı bir savaş çılgılığı atıyorum ve işe yarıyor.

Ayı, Shae'ye ulaşmam için yeterince uzun süre duraklıyor. Ama onu kulübeye kadar takip etmek için arkamı döndüğüm anda, göz ucuyla ayının ileriye doğru hamle yaptığını görüyorum. Aşağı inip Shae'nin düşürdüğü dalı kapıyorum ve tam bana hamle yapacağı sırada ayının suratına bir sopa gibi çarpmak için etrafımda dönüyorum.

Geri çekiliyor ve geri çekilmeye başlıyor, ama o korkunç pençeler üst kolumu tırmıklamadan önce değil. Acıyı görmezden geliyorum ve kulübeye doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Shae içeride bekliyor, ben içeri girer girmez kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor.

"Kahretsin, Renzo. Kanaman var."

CHAPTER 12

SHAE

"BENİ SİYİRDİ, CİDDİ BİR ŞEY DEĞİL." RENZO'NUN KELİMELERİ ZORLANIYOR.

Kulübenin içi zifiri karanlık, bu yüzden içeri girerken fark ettiğim sandalyeyi arıyorum. "İşte," diyerek onu sandalyeye doğru çektim. "Otur da ateş yakıp koluna bakayım." Gün ışığının son kırıntılarını da içeri almak için kapıyı aralıyorum ki kulübenin içini görebileyim. Birkaç temel eşyanın zihinsel bir haritasını çıkarıp sobanın yanındaki bir kutu kibriti not ettikten sonra kapıyı tekrar kapatıyorum. Etrafı yoklayarak, duvardaki kancasından bir fincan havlu alıyorum ve Renzo'nun koluna sarıyorum. "Bunu sıkı tut. Düşürdüğüm odunlardan biraz alabilir miyim diye bakmaya gidiyorum."

"Smokey'nin hâlâ dışarıda olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ona vurduğunda kaçtı ve onu geri çekecek kadar uzun süre dışarıda kalmayı planlamıyorum. Düşürdüğüm şeyi alıp kırımını içeri sokacağım."

Homurdanıyor, sonra başını geriye atıp gözlerini kapatıyor. Bayılmış falan değil ama adrenalin onu terk ettiği için çok iyi durumda da değil. Acele etmeliyim.

Etrafı hızlıca gözden geçiriyorum, sonra da ilkokuldaymışım gibi koşarak takımımın bayrak yarışını kazanmasına yardım ediyorum. Bulabildiğim her çubuğu toplayıp kulübeye geri dönüyorum. İşim bittiğinde hem efor hem de rahatlama nedeniyle kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Başardık. Sığınağa ulaşmayı başardık. Kapıya yaslanıp gülümsüyorum.

"Kaos," diyor Renzo beni izlerken usulca. "Saf kaos."

Tüm bunların saçmalığı yüzünden gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Son iki gün tam bir çılgınlıktı. Küçük demir sobaya sığacak dallar koparmaya başladım, ateş yakmak için yeterli çıra olmaları için dua ediyordum. Oraya geri dönmek zorunda kalmayı *gerçekten* ama *gerçekten* istemiyorum. "Hey, bu sefer beni suçlayamazsın. Ayı için Uber Eats gibi davranan ben değildim. Senin nefis ayakkabılarının kokusunu alınca birinin dışarıdan yemek istediğini sandı."

Bir kahkaha attı. "Lanet şey kış uykusuna yatmalıydı."

Elim daha önce gördüğüm kibrit kutusuna gidiyor. "Ayıların kış uykusuna yattıklarında bilinçsiz olmadıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Ayılar hakkında neden bir şey bileyim ki?"

"Kendini daha büyük göstermeyi biliyordun," diyorum çubuk yığınının altında biraz çam iğnesi yakarken ve duman odaya dolmadan önce kapıyı kapatırken.

"Bu sadece sağduyu. Herkes bilir ki, öyle olmasanız bile en büyük, en kötü orospu çocuğu gibi görünmek en iyisidir."

Küçük pencereden izliyorum ve bazı dalların alev almaya başladığını görüyorum, ısı sağlamanın yanı sıra odayı aydınlatmaya da yardımcı oluyor. Omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalıyor. Kulübede olmak dışarıda olmaktan çok daha iyi, ama ateşin bizi ısıtması daha da iyi olurdu.

Yeni evimize ilk kez gerçek anlamda bakıyorum ve ikiz denilebileceğinden bile emin olmadığım tek kişilik bir yatak görüyorum. Renzo'nun oturduğu sandalyenin yanında masa görevi gören bir kitaplık ve karşı duvarda dolap benzeri bir raf seti daha var.

Burası tamamen dolu. Her ne kadar şansımıza lanet etmiş olsam da, bu tamamen unutulmadığımızın bir işareti. Yemek pişirme gereçleri, aletler, isteyebileceğimiz hemen her türlü malzeme ya duvarlarda asılı ya da raflarda duruyor. Konserve stoku bile var. Çoğunlukla meyve ve sebze. Biraz da fasulye. İki kişiyi uzun süre doyurmaz ama şimdilik işimizi görür.

Guruldayan midemi görmezden geliyorum ve Renzo'ya dönmeden önce ateşe birkaç büyük odun parçası koyuyorum. Şunları çıkaralım ve bir bakalım. Ceketini kaslı omuzlarından çekerken, bugün nasıl olup da donmadığına şaşıyorum. Hiç şikâyet etmedi ama ceketini benimki kadar sıcak değildi. Ceketin altında bir sweatshirt ve basit bir pamuklu atlet giyiyor. "Kollarını kaldırabilecek misin?"

Ateşin titrek ışığı gözlerinde parlıyor. Hiç duraksamadan gömleklerini tek bir hareketle başının üzerinden kaldırıp yere fırlatıyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Öte yandan ben, bakışlarımı Renzo Donati'nin çıplak göğsünün dayanılmaz görüntüsüne dikmek zorundayım. Dövmeleri olduğunu biliyordum. Boynu, yakasının altında gizlenen kürkün ne olabileceğini ima eden bir mürekkeple süslenmiştir. Ancak vücudumun onu gördüğümde vereceği tepkiye hazırlıklı değildim.

Gövdesini ve sol kolunu kaplayan, pürüzsüz bir ten üzerinde kusursuz bir şekilde birbiri içine akan, ustaca tasarlanmış görüntülere karnımın derinliklerinde ihtiyaç duyuyorum. Sağ kolu tamamen çıplak. Bilenmiş kaslarının tanımından egzersiz rutinine ve diyetine özen gösterdiğini anlayabiliyorum. Bu tür bir fizik özveri gerektirir. Neredeyse spor salonunda yaşayan biri olarak buna saygı duyuyorum.

Kavrulmuş dudaklarımı yalıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

Kolu, aptal. Koluna bak.

Yaklaşmak ama ışığı engellemek için kendimi konumlandırıyorum - zaten yeterince ışık var. Renzo'nun dış omzunda üç pençe izi var. İki idare edilebilir ve kanaması neredeyse durmuş. "Ortadaki oldukça kötü. Sanırım dikiş atılması gerekebilir," diyorum ona.

"İlk yardım çantasında bir dikiş seti var." Başını sallayarak kanvas çantanın ve içindekilerin kapının yanına yığıldığı yere doğru ilerliyor.

"Çok acıyacak." Eminim biliyordur ama söylemek zorundayım. Yaşadığımız onca şeyden sonra ona böyle bir acı yaşattığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Eğer sen dikiş halledebilirsen, ben de acıyı hallederim."

Başımı sallayıp kiti almak için dönüyorum ama beni durdurmak için elimi tutuyor. "Önce yiyecek ve suya ihtiyacın var. Bir kova kar eritelim ve bir kutu fasulye koyalım, sonra yiyebilirsin. Olur mu?"

Tekrar başımı sallıyorum ve havluyu koluna sarmasına yardım ediyorum. Yerine yerleştirdikten sonra ona şakacı bir bakış atıyorum. "Olduğun yerde kal. Kan kaybından ölmene gerek yok. Gömülemeyecek kadar büyüksün." Yarasının yakın zamanda kanamasına imkan yok. Dikiş atılması gerekiyor ama hayati tehlikesi yok. Ben sadece işleri hafif tutmayı tercih ederim, özellikle de durum kasvetli olduğunda.

Çabam, içimde komik şeyler yapan küçük bir gülümseme kazandırıyor. Hissetmek istemediğim şeyler.

Bu adamın İtalyan Beş Ailesi'nden birinin başı olduğunu unutmamalıyım. Kibirli ve otoriter. Burada sıkışıp kalana kadar beni çok sinirlendirdi. Bu adam ezilecek biri değil.

Ateşin yanına koymak için bir kova kar toplarken kendimi azarlıyorum, sonra bir kutu fasulye ve bir kutu mandalina portakalı açıyorum.

"Yemek konusunda dikkatli olmalıyız," diyor Renzo ciddiyetle. "Burada ne kadar kalacağımızı bilemeyiz."

Bakışlarım onunkilerle kilitleniyor, ama ikimiz de konuyu kapattığımız için anlaşılan ikimiz de tartışmak ya da bu konuyu düşünmek bile istemiyoruz. Fasulyeleri bir tencereye koyup ocağa koyuyorum, ardından bir çatala mandalina konservesini masaya getiriyorum. Ben ilk yardım malzemelerini yerden kaldırırken, Renzo portakallara el atıyor, sonra birkaç dilim dilimliyor ve çatalı bana uzatıyor. Tabure yerine geçen cilalı bir kütüğü kenara çekip çatalı ağzıma atıyorum, gözlerinin her hareketimi izlediğini hissetmemeye çalışıyorum ama tatlı ambrosia dilime çarptığında kendimi unutup inliyorum. O kadar uzun zamandır bir şey yememiştim ki şekerli meyvenin tadı cennet gibi geliyor.

Yutkunup gözlerimi açtığımda Renzo çatalı bana doğru uzatmış, iki dilim daha hazır ve gözlerinde bu kutup cehenneminde mümkün olmaması gereken bir sıcaklık var.

Bu kez portakalları gösterişsiz bir şekilde indirdim ve malzemeleri özenle düzenlemeye başladım. "Bu tür şeyleri yapabildiğim için şanslısın."

"Hayatın buna bağlı olsa bile titiz olamazsın."

"Fark etmene sevindim." Parmağıma bir sıra antibiyotik merhem sıkarken abartılı bir gururla daha uzun oturuyorum. Ayağa kalkıyorum ve kremi iki küçük kesik boyunca nazıkçe yaymak için elimden geleni yapıyorum, sonra merhemi eklemeden önce daha büyük olandan fazla kanı siliyorum.

Şimdi işin eğlenceli kısmı geliyor. Gerçek dikiş aletlerim olmasını dileyerek basit dikiş iğnesi ve ipliğine bakıyorum. Dikiş gerektirecek kadar derin olan kesikin sadece üst kısmı yaklaşık bir inç. Kuyruk kısmı o kadar da kötü değil. En kötü kısım pençenin ilk girdiği yer.

"Bu çok estetik bir dikiş işi olmayacak," diye uyarıyorum onu. En azından o kolda hiç mürekkep yok. Kesiklerin altındaki herhangi bir tasarım kaybolurdu.

"Yara izleri de dövmeler gibi bir hikaye anlatır. İkisi de bana uyar. Şimdi şu işi bitirelim."

Gördün mü, otoriter.

Yavaş, sakın bir nefes alıyorum ve ilk dikişime başlıyorum.

CHAPTER 13

RENZO

"BANA BİR HİKÂYE ANLAT." KELİMELERİ SIKICA ZORLAMAK ZORUNDAYIM sıkılmış dişler.

"Bir hikaye mi?"

"Ne istersen, Shae. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şey yap." Yemin ederim, bir şeyin beni yavaşça parçalara ayırmasının can sıkıcı işkencesiyle uğraşmaktansa, bir kurşunla daha ciddi bir yaralanmaya katlanmayı tercih ederim. Binlerce kesikle ölüm. Bu sadece en kötü düşmanlarınız için hazırladığınız bir şey.

"Um, tamam." Bir saniye düşünüyor. "Altı yaşındayken ailemle birlikte yürüyüşe çıkmıştım. Bahar aylarıydı, bu yüzden ağaç budama işçileri kaldırımdaki ağaçların dallarını buduyordu. O sokaktaki ağaçlar çok büyüktü, dalları sokağın üzerinde yay çiziyor ve ortada buluşuyordu. Düzelticilerin çalıştığı yerin altından geçtim ve aynı anda bir dal düştü. Tam başımın üzerine düştü."

"Bu çok şeyi açıklıyor."

"Seni daha fazla incitmeme neden olma," diye hafifçe takılıyor. "Annemin yanına koştum, korkmuştum ama ağlamıyordum. O bana kafamı yarmış olduğumu söyleyene kadar acıyı fark etmemiştim bile. Bir ev ötede yaşayan tanıdığımız bir aile kargaşayı gördü ve dışarı çıktı. EMS'yi aradılar ve kan için bir havlu getirdiler. EMS beni kontrol edene kadar havluyu başımda tutmam söylendi. Geldiklerinde, bakabilmeleri için havluyu kaldırmamı söylediler. Reddettim. Herkesin söyledikleri arasında

Kafam yarılmıştı ve o kadar çok kan vardı ki, bırakırsam kafamın bir kavunun iki yarısı gibi dağılacağını düşündüm."

Ses tonundaki eğlence bana bu anıya düşkün olduğunu söylüyor. Eminim ailesinde milyonlarca kez anlatılmış bir hikayedir. Bu olayda hala mizah bulması hoşuma gidiyor.

"Dikiş atılması gerekti mi?" "Dikiş atıldı. On tane."

"Bahse girerim bunu yaparken onları izlemek istemişsinizdir."

Dişleri alt dudağını ısırtıyor ve gülümsemesini engelliyor. "Bana doğru görüntüyü verebilmek için iki hemşirenin el aynası tutması gerekti."

Alınan küçük Shae'nin görüntüsü beni yorgun bir gülümsemeye sevk ediyor.

"Daha da iyi oluyor. Normalde kızsı şeylerden uzak dururdum çünkü tıpkı ağabeylerim gibi olmak isterdim."

"Hangilerinin kardeşin olduğunu hatırlat bana." "Oran ve Cael."

"Cael'i tanıdığımdan emin değilim."

"Muhtemelen hayır. Evli ve çocuklu ve işin muhasebe tarafıyla ilgileniyor. Her neyse," diye devam ediyor. "Elbise giymeyi reddederdim ve annem izin verseydi saçlarımı erkekler gibi kısa kestirirdim. Onlar gibi olmak için her şeyi yapardım. Ama kazadan sonra, savaş yaramı herkes görsün diye annemden altı hafta boyunca saçlarımı atkuyruğu yapmasını istedim."

"Eminim buna bayılmıştır."

"Her sabah o lanet şeyleri kıvırmakta ısrar ederek bundan sonuna kadar faydalandı. Bir kutu Little Debbie kekinin üzerinde olmalıymışım gibi görünüyordum ama dikişlerimi ve yara izimi gösterebildiğim sürece umurumda değildi."

"Eminim ele avuca sığmaz biriydin."

"Sanırım ailemin benden sonra daha fazla çocuk yapmamasının bir nedeni var," diye dalga geçiyor. "Oran ebeveynlerini memnun eden biriydi ve Cael de onun yolundan gitti. Ben bir katır kadar inatçıydım."

Hala öyle, kendi kendime düşünüyorum.

"İşte, sonuncusu da bağlandı. Beş dikiş. Bu kadar iyi bir çocuk olduğun için sana bir çıkartma ve lolipop verirdim, ama sana sadece kuru fasulye ikram edebilirim."

"Fasulye kulağa inanılmaz geliyor. Hadi yiyelim."

"Henüz sıcak olduklarından emin değilim." Tencereye bakıyor. "Umurumda değil. Bugünün bitme vakti

geldi."

"Bunu tartışamam."

"Yarın bir şenlik ateşi yakarız ve birilerinin görmesini umarız. O zamana kadar ikimizin de uyuması gerek."

Önce el işinin üzerine bir bandaj koyuyor, sonra da tişörtlerimi giymeme yardım ediyor. İçerisi hâlâ soğuk. Ateş içeriği tam olarak ısıtacak kadar uzun süredir yanmıyor ama giderek ısınıyor. Ateşi yaktıktan sonra fasulye tenceresini getiriyor ve eriyen suyu bir bardağa döküyor. Doğrudan tencereden yiyoruz ve fincanı paylaşıyoruz.

Fasulyenin büyük bir hayranı değilim, özellikle de içinde akçaagaç şurubu varken, ama bu ılık fasulye benim açlıktan ölmek üzere olan damak tadım için fileminyon da olabilir. Sadece iştahımı kabartmaya yetiyor. O kadar açım ki tüm konserve stokunu yiyebilirim. Ama bu aptallık olur ve o noktaya gelecek kadar delirmiş değilim. Uyumak yardımcı olacaktır, sonra sabah bir sonraki sorunlarla başa çıkabiliriz.

Ayağa kalkıp küçük yatağa bakıyorum. "Bunu paylaşmak zorundayız. İkimizin de soğuk zeminde uyumasına imkân yok." Bariz olanı söylediğime eminim ama düşüncelerim o kadar durgun ki.

"İyi tarafına yatarsan, sırtını duvara verirsen, sığarız - büyük kaşık, küçük kaşık."

Bu sesi olması gerekenden daha çok sevdim. Egzersizden olmalı. Kendimi temin ederim ki yumuşak bir yatakta sıcak bir bedenle kıvrılmak kiminle olursam olayım kulağa harika gelirdi.

Botlarımı çıkarıp yorganı geri çekiyorum ve kendimi yatağa bırakıyorum. Dikişlerimin açılmasını ve o işkenceyi tekrar yaşamak zorunda kalmak istemiyorum. "Atla."

Shae kar kovaşından birkaç damla daha su döküyor ve her birimize birer yudum daha içiriyor. Havaalanı hangarından beri ikimiz de tuvalete gitmemiştik. Sanırım ikimiz de mesanelerimizde bir şey kalmayacak kadar yorgunuz. Ateşe birkaç büyük dal daha ekliyor, sonra botlarını çıkarıp yanımdaki yatağa kayıyor. Vücudunun yumuşak sıcaklığı harika hissettiriyor. İki gündür ilk kez, ağrıyan kaslarımdaki gerginlik eriyor.

Üstteki kolumu ona doluyorum ve hala dikişlerime dikkat ederek onu nazikçe kendime doğru çekiyorum. Shae sertleşiyor ve tartışacağını hissediyorum, bu yüzden başlamadan önce onu susturuyorum.

"Kolun bir yere gitmesi lazım. Şimdi yaygarayı bırak ve uyu."

"İyi, ama tam olarak tipim olmadığını bilmelisin, bu yüzden herhangi bir fikir edin."

"Bu da ne demek oluyor?" Mırıldanıyorum, zaten yarı uykuluyum. "Daha fazla kıvrım ve daha az testosteron tercih ederim."

"Mmm..." Düşünüyorum, inanmıyorum. Bana nasıl tepki verdiğini gördüm.

"Bana inanmıyorsan, eve gittiğimizde çıktığım kadına sorabilirsin."

Flört mü? Bu benim dikkatimi çekti. Shae'nin biriyle ilişkisi olabileceği nasıl aklıma gelmedi? Sanırım bu tür şeyleri düşünecek zamanım olmadı. Ama şimdi fark ettim ki kız arkadaş dememiş. Biriyle görüşüyor olabilir ama sadece öylesine.

"O burada değil. Ben buradayım." Ona sadece zor anlar yaşıyorum, ama ne kadar aptalca olsa da, burada olduğum için mutlu olduğumu fark etmemi sağlıyor. Shae Byrne ile bu küçük kulübede sıkışıp kaldığım için mutluyum çünkü başka hiçbir beden onunkine sımsıkı sarılmamalı.

Bunun hezeyanın son işareti olması gerektiğini bilerek uykuya teslim oluyorum ve diğer her şeyin yok olmasına izin veriyorum.

CHAPTER 14

SHAE

GECE UYANDIĞIMDA KAFAM KARIŞIYOR. UYUMADIĞIM İÇİN DEĞİL.

Nerede olduğumu biliyorum. Hâlâ bu kadar yorgunken neden uyanık olduğum konusunda kafam karışık. Normalde biri bana şeker kamışındaki şerit gibi sarılmışken uyumasam da, bunun bir sorun olması için çok bitkinim.

Sersemliğim geçerken o kadar sıcak olduğunu fark ediyorum ki terlemeye başlıyorum.

Hayır, bu doğru değil. Terliyorum ama sıcaktan değil. Renzo yanıyor. Sıcaklığının hoş karşılandığı battaniye, kavurucu bir sıcak cehennemine dönüştü.

Yataktan kaymak için gevşek elini karnımın yanında tutuyorum ve ürkütücü bir şekilde nemli olduğunu görüyorum. Ondan uzaklaşıp yatağın kenarına oturuyorum. Renzo'nun alnında ter lekeleri var.

Kahretsin, bu çok kötü.

Bu kadar sıcak olması için burası yeterince sıcak değil. Çok ateşi var. Yarasından olmalı. Enfeksiyon en mantıklı açıklama.

Antibiyotik jel sürdüm ama o ayı pençelerinde hangi kokuşmuş bakterilerin üremiş olabileceğini kim bilebilir ki ve dikiş seti de tam olarak steril değildi.

Kahretsin. Tamam. Şimdi ne yapacağım?

Önce ateş. Soğuması gerektiğini biliyorum ama benim de görebilmem lazım, o yüzden ateşi harlıyorum ve kalan odunları da ekliyorum. Kar

tamamen erimişti, ben de fincanımızı doldurdum, yarısını içtim, sonra yatağa oturup Renzo'yu uyandırmaya çalıştım.

"Hey, koca adam. Uyanman gerek." Yanağını okşuyorum ve sonunda hareketleniyor. Gözlerini kısarak açıyor ve etrafına bakıyor ama aslında orada olmadığını hissediyorum.

"Henüz değil. Hâlâ yorgunum," diye mırıldanıyor ve tekrar uzanıyor.

"Hayır, hayır. Henüz değil. Biraz su içmen gerekiyor." Dirseğinin üzerinde durmasını sağlıyorum, sonra da içmesi için onu ikna ediyorum. "Ateşin var, Renzo. Hastalanmadan içebildiğin kadar içmeni istiyorum."

Başını sallıyor ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. Fincan boşalır boşalmaz, neredeyse komaya girmiş bir halde yere yığılıyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve kolunu kapüşonundan çıkarmaya başlıyorum. Tişörtü altında bırakıyorum ve yarayı görmek için bandajı kaldırıyorum. Korkunç görünmüyor ama kesinlikle kırmızı ve kabarık.

İşte o zaman lanet hayal gücüm harekete geçiyor ve enfekte olmayabileceğini düşünmeye karar veriyor. Kuduz olabilirdi. Belki de ayı bu yüzden kış uykusuna yatmıyordu.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim; enfeksiyondan yavaş yavaş ölme düşüncesi mi, yoksa kendimi korumak için onu öldürmek zorunda kalma ihtimalim mi?

Hiç yardımcı olmuyorsun, Shae. Korkmayı bırak.

Çiziklerin üzerine bir kat daha merhem sürüyorum ve bandajı değiştiriyorum. Sonra kapüşonluyu başından geçiriyorum ve yattığı kolundan çıkarmanın çok zor olacağına karar veriyorum. Katmanları azaltmak yardımcı olacaktır ama soğuk bir bez de kullanabilir. Çocukken ateşim çıktığında annemin bunu yaptığını hatırlıyorum. Bardağımızı bir kez daha doldurduktan sonra başka bir havlu arıyorum. Kanlı bardak havlusunu kullanmak zorunda kalmak istemiyorum. Ekose bir el havlusu bulup kovadaki suya batırdıktan sonra alnına koyuyorum ve bu arada erimesi için kovaya kar doldurmaya gidiyorum.

Yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını görmek için çaresizce etrafıma bakıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Şu an için yapabileceğim her şeyi yaptım.

Kulübe, ateşin çıtırtısı dışında sessiz, yine de uykuya geri dönebilmemin bir yolu yok. Endişe, bir kütüğün içini oyan kızgın termitler gibi içimi kemiriyor. Onun yerine, bacak bacak üstüne atıp yanına oturuyorum ve ıslak bezi alnına ve yanaklarına nazikçe siliyorum.

"Hadi, koca adam. İyileşmene ihtiyacım var. Yapamazsın..." Duygular boğazımı tıkıyor, kelimeleri serbest bırakmayı reddettiğim bir hıçkırığın ardına hapsediyor. "Beni burada yalnız bırakamazsın."

Ateş normalde beni endişelendirmezdi ama içinde bulunduğumuz koşulların hiçbiri normal değil. Vücudunun yüksek ateşle başa çıkabilmesi için yeterince su içmedi. Fazla yiyeceğimiz ve ilacımız yok. Ve şansımız o kadar düşük ki, onu test etmekten nefret ediyorum. Tüm bunları kendi yorgunluğumla birleştirdiğinde yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamıyorum.

Korkuyorum.

Hiçbir iyimserlik ya da inatçı kararlılık bu durumun berbatlığını ortadan kaldıramaz.

"Biliyorsun," diyorum gece havasına. "İki gün önce depoda tanıştık.

günler önce, anlayabildiğim kadarıyla. Bu 12 Şubatth, yani bugün 14 Şubatth. Sevgililer Günü. Bir kızı Sevgililer Günü'nde yalnız bırakamazsın." Kelimelerim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor.

Renzo uykusunda mırıldanmaya başlar. Kaşları birbirine çarpıyor, yüz hatları sertleşiyor. Çok gergin görünüyor. Çok emredici. Keşke rüyasında ne gördüğünü bilseydim, ama kelimeleri anlaşılabilir. Sayıklama. Sanırım bir kelime netleşene kadar onlardan çıkarılacak bir anlam yok.

Kaos.

Neden bilmiyorum ama bu beni gülümsetiyor. "Bu doğru, koca adam.

Ben buradayım."

Alnını bir kez daha ıslattıktan sonra uzanıyorum. Kısa aralıklarla uyuyorum, her saat başı uyanıp su içmesini sağlıyorum ve ıslak beze ihtiyaç duyacak kadar sıcak olmadığından emin oluyorum. Sabah olduğunda, bir kutu patates yiyip öğlene kadar sızacak kadar huzurlu uyuyor.

Ben çevremize alışmaya çalışırken Renzo öğleden sonra huzur içinde uyuyor. Günün sonunda işbirlikçi ama tam olarak uyumlu değil ve yatmadan önce temizlediğimde kolu daha iyi görünüyor. Bu sefer bayılıyorum ve sabaha kadar uyanmıyorum, bir el tembelce göğsümü okşuyor.

CHAPTER 15

RENZO

"AFFEDERSINIZ." BİR KADIN SESİ UYKULU SISI DELİP GEÇİYOR

Beynimi bulandırıyor. Yataktan kaydığını hissediyorum ve kendimi bu kadar boktan hissederken neden bir kadını ağırladığımı merak ediyorum. Vücudum kamyon çarpmış gibi ağrıyor. İki kere.

Uzanmaya çalışıyorum ve yapamadığımı fark ediyorum. Yatağıma ne oldu böyle?

Gözlerimi açıyorum ve etrafımdaki küçük kulübeye bakıyorum. Oh, *fuuuuuck*.

Kabus değildi.

Shae bileğinin iç kısmını alnıma bastırıyor. Tatmin olmuş gibi görünerek geri çekiliyor ve tüm vücudu rahatlamış gibi sarkıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Dik oturuyorum ve yavaşça yatağın kenarına doğru ilerliyorum, sağ omzumun özellikle ağrıdığını fark ediyorum. Tişörtümün altından bir ban- dage çıkıyor ve bana ayıyla olan karşılaşmamızı hatırlatıyor.

"Ateşin vardı." Ayağa kalktı ve yüzünü görmemi engelleyecek şekilde ateşe doğru ilerledi ama yemin ederim sesinde bir tutukluk duydum.

"Ateş, ha. Sanırım bu ağrıyı açıklıyor." Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ama onları bağlama zahmetine girmiyorum. Ayağa kalktığımda dünya dönüyor. Shae beni sabitlemek için hemen yanıma geldi.

"Dur bakalım, sert çocuk. Sakin olmalısın."

"Yapmam gereken şey işlemek. Sanırım bunu halledebilirim." Sanki ben bir çeşit sakatmışım gibi davranıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Güzel. Belki bu sefer ağaçlara ulaşabilirsin." Kaşlarını kaldırarak bana kapıyı açtı.

"Bu sefer mi?" Ürkütücü bir déjà vu hissi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Evet, dün sana yardım ettim. Hasta olduğunla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Ceketimi giyerken onun dikkatli bakışlarından kaçıyorum. "Sanırım hatırlamıyorum." Hiçbir şey hatırlamıyorum ve bundan nefret ediyorum. Hafızamdaki boş noktalar bir ihlal gibi hissettiriyor. Bu hissi hiç sevmedim, bu yüzden nadiren sarhoş olurum.

Kolunu bana doluyor ve sanki doksan yaşındaki dedesiymişim gibi benimle birlikte en yakın ağaca doğru yürüyor. Ona yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum ama içimde bir şüphe var. Yine de pantolonumu giymeme yardım etmeye gittiğinde çizgiyi çekiyorum. "Ben hallederim," diye çıkışıyorum.

Beni yalnız bırakmak için uzaklaşıyor.

Tanrım, işeyebilmem için gevşemiş sikimi çıkarması gerekmediğini söyle bana. Birden ne dediğini anladım. "Dün mü? Ne zamandır baygındım?"

"Yaklaşık otuz altı saat," diyor göğsüme saplanan kasvetli bir ses tonuyla.

Kahretsin, çok korkmuş olmalı. Yani tam bir gün ve iki gece kendimde değildim. Ondan önce ne kadar uzun süre aç ve susuz kaldığımı düşünürsek çok uzun bir süre. Sikimi çıkardım ve dolu bir mesaneyi boşalttım, rahatlama anıktı. Bana su içirmek için çok gayretli olmalıydı. Ona borçluymuşum gibi bir his var içimde. Büyükmüş.

Shae abartılı bir enerjiyle, "Yakınlarda bir dere var," diye anons ediyor. Neredeyse rahatsız olmuş gibi. Birinin şu anda böyle hissetmesi için pek çok neden olabilir ama Shae bu duyguyu yaşayacak bir tip değil, bu da beni meraklandırıyor.

"Bu iyi haber."

"Yani su sorun değil," diye devam ediyor, "ama biraz yiyecek bulmamız gerekiyor. Evin arkasında asılı tuzaklar var. Dün ışık solmaya başlamadan önce iki tane kurdum. Gidip kontrol etmem lazım. Şenlik ateşi üzerinde henüz çalışmadım ama artık kendini daha iyi hissettiğine göre üzerinde çalışabiliriz."

"Nasıl tuzak kurulacağını nereden biliyorsun?" Bitiriyorum ve pantolonumun içine geri sokuyorum kendimi.

"Ben yapmadım." Kıs kıs gülüyor. "Hâlâ bilmiyorum. Doğru yapıp yapmadığıma dair hiçbir fikrim yok."

Yaşanan her şeyin destansı adaletsizliğine rağmen ona gülerken baktığımda - çıldırmamış, öfkelenmemiş ya da umutsuzluğa kapılmamışken - ne kadar dirençli olduğunu görüyorum. Bunu onun kadar iyi idare edebilecek tanıdığım tek bir kişi bile yok.

"Nasıl tuzak kurulacağını senden daha iyi bildiğimden emin değilim ama bir bakacağım."

"Ormanda yürüyüşe hazır olduğunuza emin misiniz?" Bizi kulübenin içine geri götürüyor.

"Ne kadar uzağa gittin?" O ayıyla birlikte ormanda tek başına dolaşması fikri hoşuma gitmiyor. Geri gelip gelmeyeceği belli değil.

"O kadar uzak değil. Muhtemelen hayatta kalırsın." Bana göz kırparak gülümsüyor ve aletim canlanıyor.

İnanılmaz.

Son otuz altı saattir ateşler içinde sayıklıyor olmam önemli değil. Shae Byrne beni kimsenin etkilemediği bir şekilde etkiliyor. Hayal kırıklığı, korku, şehvet, eğlence - bedenim ve zihnim istesem de istemesem de ona her düzeyde tepki veriyor.

"Bunun bir kısmını bulaşık yıkamak için kullanabilirsin." Sobanın yanındaki yarısı su dolu beş galonluk boya kovasını işaret ediyor. "Duş yok tabii ki ama arkada bir tuvalet var. Aslında yerdeki bir deliğin etrafında dört duvar var ama hiç yoktan iyidir."

"Sadece bir günlüğüne dışarıda olduğuma emin misin?"

"Evet, hatta dün günün ilk yarısını uyuyarak geçirdim. Dikkatinizi dağıtacak hiçbir şey olmadığında neler yapabileceğinizi bilerseniz şaşarsınız."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldanıyorum minik kalemize gün ışığında ilk kez bakarken. Minimalist yaşamı yeni bir uç noktaya taşıyor ama ilk bakışta ihtiyacımız olabilecek her şeye sahip gibi görünüyor. "Burası oldukça inanılmaz."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü... bir süre burada kalabiliriz." Sesindeki tereddüt dikkatimi tekrar ona çekiyor. Bana bir harita uzattığında yanağının iç kısmını çiğniyordu.

Yıpranmış kağıdı açtım. Bu Quebec eyaletinin bir haritası. Şehirler çoğunlukla geniş kıyı şeridi boyunca kümelenmiş, orta kısım ise şurada burada küçük bir yerleşim dışında çoğunlukla el değmemiş. Montreal'in kuzeyinde rastgele bir yere küçük bir X işareti çizilmiş.

"Kulübenin burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Güvenli bir bahis olduğunu söyleyebilirim. Ölçeğe bakarsanız en yakın kasabadan 60 mil uzakta olduğumuzu görürsünüz."

Bilginin içime işlemesine izin verdim. Tam gücümle, günde on beş ila yirmi mil rahatlıkla yürüyebilirdim. Ama sağlıklı değilim ve diz boyu karda yürüyeceğiz. Bu da üç gün yerine bir hafta yürüyeceğimiz anlamına geliyor. Yiyecek durumumuzun yarım yamalak olduğundan ve gece sıcaklıklarının muhtemelen bizi öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Buradan çıkmak gerçek bir sorun olabilir.

Bu habere üzölmeliyim. Bu, havalar medenileşme yolculuğunda hayatta kalmamızı sağlayacak kadar ısınana kadar muhtemelen burada sıkışıp kalacağımız anlamına geliyor. Memnun değilim ama hayal kırıklığına da uğramadım. Ne hissettiğimden emin değilim. Uyuşukluk belki. Bir kelimeyi arka arkaya çok fazla söylediğinizde anlamını yitirmeye başlaması gibi. Bu kadar kısa bir süre içinde o kadar yoğun zorluklarla karşı karşıya kaldım ki bir tanesi daha zor fark ediliyor.

Ama kaydedilen şey entrikadır.

Muhtemelen haftalarca Shae ile vahşi doğada yalnız kalacağım. Bu ihtimalden nefret etmiyorum. Hiç nefret etmiyorum.

"Görünüşe göre nasıl avlanacağımızı bulmamız gerekiyor."

CHAPTER 16

SHAE

HAZIRLIKSIZ YAKALANDIĞIM PEK GÖRÜLMEMİŞTİR. BEN TAMAMEN HAZIRDIM-

Renzo'nun homurdanmasını, bağırmasını ya da tüm bunların benim hatam olduğunu hatırlatacak bir yol bulmasını bekleyerek hareketlerimi savuşturuyorum. Benim hatam olduğunu düşündüğümünden değil, ama uçak kazasından sonra kesinlikle öyle görünüyordu. Ne kadar mahsur kaldığımızı duymanın onu yine kızdıracağını düşünmek yanlış olmazdı. Ama öyle olmadı. Haberleri bir tuz tanesi ile aldı ve yoluna devam etti.

Olaylı birkaç gün geçirmiş olmasına rağmen, fikrini değiştirmesini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Dört kısa gün içinde bu kadar çok şeyin yaşanmış olması pek gerçekçi gelmiyor. Dört gün bir şekilde şimdiye kadar yaşadığım hem en kısa hem de en uzun günler. O kamyonla rıhtıma gitmek sonsuzluk gibi geliyor ama aynı zamanda sanki daha dünmüş gibi.

Ateşinin en kötü döneminde Renzo'nun yanında oturmak sanki hayatımdan bir yıl götürdü. Hiç bu kadar korkmamıştım. Karşılaştığımız her yeni felaketi, kısmen onun sayesinde kararlılıkla karşıladım. Çünkü durum ne kadar kötü olursa olsun, en azından buna tek başıma katlanmadığımı biliyordum.

Bu yüzden sonunda uyandığında neredeyse tamamen dağılacaktım. Rahatlama, duyguların ezici bir gelgit dalgasıydı. Soğukkanlılığımı korumak için arkamı dönmek zorunda kaldım çünkü onun beni saçmalayan bir kadın olarak görmesini istemiyordum. Ben şahsen ağlamanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

ama çoğu erkeğin bunu böyle gördüğünü biliyorum. Toplumumuz onları bu şekilde şartlandırıyor.

Mızmızlanma. Erkek ol.

Biliyorum çünkü hayatımı bir erkeğin dünyasında yaşadım ve onların dilini konuşmanın zorunlu olduğunu erken öğrendim. Normalde bu bir sorun değil. Doğam gereği pek duygusal bir insan değilimdir ama onun bilincinin kapalı olduğu o saatler dehşet vericiydi. Onu kulübede dolaşırken izlemek bile bana yeni bir enerji veriyor.

"Her gün için bir tane olmak üzere on kutu fasulyeden ikisini yedik. Henüz başka bir protein kaynağımız olmadığı için bunun makul bir oran olduğunu düşünüyorum. Konservemizi şimdi mi yemek istersiniz yoksa bugünün ilerleyen saatlerine mi saklayalım?"

"Şimdi. Midem şu anda beni içten dışa doğru yemeye çalışıyor."

"Fırında fasulye, kuru fasulye ya da akça ağaçlı kuru fasulye seçenekleriniz var."

"Şaşırt beni," diyor kuru bir sesle. "Kulübenin arkasında aletler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece birkaç şey, en önemlisi de tuzaklar ve bir balta." "Sen fasulyeleri hazırlarken ben de kontrol edeyim."

Bir saat sonra, yetersiz kahvaltımızı yaptık ve kurduğum tuzakları kontrol etmek için yola çıktık. Çok uzakta değiller. Smokey'le karşılaşmam hala aklımda çok tazeydi ve tek başıma dolaşmak beni rahatlatmıyordu.

Tuzakları "kurarken" ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu nedenle, yaklaşırken bir şey yakalama şansımızın düşük olduğunu biliyorum, ancak her iki tuzağın da boş olduğunu görmek beni beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Renzo'yu buraya getirmeyi ve ona yememiz için sağlam bir şeyler sunmayı her şeyden çok isterdim.

"Telle bir şeyi nasıl yakalayacağından emin değilim," diye homurdandım. "Bir şeyin tuzağın içinden geçip gitme ihtimali nedir?" Her şey imkânsız görünüyor.

"Bunlar kapan tuzakları ve haklısın, kilit nokta hayvanın nereye gideceğini bilmek. Ayrıca, bu tuzakların her birini buraya getirmemiz gerekiyor. Bu sayılarla ilgili. Yaklaşık iki düzine tuzak var ve bunların her birini kurmamız gerekiyor."

"Tuzakçılık hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Buraya kasıtlı olarak gelen insanlarla kıyaslandığında, ben öyle değilim." Gözlerini bana dikti ve ben de gözlerinde parıldayan muzipliği gördüm.

derinliklerinde. "Ama şehirde çok fazla fare var."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Neden sıçan avlıyorsun ki? Bunun için derli toplu küçük kutu tuzaklar yapıyorlar."

"Birçoğumuz yazın yapacak bir şey bulamadan takılırdık. Bazen bunu bir yarış haline getirirdik."

"Erkekleri asla ama *asla* anlamayacağım." Eğlenmiş olmama rağmen başımı yavaşça iki yana sallıyorum. Ergenlik çağındaki bir Renzo'nun, yetişkinliğin baskıları onu ayıltmadan önce oldukça eğlenceli olabileceğini hayal ediyorum.

Bana attığı sinsi sırıtış, göğsümde bir dizi kelebeğin kanat çırpmasına yol açıyor. "Neyse ki, sunduklarımızı takdir etmek için bizi anlamak zorunda değilsiniz."

"Öyle mi? Neymiş o? Toksik erkeklik ve ataerkillik mi?" Biliyorum. Kendime engel olamıyorum. En azından ses tonum şakacı.

Renzo benim alaycı enerjime karşılık vererek ters ters bakıyor. "Ben kedi aramaları ve bağlılık sorunları düşünüyordum, ama sen gidip bunu kişiselleştirdin."

Geri dönüşü o kadar beklenmedikti ki kahkahayı patlattım. "Çok üzüldüm. Haklısın. Bariz olanı nasıl görmezden gelebildim?"

Homurdanıyor. "Bir dahaki sefere daha iyi dene."

Bakışları etrafı tararken gözlerim merakla onu takip ediyor.

"Yakınlarda bir dere olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, yüz metre kadar ileride." Yönü gösteriyorum.

"Şu tarafa gidelim. İz aramalıyız. Bölgede bir şey olduğuna dair herhangi bir işaret. Bunun bir su kaynağının etrafında olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Mantıklı."

Yürümeye başlamadan önce uzun bir süre bana bakıyor ve ne düşündüğünü bilmek için en sevdiğim sol ayak parmağımı verirdim, ama sormamın imkanı yok. Muhtemelen bilmemem en iyisi. Önümüzdeki birkaç hafta zaten yeterince zor olacak. İşleri karmaşıktırmaya gerek yok.

Uzaktan inanmaya başlamadan önce bu düşüncüyü kendime üç kez tekrarlamam gerekiyor.

Sonraki iki saatimizi kulübeden getirdiği tüm tuzakları kurarak geçirdik. Kırık dalları toprağa sapladık.

Mümkün olan her yerde tuzağı sabitleyin veya ilmik takmak için uygun alçak dallar kullanın.

Kulübeye döndüğümüzde çok yıpranmıştı. Bu beni endişelendiriyor. Hastalığın nüksetmesini istemiyorum.

"Neden biraz dinlenmiyorsun? Bir kutu meyve ve biraz su iç."
-"Bu arada ben de odun keseyim."

"Yine de şu şenlik ateşini yakmamız gerekiyor."

"Kenara ayırdığım birkaç kütük var. Gördüklerimi ekleyeceğim. Yarın daha güçlü olacaksın ve bitirmeme yardım edebilirsin."

Başıyla bir selam verip içeri giriyor.

Beni caydırmaya çalışmadığı ya da yapabilecek durumda olup olmadığını sorgulamadığı için ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. Belki de zahmet edemeyecek kadar yorgundu ama öyle olduğunu sanmıyorum. Onu yanlış değerlendirdiğimi söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Ancak, birlikte geçirdiğimiz zamanın birbirimizi daha iyi anlamamıza yardımcı olduğunu kabul ediyorum. Muhtemelen birbirimize saygı duymamıza bile. Karşılıklı saygının daha derin bir anlamı olduğunu ima etmeye çalışmıyorum. Burada bir ekip olmaktan başka seçeneğimiz yok ve bir ekip üyesine güvenirken saygı çok önemlidir. Hepsi bu kadar. Okunacak bir şey değil ve kesinlikle odun keserken kendimi tüketirken gülümsemem için bir neden değil. Bu nedenle, muhtemelen bu aptal sırtışı yüzümden silmem gerekiyor, ama bu lanet şey bir virüs gibi. İzin vermek zorundayım.

ve daha kötü bir şeye dönüşmemesini umuyoruz.

Balta sallamak istenmeyen duyguları dışarı atmak için harika bir yoldur. Aynı zamanda terden sıırıslamak olmak için de harika bir yol. Yediğimiz azıcık yemek bile yaktığım kaloriyi karşılamaya yetmiyor. Adrenalin devam etmemi sağlıyor ama açıktan ölmeseydim olacağımdan çok daha hızlı tükendiğimi söyleyebilirim.

Yorgunluk daha fazla odun kesmemi engellediğinde, bir kucak dolusu kütük toplayıp içeri giriyorum. "Bir duş ve temiz kıyafetler için neler vermezdim." Odunları sobanın yanına koyduktan sonra tabureye oturuyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum.

Renzo, "Kovada kalanlarla yıkanmak istersen, işin bittiğinde gidip doldururum," diye teklif ediyor.

"Sanırım en azından yüzümü yıkayabilir ve gömleğimi durulayabilirim." Paltomu çıkardım, sonra gömleğimi başımın üzerine kaldırdım ve su kovanının yanına diz çöktüm. Hastayken Renzo'nun alnına sildiğim havluyu ıslatıp yüzümü ve vücudumun üst kısmını silmek için kullanıyorum. Isınmış tenimdeki soğuk su harika hissettiriyor, tepeden tırnağa bir ürperti yayıyor.

Gömleğimi suya batırdığımda sırtımda aniden bir sıcaklık hissediyorum. İzlediğimde ortaya çıkan doğaüstü bir sıcaklık. Sütyenimi çıkarmadım, yani çıplak değilim, ama onun önünde olduğumdan daha açıktayım ve onun farkındalığını hissediyorum.

Bakışları fiziksel bir dokunuş gibi üzerimde geziniyor; boynumun arkası, omuzlarım, omurgamın girintisi. Yapmamam gerektiği halde bir içsellik hayal ediyorum. Birbirimizin önünde açıkça yaşamaktan başka seçeneğimiz yok.

Kendimi bir şey anlamamak için azarlıyorum çünkü bunlar kötü koşullar değil. Onu evime davet ettiğim için temizlik yaparken beni izlemiyor. Başka seçeneği yok. Olsaydı bile, ilgiden zevk almak çok kötü bir fikir. Bu gerçeküstü balon patladığında ve gerçeğe döndüğümüzde ne olacak? O kendi dünyasına geri döner, ben de benimkine.

Kuzenlerimiz birbirleriyle evlenmiş olabilirler ama Noemi aile işinin bir parçası değil. Kuzenim Conner'la evliliği bir sadakat çatışması yaratmadı. Ben farklıyım. Byrne işinde eşit olarak kabul edilmek için çok çalıştım. Bir erkekle ya da herhangi biriyle birlikte olmak için bunu asla bırakmam. Ve eğer durum buysa, evdeki kuralların geçerli olmadığı bir yerde sıkışıp kalmış olsak bile, Renzo gibi biri hakkında hayal kurmama izin vermek aptallık olurdu.

Gömleğimi çıkarıp duvara asacak bir yer bulduktan sonra üşümek için montumu giyiyorum.

"Kafanın içinde neler döndüğünden emin değilim ama bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda bakışlarımın onunkilere kaymasına izin verdim.

"Sen orada otururken tüm vücudun söndü. Bunu görmek hoşuma gitmiyor. Geri dönmenin bir yolunu bulacağız, biliyorsun. Biraz zaman alabilir ama eve döneceğiz." Endişelendiğimi düşünüyor ve moralimi düzeltmeye çalışıyor. Bu beklenmedik derecede tatlı ama zaten düşündüğüm şeyi pekiştiriyor.

"Evet, biliyorum." Sesimden üzüntüyü uzak tutamıyorum çünkü çok geçmeden tüm bunlar uzak bir anı olacak.

CHAPTER 17

RENZO

GECE BURADA, VAHŞİ DOĞADA ERKEN ÇÖKÜYOR.

Karanlıkla savaşmak için elektrik. İyi de oldu. İkimiz de günlerdir karnımızı doyuramadık ve ikimiz de hala tüm bu olanların etkisinden kurtulmaya çalışıyoruz. İkimiz de yeşil fasulye ve ananas parçalarından oluşan yetersiz akşam yemeğimizden kısa bir süre sonra günü sonlandırmaya hazırız.

Ne kadar yorgun olursak olalım, yatma vakti yaklaştıkça küçük kalemizdeki hava tartışmasız bir şekilde gerilimle yoğunlaşıyor. Küçük yatağı paylaştığımız son iki gecenin hiçbir önemi yoktu, çünkü ya yorgunluktan kör olmuştuk ya da benim durumumda kelimenin tam anlamıyla komaya girmiştik.

Bu gece farklı.

Shae de bunu hissetmiş olmalı çünkü farklı davranıyor - ortalığı toplamakla uğraşıyor ve nadiren bana doğru bakıyor. Yatağa girdiğimizde de kıpırdanmaya devam ediyor. Görünüşe göre aletim epey dinlenmiş, çünkü hazır ola geçmesi için Shae'nin kıcına bir anlık bastırması yetiyor.

"Kadın, kıpırdanmayı bırakmalısın." Sesim, gerçekte ne olduğundan ziyade yorgunluk olarak yorumladığını umduğum çakıllı bir hırıltı - arzu.

"Elimde değil. Karnımla uyuyorum. Yan yatmak bana doğru gelmiyor."

Evdeki yatağımda çıplak bir şekilde yüzüstü uyurkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor. Vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirdiğimi görebiliyorum.

ve içine derinlemesine bastırmadan önce kalçalarını birbirinden ayırıyor. Görüntü o kadar detaylı ki, bir anı bile olabilir. Beni sertleştirmek için fazlasıyla yeterli. Lanet olsun, sikim aramızda filizlenen lanet olası bir ağaç kamyonu gibi.

Bir daha kıpırdandığında, kolumu ortasından sıkıca kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Üzerimdeki etkisini hissetmesine izin veriyorum.

Shae kesik kesik nefes alırken donup kalıyor.

"Kıpırdanmayı bırakmanı söylemiştim," diye mırıldanıyorum, keşke ne düşündüğünü bilseydim. Elimde olmadığını biliyor olmalı. Hareketleri tam olarak gönüllü değil. Elbette onu kendime doğru çekmem gerekmiyordu. Bu tamamen bencillikti ve uzaktan yakından üzgün değilim.

En azından artık ben hastayken erkekliğimin acınacak halini görmüş olsa da resmin tamamının bu olmadığını biliyor. Gururum tozunu alıyor ve aletim gibi biraz daha dik oturuyor.

"Öyle demek istemedim... Sadece rahat etmeye çalışıyordum." Telaşlandı ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Daha sonra, gecenin bir vakti gözetleme yapmaya çalışacağımdan endişelendiğini öğrenirsem kendimi tam bir pislik gibi hissedeceğim. Bunun hayalini kurmuş olabilirim ama gerçekten yapmazdım. Gerçekten yapmazdım. Onun istediğini bilmediğim sürece.

Tanrım, sürüngen gibi konuşuyorum.

Kendimi ona olabildiğince yer vermeye zorluyorum, ki bu çok fazla değil, yine de üst kolumu onun üzerinde bırakıyorum. Kendimi bu bağı koparmaya ikna edemiyorum.

İkimiz de hareketsiz yatıyoruz. Garip bir şekilde hareketsiz.

Sobadan gelen birkaç patlama ve çıtırtı dışında oda acı verici bir şekilde sessiz. Dakikalar önceki yorgunluğum bir Houdini numarası yaparak yok oldu. Gerginlik dağılmadan önce burada daha ne kadar yatmam gerekecek merak ediyorum. Muhtemelen Shae uyuyana kadar. Sonra, aynı derecede rahatsız olursak bunun ne kadar sürebileceğini merak ediyorum, ama Shae yavaşça, bilinçli bir şekilde vücudunu benimkine yasladığında tüm sorularım susturuluyor.

Göğsümde erkeksi bir tatmin duygusu kabarıyor. Bir kayanın tepesinde durup yumruklarıyla göğsüne Tarzan gibi vurmaya başladığında gururumun alabileceği darbe çoktan unutulmuştu.

Bu bir sorun.

Kendime bunun koşullardan kaynaklandığını, çok kötü bir hafta geçirdiğimi ve etrafta teselli bulabileceğim tek kişinin o olduğunu söylemek istiyorum ama yalanın acılığını tadıyorum.

İçimdeki bu arzu, içinde bulunduğumuz durumun bir yan ürünü değil, eve döner dönmez kaybolacak. Shae'den kaynaklanıyor. Seni parmak uçlarımda altında o kadar yumuşak ki. Tek bir kalıp sabunumuz bile olmamasına rağmen saçlarının hala gül kokusunu andırması. Ona karşı affedilmez derecede sert olmama rağmen, ona ihtiyacım olduğunda bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmek.

Dışarıdaki bir sürü insan benim hastalığımı erzak tasarrufu için uygun bir yol olarak görürdü. Çok yetenekli ve hayatta kalmak için bana özellikle *ihtiyacı yoktu* ama yine de beni hayatta tuttu. Onurlu, merhametli, dirençli - liste her geçen gün büyüyor ve onu istemenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamamı zorlaştırıyor.

Moretti ailesinin patronu olarak sorumluluklarımdan sıyrılmayı düşünmem bile tehlikeli bir işaret. Aramızdaki ilişki yürümez.

Evde olsaydınız olmazdı. Ama biz evde değiliz.

Bu doğru ve eve asla dönemeyebiliriz. Neden yapabiliyorken istediğimizi yapmayalım ki? Vahşi doğada olanlar bizi eve kadar takip etmek zorunda değil.

Kötü bir kararı rasyonalize etmeye çalışıyorum. Bunu açıkça duyuyorum ama umurumda değil. En kötüsü de bu. Beni o kadar gerdi ki, onu yakınımda tutmak için bile bile kendimi mahvedebilirim.

Elim kaderimi kabullenmiş gibi karnına doğru bastırıyor.

Bağımlılığa teslim olacağımı hiç düşünmemiştim. Ben öyle biri değilim. Yine de burada yatıyorum, yeni uyuşturucumla en az bir gün daha geçireceğimi bilmekten mutluyum.

Kaos.

SABAH, aynı derecede tüketen başka bir beklenti nöbeti getirir, ancak kaynağı tamamen farklıdır. Tuzaklarımızı kontrol etme vakti geldi. Tuzaklardan en azından birinin işe yaramış olmasını ne kadar umutsuzca beklediğimi anlatmaya kelimeler yetmez.

O kadar acıktım ki canım yanıyor.

Hiç yemek yemesek, midemiz en azından açlığa karşı hissizleşebilir, ancak tükettiğimiz her yiyecek parçası, elinden alınan oyuncağı için öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi midemi yeniden öfkeliyor.

Tuzaklarımızın olduğu dereye doğru ilerlerken yüksek sesle "Bir daha asla yemeği hafife almayacağım" diyorum.

"Şaka yapmıyorum." Shae bu sabah özellikle kasvetli. İkimiz de gerçekliğin ağırlığını hissediyoruz. Eğer kendi yiyeceğimizi yakalayamazsak, hayatta kalma ihtimalimizin yok denecek kadar az olduğu kış ortasında medeniyete doğru yolculuk yapmak zorunda kalacağız.

"Yemekten en az hoşlandığın şey nedir?" Dikkat dağıtmak için soruyorum.

"Hmm... belki lahana turşusu. Fermente edilmiş hiçbir şeyin hayranı değilim."

"Şimdi yer misin?"

"Bir kalp atışında. Tabağımı yalayıp temizlerdim." Bana küçük bir gülümseme attı. "Peki ya sen? Genelde yemeyi reddettiğin şey nedir?"

"Haşlanmış yumurta," diyorum hemen. Düşünmeye gerek yok.

"Öyle mi? Yumurta sizin için çok iyidir."

"Elbette, çırpılmış ya da orta pişmiş olarak da yiyebilirim ama haşlanmış çok kötü. Bir kısmı jöle gibi, diğer kısmı da hamur gibi. Çok iğrenç. Öğürmememe neden oluyor."

"Yani bu bir doku olayı. İlginç bir şey. Peki şimdi önüne bir tabak haşlanmış yumurta koysam?"

"Ben olsam o boku yerdim ve her lokması için de çok sinirlenirdim," diyorum şakacı ve huysuz bir ses tonuyla.

Shae gülüyor.

Kahretsin, bu sesi duymaya bayılıyorum. Çok sınırsız. Çok saf.

Dere yatağının bulunduğu vadinin önündeki küçük tepeyi aşmadan önce sessizleşiyoruz. Bölge görüldüğünde, ikimiz de uzaktan tarıyoruz. Shae'nin eli aniden koluma yapışıyor.

"Ren, ağaçtan en uzaktakine bak. Tuzakta bir şey mi var?"

Bakıyorum ama dikkatim tuzakla onun bana Ren demesinden ne kadar hoşlandığım arasında bölünmüş durumda. Çocukken insanların bana böyle seslenmesinden *nefret ederdim*. Bugüne kadar kimse demedi çünkü ben izin vermedim. Kulağa çok kadınsı, sevimli bir kuş gibi geldiğini düşünürdüm. Shae'nin dudaklarında kulağa tamamen farklı geliyor. *Benimkine* benziyor ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok.

"Sanırım haklı olabilirsin. Hadi gidip bakalım."

Beyaz kürkü tavşanı uzaktan görmeyi zorlaştırıyordu ama yakından gizlemek mümkün değildi. Lanet olası bir tavşan yakaladık ve hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim. Onu görür görmez Shae kollarıma atlıyor ve ikimiz de çığlık çığlığa bağırıyoruz. Sevincimiz ve rahatlamamız o kadar coşkulu ki güneş bile bulutların arasından bakıp kargaşayı kontrol ediyor.

"Aman Tanrım. Omzun." Shae aniden benden uzaklaştı ve eliyle ağzını kapattı. "Dikişleri yırtmadım, değil mi?"

"Yapsan da umurumda olmazdı."

Yüzünde parlak bir gülümseme yayılıyor. "Tavşan kutlamaya değer."

Kastettiğim bu değildi ama böyle düşünüyorsa en iyisi bu. "Hadi, şu enayinin derisini yüzüp pişirelim."

Bir kez daha viyaklıyor ve o kadar sevimli bir zıplama yapıyor ki, tavşanı bırakıp onu tuzağa düşürmek istiyorum. Onu bir ağaca yaslar ve aklını yitirene kadar becerirdim, böylece biri için aklını yitirmenin nasıl bir his olduğunu öğrenirdi.

Benim için iyi olan şey, midemin bu planı şiddetle reddetmesi.

Ölü tavşanı tuzaktan kurtardıktan sonra ondan alıyorum, sonra yeniden ayarlanması gereken birkaç tuzağı düzeltiyoruz. Kulübeye dönüş yürüyüşümüz, sanki yeterince hızlı dönemiymiş gibi yenilenmiş bir enerjinin uğultusuyla dolup taşıyor.

"Bir hayvanın derisi nasıl yüzülür biliyor musun?" Shae biz yürürken soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum, daha önce bir şeyin derisini yüzdüğümü ama bunun bir hayvan olmadığını açıklamak istemiyorum. Bu bir insanın paylaşma eğiliminde olduğu bir şey değil, bana bir vahşi gibi bakmasını istemiyorum. O devam ettiğinde ben hala cevabımı ölçüyorum. "Babamı bir keresinde bir Rus'un yıldızlarını yüzerken görmüştüm ama bu pek aynı şey sayılmaz." Düşünceli sözleri o kadar beklenmedik ki neredeyse karda tökezleyeceğim.

"Baban o boku izlemene izin mi verdi?"

"Evet, babam harikaydı. Her zaman tam olarak olmak istediğim kişi olmama izin verdi. Kendimi kanıtlamamı sağlayan kuzenlerim ve ailedeki diğer aptal erkeklerdi. Hâlâ da öyle," diye ekliyor nefesinin altında.

İki küçük kız kardeşimi ve benimle birlikte çalışmak isteselerdi ne yapacağımı düşünüyorum. Bria her zaman sadece iki çocuğuna annelik yapmak istedi ve Terina çok fazla zaman harcıyor.

başka bir şeyle ilgilenmek için sosyal medyada zaman geçiriyorlar. Onların benim yaptığım şeyleri yaptığını hayal bile edemiyorum. Ama Shae'nin benim gibi erkekleri ona bir şans vermeye ikna etmesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum, özellikle de gençken. Kadınları ve çocukları korumak bizim doğamızda var. Kendini tehlikeye atmasına izin vermek DNA'mıza aykırı ama Shae bizim dünyamızda başarılı olmak için yaratılmış. Cesur, zeki ve çok sert biri.

"Seni kenarda tutmak yetenek israfı gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum.

"Değil mi?" diye itiraz ediyor. "Sadece bacaklarımın arasında bir penis olmadığı için." Duraksıyor ve devam ettiğinde sesinde bir belirsizlik var. "Gerçekten ciddi misin?"

"Evet. Şanslısın ki bugünlerde doktorlar aletsizlik sorununu çözebiliyor."

Başını sallayıp gülerken sağlam koluma bir yumruk indiriyor. "Sorun değil. Parçalarım ile olduğum gibi iyiyim."

Siktir, ben de öyleyim. İyiden de öteyim. Kafayı takmış durumdayım.

Tavşanın derisini ete tüy bulaştırmadan yüzmek için elimden geleni yapıyorum ama yine de bitirdiğimde yıkamamız gerekiyor.

"Ellerinizi yıkayın, ben de temiz su getirmek için kovayı alayım," diyor Shae, hazırlıklar büyük ölçüde tamamlandığında.

"Hayır, ben giderim. Dışarıda tek başına olman güvenli değil."

Omurgası gözle görülür şekilde sertleşiyor. "Ama senin için güvenli? Kolunda dikişler olan ve şu anda kanlar içinde olan kişi için mi?"

Kahretsin, bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum, özellikle de az önce konuştuklarımızdan sonra, ama hissettiklerime engel olamıyorum. Tam bir ikiyüzlü gibi görünmemek için düşüncelerimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Sen inanılmaz bir savaşçısın, Shae. Seni iş üstünde gördüm ve neler yapabileceğini biliyorum ama dışarıda bir yerlerde dört yüz kiloluk bir ayı var. Muhtemelen senden yaklaşık yüz kilo fazlam var."

"Üç yüz poundun sonuçta bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?" Gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor. "Çünkü eminim ki, ikimizden biri diğerinin karşısına çıkarsa sen de benim gibi ölürsün."

o ayı. Ve bu durumda, gitmemi istememenin tek nedeni beni iyi bir küçük kız gibi güvenli bir şekilde saklamaktır."

"Biraz daha fazla şansım olurdu," diye hayal kırıklığı içinde söyleniyorum, sonra bu argümanın tamamen saçmalık olduğunu fark ediyorum. O ayı beni bir kalp atışında parçalara ayırırdı.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi birbirine geçirdim. "Peki." Ellerimi suya sokuyorum ve gereksiz bir gayretle kanı silmeye başlıyorum. "Ama baltayı alsan iyi olur."

"Dışarı çıkmama izin verdiğiniz için çok nazıksınız, efendim." Reverans yapıyor, sonra kovayı benden uzaklaştırıyor ve beni kamaranın zeminine kanlı su damlatırken bırakıyor. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Vay anasını. Bu tam bir karmaşaydı.

Ellerimi bir havluya siliyorum ve dikkatimi dağıtmak için tavayı ocağın üzerine koyuyorum. Kemikleri ve diğer yenmeyen parçaları da et suyu için bir tencereye koydum. Tek bir gramının bile ziyan olmasını istemedik. Postu bile bir kenara ayırdık, ancak onunla ne yapmayı planladığımıza dair hiçbir fikrim yok. Elbette, burada ona ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmayacağız.

Düşünce oluşur oluşmaz onu dışarı atıyorum. Bugün bunu düşünmek istemiyorum. Tavşanı bulduğumuzda hissettiklerime geri dönmek istiyorum. Zamansız birkaç dakika boyunca dünyada her şey yolundaydı. Sanki her şey mümkünmüş gibi. Bir günlüğüne de olsa buna ihtiyacım var.

O zaman kendiniz için kazdığınız çukurdan çıkmanın bir yolunu bulmanız gerekir.

Yine de söylediklerimin bir çukur kazması biraz saçma görünüyor. Onun güvende olmasını istemek çok mu kötüydü?

Pişmekte olan eti izlerken bu soru üzerinde düşünmeye devam ediyorum. Kısa süre sonra, lezzetli koku beni aç hissettiriyor.

"Aman Tanrım. Bu cennet gibi kokuyor," diyor Shae döndüğünde.

İkimiz de tavanın başında durup yemeye hazır olana kadar ete bakıyoruz. Tavşanın ilk parçası dilime yerleştiğinde, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü tadının ne kadar muhteşem olduğuna inanamıyorum. Baharat ya da tatlandırıcı yok ama yine de hayal edebileceğimden çok daha lezzetli. Açlık var olmuş en iyi baharat olmalı.

Etin hala dilimi haşlayacak kadar sıcak olması umurumda bile değil. Her kırıntıyı mideye indiriyoruz ve suyunu et suyu tenceresine döküp ocağın üzerine koyarak kaynamaya başlıyoruz. Yemek çok büyük değil ama diğer her şeyden çok daha doyurucu

İkimiz de yedikten sonra tabaklarını yalayıp temizlemiş şişman ev kedileri gibi arkamıza yaslandık.

"Sence bu gece bir tane daha bulabilir miyiz?" Shae sanki yüksek sesle sorup şansımıza uğursuzluk getirmekten korkuyormuş gibi sessizce soruyor.

"Tanrım, umarım öyledir. İz aramak için biraz daha keşif yapabiliriz. Bakalım tuzak kurmak istediğimiz başka yerler var mı?"

"Önce şu şenlik ateşini yakmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Kurtarılabilirsek yiyeceğe ihtiyacımız kalmaz."

"Evet... Sanırım haklısın." Şenlik ateşini bir şekilde aklımdan çıkarmış ve unutmuştum. "Sanırım yemekten gelen enerjimiz varken işe koyulmalıyız."

Toplayabildiğimiz en büyük dalları toplamak için bir saat harcıyoruz. Hızlandırıcı olmadan alev alması bir saat daha sürüyor. Bir kez alev kulesi oluştuğunda, yakınlarda durup sessizce izliyoruz.

Mantiken, bir kurtarma girişiminin hemen gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ancak ateşi yakıp uzaklaşmak garip geliyor. Sanki her ihtimale karşı nöbet tutmamız gerekiyormuş gibi. Yine de o kadar yorgunuz ki, orada durmak bile bir angarya gibi geliyor. Sonunda pes edip içeri dönüyoruz, ikimiz de düzenli olarak küçük kulübenin penceresinden dışarı kısa bakışlar atıyoruz. Ne için, bilmiyorum.

"İnsanlar burada uyumak dışında zaman öldürmek için ne yapıyor?" Uyumak kulağa kötü gelmiyor. Sadece hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

"Geçen gece bir deste kâğıt buldum, rafta duruyordu. Birkaç yüz tur solitaire oynamaya yeterdi." Sırıttıyor, durumu hafife alıyor ama bana benim için yaptıklarını ve ne kadar minnettar olduğumu hatırlatıyor.

"Haklıydın," diye pat diye söyledim, bakışlarımı onunkilere dikmeye dikkat ederek. "Senin kararlarına güvenmek yerine seni korumaya çalışıyordum. Kırılması zor bir alışkanlık ama üzerinde çalışacağım."

Başını sallıyor ve kartları kutularından çıkarıyor. "Savaş mı yoksa çılgın sekizler mi?" diye soruyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Özrümü yüzüme vuracağını düşünmemiştim ama yine de beni bu kadar kolay bırakmasına biraz şaşırdım. Her zaman son sözü onun söylemesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bu da onu yanlış değerlendirmemin bir başka yolu.

"Çılgın sekizler mi? Ne tür kedi oyunları oynuyorsun?" Onu takip ederek endişesiz bir kutlama gününe geri dönüyorum.

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Parmak eklemlerimi kırdım ve taburede öne doğru oturdum. "Kartları dağıtın ve aşağı inmeye hazırlanın." Kelime seçimimi zaten söylendikten sonra duyuyorum. Kendi kendime herkesin çifte entendes yapmadığını söylüyorum ama Shae'nin mavi gözleri sırtarak parladığında yalnız olmadığımı anlıyorum.

"Rüyada görürsün, koca adam."

Sanki onunla ilgili fantezilerim rüyalarımınla sınırlıymış gibi. Son zamanlarda hayal gücümün beni nereye götürdüğünü bilseydi, muhtemelen beni ayıya yem ederdi.

Bir düzineye yakın el kart oynadık, hepsi de farklı oyunlardı. Çoğunluğu o kazandı ve kendini şampiyon ilan etti. Bir kez olsun, kaybetmeyi umursamıyorum.

Alacakaranlığın son ışıkları pırıl pırıl yağan kardan yansıdığına, giderek azalan şenlik ateşimizin başına geçiyoruz. Şimdiye kadar ateşimizden geriye kalan tek şey bir yığın kül oldu.

Shae yüksek sesle, "Henüz kimsenin gelmemiş olması kimsenin görmediği anlamına gelmez," diyor ama bunun daha çok kendi çıkarına olduğunu hissediyorum.

"Kesinlikle. Ve her zaman tekrar deneyebiliriz."

"Evet," diye hemen kabul ediyor. "Evet, bu doğru."

"Yorgunum. Hadi biraz dinlenelim." Omzuna vuruyorum ve bizi kulübeye geri götürüyorum, ateşimizin dumanı kadar yoğun bir duygu bulutu bizi içeride takip ediyor.

CHAPTER 18

SHAE

UMUT VE TEMKİNLİLİK BOŞ MİDEMDE DESTANSI BİR SAVAŞ VERİYOR.

Uyandığım an. Tuzaklarımızın gece yenilebilir *bir şeyler* yakalamış olması gerekiyor ve bir yanım yeterince inanmayı başarırısam bunu gerçeğe dönüştürebileceğimi hissediyor. Diğer yanım ise bunun gerçekleşmemesi halinde beni içine çekecek yıkımdan korkuyor.

Bu kadar çok tuzak varken umutlu olmak için iyi bir nedenim olduğu konusunda kendimi rahatlatıyorum.

Renzo da aynı duygularla boğuşuyor olmalı çünkü gün doğumunun ilk ışıkları kulübeyi ısıttıktan kısa bir süre sonra ikimiz de kalkıp yola koyuluyoruz. Gece boyunca pişen et suyunu paylaşıyoruz, ardından minimum sohbetle yola çıkıyoruz. İkimiz de eskiden şenlik ateşimiz olan kömürleşmiş kalıntılar çemberine doğru bakmıyoruz bile.

Tuzaklarımızla ilgili endişeli düşünceler bir meydan okuma olsa da, bir kurtarma çabasının kesin olmaması neredeyse dokunulamayacak kadar hassastır. Tuzaklara odaklanmak daha güvenli geliyor, tıpkı büyük ikramiyeyi tutturmayı ummak yerine birkaç kazı kazan oyunu satın almak gibi.

Bulutlu gökyüzünün altında huzurlu bir ortam yaratarak etrafımıza hafifçe yağıyor. Yoğun kar yağışı ve hatta fırtına ihtimali omuzlarımdaki ve sırtımdaki mevcut gerginliği daha da arttırıyor. Tuzaklarımızda daha fazla av bulup bulamayacağımıza o kadar odaklanmıştım ki hava durumunu düşünmemiştim. Şimdiye kadar şanslıydık ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir noktada bir fırtına çıkacak, çıktığında hâlâ burada olacak mıyız?

Belirsizlik en kötü kısmı. Telefonlarımızdan hava durumunu kontrol edemiyoruz ya da akşam haberlerinde hava tahminlerini dinleyemiyoruz. Tek yapabileceğimiz beklemek ve görmek.

Hatlarımızdan birinin ucunda şişman bir kuş gördüğümde üzerimdeki baskıdan küçük bir çatlak açılıyor. "Şuna bakın! Nedir bu?" Hindiler gibi yerde yaşayan kuşları düşünmeye çalışıyorum. "Sülün mü?"

"Söyleyemem. Avlanırken peşinde olduğum şey kuşlar değil."

"Ba-dum psh." Davula ve zillere vurmayı taklit ediyorum. Kendime engel olamıyorum. Bu cümleyi es geçmek olmazdı.

Renzo gözlerini bana çeviriyor ve bana kızgın olabileceğini düşünüyorum, ama sonra bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Ben bu adamı çözerken sen de diğerlerini kontrol et."

Derenin ilerisinde, tuzakta bir tavşan daha buluyorum ve yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Tabii ki evet!

Yakaladığımız balıkları kulaklarından tutup Renzo'ya gururla gösteriyorum. "Bakın bu gece kim iyi yiyor!"

"Güzel, yine de bugün sadece birini yiyip diğerini yarına saklamamızı öneririm, ne olur ne olmaz."

"Muhtemelen iyi bir karar." Şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramadım. Yarın için etimiz olduğunu bilmek içimi rahatlatmış. "Biraz stok yapmak iyi olurdu. Bu tam olarak nasıl olacak? Dışarısı etin saklanması için oldukça soğuk ama Yaşlı Duman'ı ya da diğer kötücülleri çekmek istemiyorum."

"Pek emin değilim. Sanırım tuvalet var."

Bakışlarımızı kilitliyoruz, sonra ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Ne kadar aç olursak olalım, bok aromalı et yok."

"Anlaştık." Renzo başını sallayarak bizi kulübeye geri götürüyor. Biz daha yolu tamamlamadan oturacak bir kütük buluyor ve kuştan tüyler koparmaya başlıyor.

"Orman Tavuğu," dedi birden. "Sanırım bu şeylere böyle diyorlar."

"Tanıdık geliyor. Gerçi hiç yediğimi sanmıyorum. Hiçbir şeyi de koparmadım."

"Ben kesinlikle görmedim. Sence bunun bir sistemi var mı?" Elinde tutuyor ve ikimiz de bakakalıyoruz.

"Muhtemelen," diyorum. "Google'da aramalısın."

Bana alaycı bir bakış fırlattığında, kendimi gülmeye veriyorum.

"Özür dilerim, çok rahatlardım. Bu beni biraz aptal yapıyor."

"Aptal değil." Yolmaya devam ediyor. "İşler kötü gittiğinde bile pozitif kalabilmeni takdir ediyorum."

"Yemeğimizin olması yardımcı oluyor. Açlıktan ölmediğinizde her şey daha az berbat oluyor."

"Evet. Kulübede yirmi sekiz kutu yiyecek saydım, bunlardan sadece üçü fasulye. Geri kalanların hepsi meyve ve sebze. Günde bir konserve ile yetinirsek ve yiyeceklerimizi yakalamakla yetinirsek bir ay idare edebiliriz diye düşünüyorum."

"Bu aslında günde bir öğün ve düşük kalorili bir öğün" diye belirtiyorum.

"Artı, fazladan etimiz varsa. Eğer gecede bir ya da iki hayvandan fazlasını yakalayabilirsek, bu o kadar da kötü olmaz."

"Doğru, yine de bir şey yakalamak garanti değil." Gerçeklik yüzüme çarptığında üzerime bir kasvet çöküyor. "Gerçekten o kadar uzun süre burada kalacağımızı düşünüyor musun?"

"En azından. Şubat'ın ortasındayız."

"On yedinci. Takip ediyordum."

"Ve bu kadar kuzeyde, gece sıcaklıklarının tamamen dayanılmaz olmaması için muhtemelen Mart ortasına kadar gitmemiz gerekecek. Birine rastlamadan önce buradan çıkmamız bir gün de sürebilir, bir hafta da. Bunu bilmemize imkân yok."

Tüylerin yere süzölüşünü ve kabarık bir yığın oluşturmaya başlamasını izliyorum. "Nasıl dövüşüleceğini ve kart sayılacağını öğrendim," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Jiu-jitsu'da ustalaştım ve her türlü silah ve bıçakla rahatım. Kendimi her şeyle başa çıkabilecek şekilde çok iyi hazırladığımı sanıyordum. Hayatta kalma becerileri olarak gördüğüm o aletler burada hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ben de aynı gemideyim. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Sanırım her şey için hazırlık yapamazsınız."

"Hayır. Atlatmak için elinden geleni yaparsın ve bittiğinde ödeşirsin."

"Yok artık," diye katılıyorum. "Eve döndüğümüzde, o orospu çocuklarının her birini tek tek bulacağım."

"Sıraya girmeniz gerekecek." Kuşu kaldırıp artık çıplak olan boynunu ve göğsünü inceliyor.

"Bunu düşünüp duruyorum ve silahların o kadar uzun süre dokunulmadan orada durması ve nihayet onları taşımaya gittiğimizde bu pisliklerin ortaya çıkması çok fazla tesadüf gibi geliyor."

"Birileri kesinlikle ihbar etmiş," diye homurdanıyor.

"Belki biz dönene kadar diğerleri de bir şeyler öğrenmiş olur."

"Muhtemelen öldüğümüzü düşünüyorlar." Ses tonu asık suratlı ama bu düşünce tuhaf bir şekilde beni eğlendiriyor. Renzo sırtışıma görüyor ve başını eğiyor. "Bu komik mi?"

Omuz silkiyorum. "Kasabaya geri döndüğümde kuzenlerimin yüzlerini görmekten hoşlanmayacağımı söyleyemem."

"Sanki senden kurtulduklarına sevineceklermiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır, ama birbirimizi kızdırmak için hep küçük şakalar yapmışızdır. Bu bir şaka değildi ama yine de onları şok edecektir. Büyük dana etinin tadını çıkaracağım." Beni endişelendiren kısım bundan sonra geliyor. Onların güvenini ve saygısını kazanmak için çok çalıştım. Öldüğüm ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kaldıktan sonra beni cam bir kutuda saklamaya çalışacaklar mı?

Depoda buluşmamızdan bu yana beş gün geçti. Henüz beni defterden silmiş değiller ama bir ay daha geçtikten sonra en kötüsünü düşünmemeleri aptallık olur. Gerileme ihtimali sinir bozucu ama beni tekrar kaybetmek istemedikleri için onları suçlayamam.

Çalışırken bakışlarım Renzo'ya kayıyor ve beni korumak için nasıl kulübede tutmaya çalıştığını düşünüyorum. Aileden olmayabilir ama güvenliğim için duyduğu endişeleri göz ardı etmemeliyim. Ölebileceğini ve beni burada yalnız bırakabileceğini düşündüğümde dehşete kapılmıştım. Onun da aynı şeyi hissedebileceğini düşünmek çok mu saçma? Peki ben ne yaptım? Beni hayatta tutmak istediği için kafasını kopardım.

Aşırı tepki vermiş olabilirim.

Erkeklerin beni ciddiye almaması ya da aşırı korumacı olmasıyla ilgili çok fazla yüküm var. Ancak değer verdiğiniz insanları korumanın bir onur olduğunu anlayacak kadar kadını ve bazı zamanlar koruyan değil korunan olmak zorunda kalabiliyorum.

Bir saat sonra kuş yolunmuş, durulanmış ve ustalığa hazır hale gelmiş oluyor. Ellerini su kovaşında temizleyen Renzo'yu dikkatle izliyorum. Durulanması gerekecek. Eğer dün aşırı tepki verdimsem, bu yeniden yapmak için harika bir fırsat olabilir.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Suyu değiştirmemi ister misin, yoksa sen mi yapmayı tercih edersin?" Sesimdeki tereddüt bana yabancı geliyor. Hareketlerim hakkında başkalarının fikirlerini nadiren sorarım. Renzo bir istisna.

Kendime bunun içinde bulunduğumuz koşullar yüzünden olduğunu söylemeye çalışıyorum ama saçmaladığımı biliyorum.

Ellerini kuruluyor ve karşımda duruyor ve yemin ederim ki o keskin bakışları ruhumun kaba yontulmuş yamalı parçalarını inceleyecek kadar derinlerime ulaşıyor. Sonunda başıyla onaylıyor. "On dakika içinde dönmezsen, seni aramaya geleceğim."

"İyi edersin." Kovayı kapıp bunaltıcı gerilimden kaçmak için kulübeden çıkmadan önce ona utangaç bir gülümseme sunuyorum.

Bir araya geldiğimizde havayı dolduran söylenmemiş kelimelerin sayısı, kağıda dökülmeleri halinde bir Tolkien el yazması ile yarışabilir. Benim tarafımda hangi kelimelerin konuşulacağını bile bilmiyorum. Belki de onları bu kadar ağır hissettiren şey budur. Belirsizlik. Bir yanımda Renzo Donati'ye hayranlık duyuyor, diğer yanımda ise onunla ilgilenmenin *korkunç*, *berbat* bir fikir olduğundan emin.

Ne yazık ki, bu beni daha önce hiç durdurmadı.

Yine, et inanılmaz. Her lokmanın tadını çıkarıyoruz, sonra arkamıza yaslanıp doyma hissinin tadını çıkarıyoruz.

"Daha günün yarısı var," diyor Renzo. "Kasabaya yapacağımız yolculuk için yeterince et yakalayabilirsek diye kulübenin yan tarafına bir tür saklama kabı inşa etmeyi düşünüyorum."

"Aletlerle birlikte şu küçük çivi kutusu yeterli olacak mı?" Ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek tırnakların kirli kafa derimi **ç i z m e s i n e** izin veriyorum.

Tanrım, bir duş için neler vermezdim.

"Denemeye değer. Sanırım ne kadar odun toplayabileceğime bağlı. Yakında ya bir ağaç kesmemiz ya da daha uzaklardan odun toplamaya başlamamız gerekecek. Kutu için iyi odun kullanmaktan nefret ediyorum ama bu da hayatta kalmamız için aynı derecede önemli."

"Anlaştık. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şu anda öyle düşünmüyorum." Su kovasına gidip başında durmamı izliyor.

Bu beş galonluk boya kovaları çok uzun. Belimden bükülüyorum ve saçımı yıkamak için başımı suya nasıl sokabileceğimi düşünüyorum. Kova çok fazla suyla ağırlaşıyor. Sadece dönüş yolunda kendimi zorlamadan idare etmemize yetecek kadar doldurdum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Renzo sonunda sorar.

"Saçımı nasıl yıkayacağımı bulmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum dalgınca.

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yine o yıkıcı bakışlarını üzerime diyor. "Git yatağa uzan." Sözleri yumuşak ama kenarları yıpranmış.

Sesimi toparlayabilmek için iki kez yutkunmam gerekiyor. "Ateşin geri mi geliyor? Kafan biraz karışmış gibi görünüyor."

Elleri boynumun iki yanını kavrayacak şekilde kalkıyor, başparmakları çenem boyunca kayıyor. Varlığı aniden muazzam hissettiriyor, sanki her santimetrekarelik alanı dolduruyor ve oksijene yer bırakmıyor. Ve yüzünü benimkinden bir santim uzaklaştırdığında, nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Sen-" Başparmağı yanağımda geziniyor. "Sadece bana güvenmen gerek, Kaos. Şimdi yatağa sırt üstü uzan. Saçını yıkayacağım."

Beni bıraktığında tüm vücudum sallanıyor. Belki de yüzüyordumdur. Yüzüyor olabilirim.

Bana yine kaos dedi ve yemin ederim bu seferki sesi bir öncekinden daha iyiydi.

"Um, evet. Tamam." Bana söyleneni yapıyorum çünkü Tanrı aşkına, ben sadece insanım ve Renzo belli ki değil. Tanrı mı, büyücü mü yoksa voodoo şamanı mı, emin değilim ama kesinlikle adil oynamıyor.

Kovayı ve tabureyi yatağın ucuna yerleştiriyor, ben de sırtüstü yatıp başımı kenardan sarkıtıyorum. Elleri kısa saçlarımın arasında ustaca bir güvenle hareket ettiğinde içim isyan ediyor. Kafa derimden göğüs uçlarıma ve daha aşağılara doğru zevk elektrik şimşekleri çakıyor. İhtiyaçla eğilmemek için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Sadece azgın mıyım, yoksa Renzo ellerinde bu kadar usta mı? Cevabı bilmekten korkuyorum çünkü gerçekten bu kadar yetenekliyse, bir kız bağımlısı olabilir.

Saçıma dökülen ilk bardak su sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Bir cadı memesi kadar soğuk, ama her tur bir öncekinden daha katlanılabilir. Saçlarım tamamen ıslanana, kafa derim karıncalanana ve kendimi hoş bir şekilde rahatlamış hissedene kadar devam ediyor. Sonra başıma masaj yapmaya başlıyor.

Kedi olsaydım, mırıldanırdım.

"Ellerini beklediğimden daha iyi kullanıyorsun." "Neden ellerimi iyi kullanmayayım ki?"

"Görünüşe göre çoğu erkek dokunma konusunda pek sezgisel değil."

Hala duruyor. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor." Elleri dairesel hareketlerine devam ettiğinde gözlerim kendinden geçerek kapanıyor ve onun bana doğru eğildiğini görmemi engelliyor. Bir santim ötemden devam ettiğinde neredeyse nefesim kesiliyor. Aramızda bu kadar az mesafe varken, sesinin derin tınısı kulağımdan doğrudan klitorisime giden bir yolu titreştiriyor. "Bir kız arkadaşın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"İstiyorum." Bu şimdiye kadar söylediğim en nefes kesici iki kelime. Kendime hakim olmalıyım.

"Ama erkeklerle birlikte oldun?"

"Her tür insandan etkileniyorum ama saygı duyduğum insanlarla birlikte olmayı tercih ediyorum ve bu erkeklerde kadınlarda olduğu kadar sık olmuyor."

"Ve birlikte olduğun adamlar." Sözleri garip bir şekilde gergin geliyor. "Sana nasıl dokunacaklarını bilmiyorlar mıydı?"

Elleri inanılmaz hissettiriyor. Sırt üstü yatıyor olmasaydım, ağzımın suyu akardı.

"Pek sayılmaz," diyorum şaşkınlıkla.

Renzo bardağı kaldırıyor ve saçlarımın üzerine biraz daha su döküyor. Bir damla şakağıma damladığında, parmağı onu yakalıyor, sonra yanağımdan çeneme ve boğazımın kenarına doğru sürükleniyor. Bu kez göğsümü yukarı doğru bastırma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Onun tarafından o kadar aşırı hassaslaştırıldım ki, nefesindeki aksaklıkları kaçırıyorum.

"Hepimizin yatakta değersiz olmadığını kanıtlamama izin ver." Her kelime fiziksel bir okşayış, içimde zaten alevlenmiş olan ateşi daha da alevlendiriyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,

Ren." "Neden?"

"Sen sensin, ben de benim. Ailelerimiz. Sadakatlerimiz."

"Burada sadakat yoktur." Yumuşak ama acil bir sesle yavaşça devam ediyor. "Aile yok. Sadece sen... ve ben."

Bu doğru. Vahşi doğada olan, vahşi doğada kalabilir.

O kaşıntıyı kaşıyabilirim. Çok cazip. Mari'ye hiçbir zaman bir taahhütte bulunmadım ve gittiğimden beri onu neredeyse hiç düşünmemiş olmam çok şey anlatıyor. Ancak unutmamam gereken şey, yapabiliyor olmam yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bu Renzo Donati, Moretti Mafya ailesinin patronu, sokaktan geçen bir ahmak değil.

Kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki başka bir açıdan yaklaşıyor. "Bahse girmeye ne dersin?"

Oh, *lanet olsun*. İddiayı severim.

Ailemin birincil gelir kaynağının oyun olmasının bir nedeni var; biz şans oyunları için *yaşıyoruz*.

"Ne tür bir bahis?" Tereddütle sordum.

"Şuna ne dersin... eğer dereden bir balık yakalayabilirsem, sana ellerimin ne kadar iyi olduğunu göstermeme izin verir misin?"

Ruhumun derinliklerine gömülmüş çaresiz bir ses, bana şimdi göstermesine izin vermem için yalvarıyor. Mantık, ben dikkatimi vermek zorunda kalana kadar boğazını temizliyor. Bu adamla her türlü seks kötü bir fikir. *Ancak*, bir balık yakalama şansı nedir?

"Nasıl yapacaksın? Mızrakla falan mı?"

"Dolapta biraz misina var. Bir olta yapacağım." Sesi o kadar kendinden emin geliyor ki, onun sözlerine ayak uydurmak kolay, ama ben daha iyisini biliyorum. Kışın ortasında yarı donmuş bir dereden balık yakalamak için makarasız, ev yapımı bir olta kullanan bir şehir çocuğu... Bu bana sunulan en iyi ihtimal olmalı.

"Peki ya kazanırsam?"

"O dereye çırılçıplak atlayacağım, tamamen suya batmış olarak."

Asla kazanamayacak, ama yıldırım düşse ve sadece bir balık yakalamakla kalmayıp beni de boşaltmayı başarsa bile, bu benim için yine de bir kazançtır. Bu şansı değerlendirmezsem nasıl bir Byrne olurum?

Kendimi çelikleştiriyorum ve başıma gelebilecek en iyi ya da en kötü şey olabilecek o tek kelimeyi söylüyorum.

"Anlaştık."

CHAPTER 19

RENZO

HAYATIMDA BİR GÜN BİLE BALIK TUTMADIM AMA İNSANLAR BUNU HER ZAMAN YAPIYOR.

Ne kadar zor olabilir ki? Zaten denemeyi düşünüyordum- bu sadece ek bir teşvik.

İddiayı kazansam da kazanmasam da Shae'yi altımda soyacağım.

Dokunuşuma verdiği tepki onun kaderini belirledi. Kiminle çıktığı ya da soyadının ne olduğu umurumda değil. Vücudu benimkine benimkinin onunkine verdiği kadar yoğun tepki veriyor ve bilmem gereken tek şey bu. Eğer bahis onun gardını düşürmesinin en hızlı yoluysa, öyle olsun. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu manipülatif mi? Muhtemelen.

Tereddütlerine saygı duymalı mıyım? Kesinlikle. Bir kadının hayır deme hakkı mutlaktır.

Bu beni görevimden caydıracak mı? Siktir, hayır.

Yasaları asla çiğnemeyen namuslu bir vatandaş olmalıyım, ama hepimiz bunun ben olmadığımı biliyoruz. Shae de değil. Eğer gerçekten ona dokunmamı istemeseydi, kıcıma tekme basardı. Onun yerine, ben saçlarını durularken yatakta kıvrınmamak için elinden geleni yapıyor.

Bir kuzgunun kanadı kadar siyah ve yumuşak saçlar.

Ona duyduğum bu bitmek bilmez özlemin kan dolaşıma bulaşmasının bir nedeni daha. Onunla savaşmak her geçen gün daha da anlamsız geliyor. Hayat kısa, belki de beklediğimizden bile kısa. Biz kimiz ki hayatımızın en güzel seksi olabilecek şeyi bir kenara bırakalım.

birlikte olmamızı istemeyen ailelerin yanına mı gideceğiz? Bana çok acınası bir bahane gibi geliyor.

Ayrıca, bir erkek olarak yatakta hepimizin boktan olmadığını kanıtlamak benim görevim.

"Bir havlu getireyim." Ona en temiz havlumuzu uzatıyorum, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor. "Süslü bir şampuan yok ama umarım şimdi daha iyi hissediyorsundur."

"Evet, kesinlikle. Farkı şimdiden anlayabiliyorum." Duraksıyor, sonra tereddütle bana bakıyor. "Sen... seninkini yıkamamı ister misin?"

Kahretsin. Bu soruya hazırlıklı olmalıydım ama kanımın her zerresi sikime doğru akarken doğru düşünmek zor. Her ne kadar evet demek istesem de, kıvrak yüzgeçleri kafa derime boğucu daireler çizdiğinde daha da kötü olacak. Kendime işkence edecek biri değilim. Parmakları saçlarımı sıkıyorsa, sikim içine gömüldüğü için olsa iyi olur.

"Hayır, kafamı dereye sokacağım."

"Oh, tamam. Bu şekilde çok soğuk olur gibi görünüyor ama karar sizin."

Güzel. Belki soğuk, yarattığı bu bitmek bilmeyen sertleşmeyi ehlileştirir. "Hayatta kalacağım," diye mırıldanıyorum huysuz bir ihtiyaç gibi. Sahip olamadığım şeyi istemenin verdiği sıkıntı sinirlerimi yıpratıyor. Artan gerginliği biraz azaltmam gerekiyor. Şimdi.

"Et dolabı için ne kadar odun toplayabileceğime bakacağım." Ama önce, farklı türde bir odunla ilgilenmek için tuvalete gideceğim. Sırtımı ona dönmemeye dikkat ederek kapıya yöneliyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Saçım kuruyana kadar içeride kalacağım ama yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

"Evet," diye homurdanıyorum, sonra dışarı kaçıyorum ve arka tarafa dolanıyorum. Yağmur yağışı durmuştu. Açık gri bulutlardan oluşan sağlam bir örtü günün yumuşak tonunu belirliyor. Aşırı uğursuz görünmüyorlar, ama durumumuz yeterince tehlikeli, olası kötü hava koşullarına dair herhangi bir ipucu hoş karşılanmıyor. Bir tür depolama cihazı inşa etmek için daha da fazla neden. Burada işim biter bitmez.

Dışarıdaki tuvalete girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çatlaklardan sızan ışık kırıntıları dışında küçük bölme karanlık. Kulübenin hava koşullarından korunmak için dikkatlice hizalanmış sağlam ağaç gövdeleriyle inşa edildiği yerde, müstemilat bir yapı malzemeleri mağazasından getirilen standart bire altı tahtalardan inşa

edilmiş.

Zamanla çarpıtılmışlar. Yine de burası amacına hizmet ediyor. Ve şu anda, tam da ihtiyacım olan şey. Gizlilik.

Kendimi kavradığımda, rahatlamamın yakın olduğunu bildiğim için sikim inanılmaz derecede sertleşiyor. Bu dondurucu soğukta, sanki birkaç hafta boşalmadan duramayacakmışım gibi sikimi sıkıtığıma inanamıyorum ama kadın beni çıldırtıyor.

Taşaklarımın hazırlanmak için gerilmesi için onu bir anlık görmem yetiyor. Aylar önce olduğu gibi yatakta sırtüstü yatıyor ama saçlarını yıkamak yerine sikimi boğazının arkasına kadar sokuyorum. Omurgamın tabanından yayılmaya çalışan karıncalanmalara karşı koyuyorum. Fanta- sy'nin bitmesine hazır değilim, ama ağzında sikimin etrafında inlerken genişçe yayıldığını ve kendine dokunduğunu hayal ettiğimde, orgazmım beni şaşırtıyor. Arka duvara roket gibi fırlamadan önce ilk döl fişkirmasını kaçırıyorum. Umurumda bile değil. Zevk bir bahar yağmuru gibi üzerime yakanıyor. Kanımı neredeyse anında soğutuyor, her son salınım dalgasını çekerken vuruşlarım yavaşlıyor.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

Temizlik yaparken, tuvalet mekanizmasını ilk kez inceliyorum. Yerdeki bir delikten daha karmaşık ama bir foseptik tankı olacak kadar da karmaşık değil. Burayı her kim inşa ettiyse yardım almış ya da makine getirmiş olmalı çünkü çukur elle kazılamayacak kadar derin ve dar. Tuvalet için açılan bir çukur bana etlerimizi saklamak için de harika bir yol olabileceğini düşündürdü. Sadece bir kapak inşa etmem gerekirdi.

Dışarı çıkıyorum ve kulübenin arka duvarını tarıyorum, burada birkaç dış mekan aleti depolanmış. Bir kazma var ama kürek yok. İdeal değil ama yapılabilir. Hatta zeminin ne kadar donmuş olduğunu düşünürsek belki de gerekli.

Aynen öyle. Neden bunu daha önce düşünmedim?

Bir orgazm ve harika bir fikirden sonra, enerjik hissediyorum - kaçırın kişinin uçağı gökyüzünden düşüp bizi mahsur bıraktığından beri hissettiğim en iyi şey. Yiyeceğimiz, barınağımız var ve yüzümü Shae'nin kalçalarının arasına gömmekten bir balık uzaktayım.

Kendimi o kadar iyimser hissediyorum ki burada geçirdiğimiz zamanı cazip bir meydan okuma olarak görmeye başladım. En temel haliyle hayata bir dönüş.

Dürüst olmak gerekirse, sadece hayatta kalmaya odaklanmak ferahlatıcı oldu.

Politika ya da strateji yok. Patronluk rolümü kimin reddedeceği konusunda endişelenmek yok. Başkalarının felaketleriyle uğraşmak yok. Yokluğumda neler olabileceğini düşünmedim bile.

Benim yokluğumda liderliği kimin üstlendiği ve Sante ile Tommaso'nun başlarının nasıl bir belaya girebileceği. Her iki endişenin de aklımın bir köşesinde olması gerekirdi ama daha kritik sorunlarımız önceliği aldı. Burada, vahşi doğada hayat garip bir şekilde basit. Yiyeceğimiz, suyumuz ve sıcaklığımız olduğundan emin olmak. Bunu başardığımız her gün bir başarıdır.

Eve döndüğümde, hangi yargılara ve politikacılara rüşvet verilmesi gerektiğini ya da başka bir örgütle barışı nasıl koruyacağımı çözmem gerekirdi. Burada günün en büyük sorusu, tavşanı mı yoksa kuşu mu önce yememiz gerektiği. Dondurucumuzu inşa etmeyi bitirdiğimde, bizi hayatta tutmaya yardımcı olacak bir çözüm yaratmak için kendi ellerimi kullanmış olacağım.

Bu kadar basit bir şeyin bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç bilmezdim. Teknik olarak henüz bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim çünkü insanoğlunun bildiği en iyi yer altı dondurucusunu inşa edeceğim.

CHAPTER 20

SHAE

RENZO ÖĞLEDEN SONRASININ GERİ KALANINI DIŞARIDA KENDİ depolama mekanizması. Muhtemelen bir noktada ona katılıp en azından uygun odun bulmasına yardım etmeliydim ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Eğer yardım etmeyeceksem, en azından aramızda neler olup bittiğini ve bu konuda ne hissettiğimi düşünmeliyim. Onun bana dokunması. Bahsimiz. Ama hayır, tamamen kaçınma eğilimine giriyorum ve en az yüz tur solitaire oynuyorum.

Günün sonunda, Renzo kulübeye ıslak bir kafayla döner. Gerçekten de söylediği gibi kafasını dereye sokmuş ve saçlarını yıkamıştı. Saçlarını biraz kuruladıktan sonra bana inşa ettiği yaratıcı toprak konteyneri gösteriyor. Yedek tavşanımızı içine koyuyoruz ama ertesi gün sabah bütün tuzaklar boş çıkınca yemek zorunda kalıyoruz. Bu hayal kırıklığı, aynı derecede dalgın olan ruh halimizi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. İkimiz de konuşmaya istekli görünmüyoruz.

Öğleden sonraki tavşan sonrası enerjimizi başka bir şenlik ateşi yakmak için harcıyoruz. Sessizlik devam ediyor. En azından biz çalışırken sessizliğimiz arkadaşça. Ateş yanmaya başlayınca, o balık tutmak için dereye doğru kayboluyor. Ben kulübede kalıp ateşi izliyorum. Rüzgâr genellikle sakin, doğru mesafede oturursam hoş bir sıcaklık yaratıyor. Duman bulutlu gökyüzüne doğru yükseliyor. Kuşlar ötüyor ve yakınlardaki ağaçlarda uçuşuyor. Oturuyorum ve kimsenin gelmeyeceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama o kadar çok zaman var ki. Kendimi onun benim saçımı yıkamasını düşünürken buluyorum ve neden onun saçını yıkamama izin vermediğini merak ediyorum. Beni fiziksel olarak istediğini açıkça belli etti. Daha fazlasına yol açabilecek bir fırsattan neden kaçınsın ki? Aslında, iddiaya girdiğimizden beri hiçbir şey denememesine şaşırdım. Sabahları kazara elleme ya da geceleri masumca yanlış yere konan el yok.

Renzo kaderini şansın belirlemesine izin verecek biri değil.

Ancak ne kadar düşünceli olduğumu düşündüğümde, onun da aynı şeyleri yaşamayacağını düşünmek aptalca geliyor. Her şeyi fazla düşünmemek için kendimi botanikçilik oynamakla meşgul ediyorum. Kitaplığın en altında duran bir avuç kitaptan birinin yenilebilir bitkiler ansiklopedisi olduğunu keşfediyorum. Bilgiler oldukça faydalı olabilir ve yapacak daha iyi bir şeyim yok, bu yüzden içine dalıyorum.

Öğrenebildiğim kadarını öğreniyorum ama çoğu bitki kış için uykuda. Etrafta dolaşıp kitaptan neleri tanımlayabileceğimi görmek isterdim. Umarım yerel bitki örtüsü yeniden ortaya çıktığında biz çoktan gitmiş oluruz.

Yakalandıktan sonraki sekizinci günde, tuzaklarımızda rekor düzeyde üç av buluyoruz. Bu keşif ikimize de büyük bir moral veriyor. Kulaktan kulağa sırtıyoruz ve eksik olan şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Evet, sessizdik ama bundan daha fazlası vardı. Biraz kasvetliydik. Yeniden gülümsemek harika bir duygu.

Ren- zo'nun bir başka ölü orman tavuğunu tuzaktan kurtarmasını izlerken neşeyle, "Hayvanlar dün gece çok meşguldü," diyorum.

"Kesinlikle öyle görünüyor. Keşke bunu her gece yapabilesek."

"Şaka yapıyorum. Keşke onları cezbetmek için atabileceğimiz bir yemimiz olsaydı ya da nerede olacaklarını tahmin etmenin bir yolunu bulsaydık. Tuzaklar dün gece bir önceki geceden farklı mı kuruldu?"

O daha cevap veremedi gökyüzünde bir şimşek çakıyor ve ardından hayatımda duyduğum en uğursuz gök gürültüsü geliyor.

Bakışlarım Renzo'nunkilere kilitleniyor. "Sence buraya mı geliyor?"

Geldiğimizden beri nispeten güzel bir havanın tadını çıkardık. Karışıklığın bizi teğet geçeceğini düşünmek istiyorum ama içimden bir ses en azından hava konusunda şansımızın sona erdiğini söylüyor.

Renzo aramızda yerde yatan üç ölü hayvana bakıyor. "Bence olan tam olarak buydu ve bu adamlar bunu biliyordu."

"Hazırlık yapıyorlardı," diye devam ediyorum düşüncesine, kalbim gümbür gümbür boğazımda atıyor. "Ben tuzakları toplayacağım; sen bize su getir. Sen benden daha fazla taşıyabilirsin."

Başını salladı. "Bunu yaptıktan sonra odun yığınızı kulübenin yanına taşımamız gerektiğini düşünüyorum."

Görevlerimize ayrıldık, bugün ikimiz için de tartışma yok.

Tamamen aşırı tepki veriyor olabiliriz. Bilmiyoruz, işte bu yüzden en kötüsüne hazırlanmalıyız. Bulutlar karardıkça ve şimşekler yoğunlaştıkça, kesinlik devreye girer.

Bir fırtına geliyor.

Kışın gazabının gelişi, öğleden sonra güneşini doğaüstü bir alacakaranlığa dönüştürüyor. Odun stokumuzu yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırmaya çalışıyorum. Çok fazla yakacak odunumuz varmış gibi hissediyordum, ancak kar yağma tehdidiyle birlikte, şimdi daha fazlasını toplamamız gerekip gerekmediğini sorguluyorum. Kemiklerimi kıran soğuk beni içeri girmeye zorladıktan sonra Renzo biraz daha çalışmaya devam ediyor.

Kulübenin kalın duvarları genellikle ısıyı iyi tutuyor, ancak böylesine amansız bir şiddetle esen rüzgar sobamızın ısıtma kapasitesini zorluyor. Soğuğun nereden sızdığını bilmiyorum - bariz bir hava akımı değil - ama bir yerlerde bir yol buluyor.

Renzo nihayet bana içeride katıldığında, yatak yorganına sarınmış ve sobanın yanında yerde otuyordum.

"Mandallarımızı kapının dışındaki saçağa astım. Bu havada onları çalacak kimse olmaz. Böylece yiyeceklere ulaşmak için dondurucuyu açmak zorunda kalmayız." Ceketindeki karın tozunu alıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Sanırım yer altındaki bir dondurucunun dezavantajları var."

"Hey, sen hallettin. Önemli olan da bu." Konuşurken çenem titriyor. Kabin aşırı soğuk değil ama dışarıda o ölümcül soğukta kaldıktan sonra iç ısıyı yükseltmekte zorlanıyorum. Durumum Renzo'nun gözünden kaçmıyor. Hiç sormadan battaniyeyi benden alıyor, sonra beni bacaklarının arasına oturtuyor, böylece göğsü sırtıma yaklaşabiliyor. Yerleştikten sonra battaniyeyi ikimize de sarıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eninde sonunda ısınacağım." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. İstiyorsa adamın beni ısıtmasına izin vermeliyim ama zayıflığı inkâr etmek varlığıma çok işlemiş. Güçlü görünmek ikinci doğam.

Renzo bunu biliyor olmalı çünkü beni görmezden geliyor. "Hiç kampa gittin mi?"

"Eğer olsaydı, bu hayatta kalma saçmalığında en azından biraz daha becerikli olacağımı düşünmek isterdim."

"Ben de öyle. Şehirlerin dışında fazla zaman geçirmedi. Seyahat ettim ama Chicago ve Los Angeles'a ve hatta Roma'ya. Bir milli parka ya da onun gibi bir yere gitmek hiç aklıma gelmedi. Sanırım bana hep sıkıcı gelmiştir."

Bir kahkaha attım. "Sanırım bu teorinin yanlış olduğunu kanıtladık. Hayatta kalmaya çalışmanın sıkıcı bir yanı yok."

Saniyeler geçtikçe cevap vermiyor. Onu nasıl daha iyi okuyacağımı öğreniyor olmalıyım çünkü bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu hissediyorum.

"Ne oldu?" Onu dürtüyorum.

"Deli olduğumu düşüneceksin."

"Zaten deli olduğumu düşünüyorsun. Bu şekilde ödeşmiş oluruz." Onu şakacı bir şekilde dürtmek için bir omzumu geriye bastırıyorum. Rüzgâr hâlâ etrafımızda ıslık çalıyor ama sonunda ısınıyorum. Kendi kişisel ısıtıcım etrafımı sarmışken ısınmamak zor.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim," diye tereddütle devam ediyor, "ama burası sıkıcı olmaktan çok daha fazlası."

Yavaşça omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözlerim kocaman. "Bana vahşi doğada sıkışıp kalmaktan *hoşlandığını* mı söylemeye çalışıyorsun?"

Ayağa fırlamadan önce yüzünü buruşturuyor. "Unut gitsin," diye mırıldanarak kapüşonunu ve atletini tek seferde çıkarıyor ve atleti olmadan kapüşonunu tekrar giymeden önce dövmei sırtını ilk kez engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor. Mevcut derinin çoğunu kaplayan dev yılan dövmesi beni büyülüyor. Dikkatimi tekrar konuşmamıza vermem gerekiyor.

"Böyle yapma." Battaniyeyi tekrar omuzlarıma sarıyorum. "Beni şaşırttın, hepsi bu."

Derme çatma masamızdaki sandalyeye oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim de beklediğim bir şey değildi. Diner yakalamak ve odun kesmek gibi şeyler yapmak düşündüğümünden çok daha tatmin edici, hepsi bu."

"Anladım."

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı ama bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Başkalarına bel bağlamadan kendi geçiminizi sağlamak inanılmaz derecede tatmin edici." Benzerliği açıkça belirtmek istemiyorum-

Çünkü bu benimle ilgili değil, ama yine de anlamasını umuyorum.

"Babamı her zaman gl bir adam olarak dşnmşmdrdr çünkü çok fazla insana hükmediyordu ve kararları çok geniş kapsamlıydı. Bunda bir g olduğunu anlıyorum, ancak bu tür bir g ancak başkalarının işbirliği ile var olabilir."

"Burada başka kimse yok."

"Aynen yle. Ve kendi kendine yetmenin tamamen farklı bir g olduğunu fark ediyorum. Hayatta kalmak için kimseye ihtiyaın olmadığını bilmenin verdiği bir g. Basitlik bana cazip geliyor. Burada her şey çok basit. Yemek. Uyu. Hayatta kalmak."

Onu inceliyorum ama soğukkanlı yüz hatlarını anlaşılmaz buluyorum. "Burada *kalmak* istediğini... söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen. "Kesinlikle hayır. Ama pek çok şey hakkındaki bakış aımı değiştirdi." Ayrıntıya girmeden kart destesini karıştırmaya başlıyor.

Konuyu kapatmış gibi göründüğünden, dövmeleri hakkındaki merakımı gideriyorum. "Yılan ne hakkında?"

"Bu bizim aile sembolmz sayılır. Tişrtlere falan koyduğumuz bir şey değil ama rolümüzü temsil ediyor. şehirdeki sendikaları biz kontrol ediyoruz. İşçiler yılanın pulları gibidir; tek başlarına küçük ve kırılığandırılar ama birlikte ölümcül bir canavara dönüşebilirler."

İlginç. Neden bağımsızlık hakkında fazla düşünmediğini anlayabiliyorum. Onun tüm dünyası işbirliğine dayalı bir varoluş üzerine kurulu.

"Politikacılarla çok uğraşmak zorunda kalıyor musunuz? Görünüşe göre sendikalar siyasetle el ele gidiyor. Kardeşim Oran, şehir yetkilileriyle olan işlerin çoğunu hallediyor. Ben değil de o olduğu için memnunum. Bu sorumluluk bana verilse çok fazla insanı kızdırırdım." Ailem için değerli bir varlık olmaya çalışıyorum, ancak hepimiz güçlü ve zayıf yönlerimizi kabul etmek zorundayız. Egoları okşama konusunda pek de başarılı sayılmam. Moretti ailesinin reisi olarak, Renzo'nun bu tür şeylerin ne kadarını yapmak zorunda olduğunu merak ediyorum.

"Siyaset dünyamızın büyük bir parçası olabilir, ancak Giordano ailesi şehir yönetiminde yer alıyor, bu nedenle çoğu büro-kratik işlevi kontrol ediyorlar. Biz işlerin mavi yaka tarafında kalıyoruz. Ama iki aile pek çok açıdan birbirine güveniyor. Bu yüzden babam ölmeden önce benimle onlarla bir ittifak kurmam konusunda konuşmuştu."

"İttifak mı? Birisi benim çevremde bu kelimeyi kullandığında, bu bir evlilik anlamına gelir." Bu basit bir gözlem ve teknik değil.

beni ilgilendirmez, ama bilmek zorundayım.

"Adı Arianna De Bellis. Babası Giordano ailesinin patronuydu."

Midem alt üst oldu. Neye benzediğini bilmiyorum ama adı muhteşem. Kulağa İtalyan prensesi gibi geliyor. İsmim hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim ama birden kulağa yıpratıcı ve basit geldi. Ve İrlandalı.

"Öyle miydi?" Soruyorum.

"Haziran ayında öldürüldü."

Acaba öldürülmemiş olsaydı Renzo şu anda evli ya da nişanlı olur muydu? Yine midem öfkeyle kasılıyor.

Tanrım, Shae. O kafanda ne aptalca fanteziler kuruyordun?

Bir erkeğin ağız sulandıran vücuduna hayran olmak bir şeydir, ama çıktığı kadınları kıskanmak tamamen farklı bir şeydir. Bu durum ona olan ilgimin benden uzaklaştığını fark etmemi sağlıyor. Ona olan ilgim saygı ve hayranlık gibi duygularla iç içe geçmiş durumda. Bu çok tehlikeli bir kombinasyon. Buna bir son vermeliyim.

Her şeyden önce, ona bahsin iptal olduğunu söylemeliyim. Kazanması gibi uzak bir ihtimali bile göze alamam çünkü bu sadece lezzetli bir orgazm anlamına gelmez. Kalbimin paramparça olması için zemin hazırlamış olurum.

Elim istemeden boynumdaki kolyeye gidiyor.

Renzo Donati bir seçenek *değil*. O benim değil ve asla da olmayacak. Başka türlü davranmama izin vermek affedilemez. Bu kaygan zemin yıkıma yol açacak ve düşmeye başladığımı düşünürsek, kendimi hemen yakalamam gerekiyor.

Kendime kelimeleri söylememi, iddiadan vazgeçmemi söylüyorum ama ağzım işbirliği yapmıyor. Kafamın içindeki bir ses bunun büyük olasılıkla bir sorun olmayacağını fısıldıyor. Şans çok az. Ve eğer olursa, o zaman geri çekilebilirim.

Peki bu arada? İşlerin sürüncemede kalmasına izin mi vereceğim yoksa ona karşı açık mı olacağım?

Ona söylemeliyim. Kadın gibi davranıp ona karşı dürüst olmalıyım. "İşemem lazım." Aklımdaki kelimeler bunlar değildi.

İçten içe yüzümü buruşturuyorum ama en azından konuşmanın etkili bir şekilde sona erdiğini fark ediyorum. Bazen kendi ağzımdan çıkan saçmalıklara ben bile inanamıyorum.

"Rüzgâra karşı cesur olmayı deneyebilirsiniz ama en kötü zamanındayken boş Mason kavanozlarından birini kullanabileceğimizi düşündüm." Üç kavanozdan birini alıp masanın üzerine koyuyor. İğrenmiyor ya da bu konuda korkmuyor bile. İşemek yeterince doğal, ama deneyimlerime göre erkekler orgazm dışındaki bedensel işlevlerden alınganlık gösterme eğiliminde.

Sanırım onunla aynı odada bir kavanoza işemek, kelimeleri söylemek zorunda kalmadan kendimi engellemenin bir yolu. Ben sadece erkeklerden biriyim. Hep öyleydim ve sanırım hep öyle olacağım.

"Elbette, kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Ayağa kalktım ve kavanozu ondan aldım. "Arkanı dön. Seyirciye ihtiyacım yok."

Tam olarak iki kare tuvalet kağıdı alıyorum - sadece iki rulomuz var, bu yüzden onları paylaştırmaya dikkat ettik - ve lanet kavanoza işiyorum. Garip bir durum ve bundan nefret ediyorum. Yaptığım şeyi yapmak için gayet iyi bir sebebim var. Utanmamalıyım, ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, yanaklarımın parlak bir kızıl olduğunu tahmin ettiğim şekilde kızarmasını engellemiyor.

İşim bitince kavanozu yere bırakıp pantolonumu yukarı çekiyorum. "Şimdi ne olacak? Kapağını takıp görmezden mi geleyim?" İçinde pek bir şey yoktu. Muhtemelen dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu kadar işemeye ihtiyacım olmadığı içindir.

"Evet, işemek için dışarı çıktığımda dökeceğim."

"Bununla mı dışarı çıkacaksın?" Ona bakakaldım. Tepkimin bir kısmı şaşkınlık, geri kalanı ise eğer yapacağı şey buysa, hava koşullarına göğüs germediğim için aptal gibi göründüğüm için yaşadığım hayal kırıklığı.

"Sadece kapının dışına bir adım atmam yeterli. Senin yerinde olsaydım ben de kavanozu kullanırdım. Bu fırtınada çömelmen ya da tuvalete kadar yürümen için bir neden yok."

Verdiği cevap, kırgınlığımı gidermeye yetti.

Kendini idare etme şeklini takdir ediyorum. Güvensizliğime kolayca gülebilirdi ama Renzo öyle biri değil. Onun iş kolundaki bir adam için şaşırtıcı derecede acınası biri.

İşte yine başladım.

"Yemek," diye geveledim. "Yemeye hazır mısın?"

Vahşi doğada mahsur kaldım ve en büyük endişemin hayatta kalmakla hiçbir ilgisi yok. Kim tahmin edebilirdi ki?

CHAPTER 21

RENZO

FIRTINA İKİ GÜN BOYUNCA KÜÇÜK KALEMİZİN DUVARLARINI DÖVÜYOR.

Günlerce. Rüzgârlar nihayet dindiğinde ise iki gün daha kar yağışının sonuçlarıyla uğraşıyoruz. Aralıksız esen rüzgar devasa kar yığınları oluşturmazdı kar yağışının toplamı sorun olmazdı. Şanslıyız ki ön kapı kapanmadı ama kulübenin bir tarafında çatıya kadar uzanan bir kar duvarı oluştu - odun yığınınız ve saklama dolabınız için kullandığınız tarafta.

Küreğimiz yok ama kovanın mükemmel bir alternatif olduğu ortaya çıktı. Tuvalet, odun yığına ve depoya erişimimizi sağladıktan sonra, dere kenarındaki tüm tuzaklarımızı yeniden kuruyoruz. İçeride mahsur kaldığımız iki gün boyunca depoladığımız enerji, ekstra aktiviteyi telafi etmemize yardımcı oluyor.

Dostça çalışıyoruz ve bir nevi normale dönüyoruz, ama Shae'nin uzak görüldüğü hissinden kaçamıyorum. Günlerdir çok sessiz. Başka biri olsaydı, yol boyunca biraz huysuzluğun normal olduğunu söyledim. Son on günde çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldık. Shae çoğu insan gibi değil. İçinde iyi bir enerji kaynağı akıyor. İyimserlik, fikirler ve amaçlarla titreşiyor. Son birkaç gündür birlikte yaşadığım Shae, tanıdığım kadının sönük bir versiyonu. İçine kapanık ve nedenini bilmiyorum. Üzerinde bir ağırlık var. Basit bir ev özlemi olabilir, gerçi bu tür şeyler yüzünden depresyona girecek biri değil.

Masada oturup, içinde yeniden düzenlenmesini gerektirecek kadar ıvır zıvır bulunmayan bir dolabı yeniden düzenlemesini izlerken bir şey kafama dank ediyor.

"Reglin yaklaşıyor mu?" Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir kadın olsaydım, burada böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmak beni de strese sokardı. Ve yardım istemek için bundan bahsetmekten kolaylıkla rahatsız olabilirdi.

Cevabı beni bir kırbaç gibi kamçıladığında zihnim anında çözümler üzerinde beyin fırtınası yapıyor.

"Affedersiniz?"

Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırıyorum. "Şimdi, bana sert davranma. Ben sadece seni neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordum."

"Ve sen de hormonal olduğumu mu düşündün?" Neredeyse kavga için yalvarıyor.

Çene kaslarım esniyor ve geriliyor. "Hayır, ama şimdi öyleyim."

"Çünkü bir kadın bir şeye üzülmüyorsa, hormonal olmalı." Elleri kalçalarına gidiyor ve bataklığın beni daha da yerin altına çektiğini hissediyorum.

"Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak." Ayağa kalktım ve ona sert bir bakış attım.

O da kendisinden bir tane atıyor. "Peki bunu başka nasıl anlayabilirim? Tuhaf davrandığıma karar verip regl olacağımı mı düşünüyorsun? Bana erkek matematiği gibi geldi."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Burada hiç erzak olmadan nasıl idare edeceğin konusunda endişeli olabileceğini düşündüm. Duyarsız bir hıyar gibi davranmak yerine bir plan yapmana yardımcı olmak istedim ama beni dinlemektense hemen sonuca varmayı tercih ettiğin için seni yalnız bırakayım." Döndüm ve kulübeden fırladım, çıkarken ceketimi almayı ihmal etmedim.

Biraz balık tutma zamanı ama ödülümü istediğim için değil. Şu anda Shae'nin kaybetmesine ihtiyacım var. Düşüncelerimin çoğunu işgal etmesi beni kızdırıyor ve düşünceli olmaya çalıştığımda bunu yüzüme vuruyor.

Onu bağlamalı ve bana sorunun ne olduğunu söylemesi için zorlamalıyım. Bunun yerine, oltamı dereye atarken ona yapmak ve söylemek istediğim her şeyi hayal ediyorum. Ucunda misina bağlı çam dalından oltam gülünç. Neden hala denediğimi bilmiyorum. En ufak bir ısırık almadan saatlerce olta attım.

Kalın kafalı kararlılık bırakmama izin vermiyor.

Ayrıca, başka ne yapmam gerekiyor ki?

Uyurken bile huzur bulamıyorum çünkü o orada, destekleyici bedeni benimkine yaslanmış durumda. Ellerimin dolaşmasını engellemek gittikçe zorlaşıyor. Belki de ikimizin de sevişmeye ihtiyacı vardır.

Hayır, benden uzaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum ama nedenini anlamıyorum.

Vücudunun bana tepki verdiğini biliyorum. Eğer durum buysa, sorun ne? Kesinlikle kız arkadaşı değil. Geldiğimizden beri o kadın hakkında tek kelime etmedi.

Her zaman istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum, ancak istediğim şeyin sebepsiz yere reddedilmesi anlamsız bir şekilde çileden çıkarıcı geliyor. Belki bu gece, iyiliğinin karşılığını veririm. Açıklama yapılmadan dışlanmanın nasıl bir his olduğunu ona gösteririm.

CHAPTER 22

SHAE

RENZO BANA SIRTINI DÖNDÜ. KELİMENİN TAM ANLAMıyla.

Dün gece sırt sırta yattık ve bundan *nefret ettim*. Yeni düzenimizde yatak ne daha rahattı ne de daha az. Her zamanki gibi birbirimize yakın duruyorduk, bu yüzden oldukça sıcaktım. Fiziksel olarak hiçbir sorun yoktu ama yine de mutsuzdum.

Duygusal izolasyon hayal edebileceğimden çok daha derinlere nüfuz etti.

Gerçek şu ki, stresli ve aç olmasaydım reglimin yakında başlayacağını düşünüyorum. Bu döngüyü atlarsam şaşırırmam, her şey göz önüne alındığında, ama hormonlar hala duygularımı güçlendiriyor olabilir. Bu Renzo'ya neden kızdığımı açıklar. Bütün sabah bunu düşündüm ve altı farklı kez özür dileyip açıklamam gerektiğine karar verdim, sadece geri dönüp aramızdaki mesafenin en iyisi olduğu konusunda ısrar ettim. Renzo duygularını seksten ayrı tutabiliyor olabilir ama ben tutamıyorum. Onun söz konusu olduğu yerde değil. Ve eğer bir ilişki şansımız yoksa, bir hiç uğruna incinmeyi reddediyorum.

Birlikte olamayacağım başka birine aşık olmayacağım ya da bir ilişki uğruna kim olduğumu feda etmeyeceğim.

Onu incitmek istemiyorum ama kendimi korumak zorundayım. Akıllı olmak zorundayım. Kendime bunu her söylediğimde, başka bir ses onu uzak tutmanın benim için en iyi şey olup olmadığını soruyor, o zaman neden bu kadar iğrenç hissettiriyor? Sadece ona bağlı hissetmeyi özlemekle kalmıyorum, kendimi suçlu da hissediyorum.

onu incitmek ve bize dağıtılan el için öfke. Ve hüsrân. Çok fazla hayal kırıklığı.

Tüm bunların olumsuzluğu o kadar fazla ki kulübenin önünde biraz gölge boks yapıyorum. Enerjimi korumalıyım. Egzersizi haklı çıkaracak kadar kalori almıyoruz ama kafamı boşaltmak için buna ihtiyacım var.

Renzo beni dışarı kadar takip etti. Oltasını alıp dereye gitmesini bekliyordum ama onun yerine bana katılarak beni şaşırttı.

"Bir antrenman partneri ister misin, yoksa yalnız mı çalışmayı tercih edersin?" Sert sesi kasıtlı olarak kayıtsız. Bunu ben yaptım. O benimkine denk engeller koydu ve bu suçluluk duygusu taşıyabileceğimden çok daha fazla.

"Elbette, bir partnerle antrenman yapmak her zaman daha iyidir."

Hedef olarak kullanmak için ellerini önüne kaldırıyor ve kendini sabitlemek için ayaklarını açıyor. "Jab, jab, cross," diye seslenerek bana sonraki hamlelerimi öğretiyor. Elleri için pedlerimiz olmadığından dokunuşlarımı daha hafif tutmam gerekecek. Egzersizin amacı kaba kuvvetten çok hızlı düşünme ve reflekslerle ilgili, bu yüzden sert vurmak o kadar da önemli değil.

Üç hareketi hızlı bir şekilde arka arkaya yapıyorum. Başka bir kombinasyon daha söylüyor, bu sefer eliyle sahte bir vuruş yapıyor, böylece ondan kaçmak için bir dalış eklemem gerekiyor. Yaklaşık bir düzine tur yaptık. Bu tür antrenmanlara yabancı değil, yaratıcı kombinasyonlar söylüyor ve tepki sürelerimi gerçekten zorluyor. İkimiz de rekabetçiyiz ve aramızdaki konuşulmayan gerginlikle birlikte her setin yoğunluğu artıyor gibi görünüyor. Fiziksel ve entelektüel olarak canlandırıcı.

Çok geçmeden dudaklarımda sinsî bir gülümseme ve onu alt etmek için yanıp tutuşan bir arzu belirdi. "Hadi ama, tüm yapabildiğin bu mu?"

Tehditkâr sırtışı bana haddimi bildirmeye fazlasıyla hazır olduğunu gösteriyor. Uzun bir kombinasyon söylüyor, ben de başlıyorum ama yumruğumu tam ortasından yakaladığında daha yarısına gelebilmişim. Sırtımı göğsüne doğru çekiyor ve kollarını bana dolamaya başlıyor. Anında dizlerimin üzerine çöküyorum, bu da beni tutmasını engelliyor. Ondaki uzaklaşmak için hızla öne doğru yuvarlanıyorum ve tekrar ayaklarımın üzerine sıçrayıp hazır duruşuma geçiyorum.

Birbirimizin etrafında dönerken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Gözlerimin onunkilerle aynı heyecanla parladığını hayal edebiliyorum çünkü enerjiyle dolup taşıyorum. Kan dolaşımım

sarhoş edici

Endorfin. Bu heyecan beni daha fazlasını istemeye itiyor. Ondan daha fazlasını.

Saldırımını planlıyordum ki, elini bir kar yığınınından ağaca doğru kaydırarak beni hazırlıksız yakaladı ve yüzüme pırıl pırıl bir toz dalgası gönderdi.

Sahte bir öfkeyle haykırıyorum ve bir sonraki hamlesinin geleceğini bildiğim için gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Yeterince yaklaştığı anda yere düşüp bacaklarını altından çekiyorum ve onu karlı zemine yuvarlanmaya gönderiyorum. Ellerini sıkıştırmak için hemen üzerine atılıyorum.

Ellerini tutup kara bastırırken gülerek ortasına oturuyorum. Onu güvene aldıktan sonra, gözlerim sonunda onunkileri buluyor. O Karayip mavilerinden yayılan ısı altımızdaki her karı eritebilir.

"*Merhamet,*" diye nefes alıyor.

Hiçbir kelime bu kadar ateşli bir hürmetle söylenmemiştir.

Nutkum tutuldu. Nefesim kesildi. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama vücudumun nasıl tepki vermek istediğini biliyorum. Teslim olmam için çılgılık atıyor. Mafya tahtına döndüğünde beni başkaları için mahvedeceğine şüphe olmayan bu yılmaz adama kendimi teslim etmem için. Renzo gibi bir adama aşık olup, yolculuk bittiğinde kırık bir kalbi öylece silkeleyip atamazsınız. Sizi kırık bıraktığında, parçalar bir daha asla tam olarak bir araya gelmez.

Ve gidecek. O da benim gibi görevine bağlı.

Üzerinden o kadar hızlı sıcıyorum ki ikimiz de şaşırıyoruz. "Ben, uh... Tuvalete gitmem gerekiyor. Kusura bakmayın." O yavaşça ayağa kalkarken ben de ellerimdeki erimiş karı silkeliyorum.

Ona baktığımda içten içe irkildim. Sanki hiç var olmamışım gibi yanımdan geçip giderken her türlü duygu kırıntısını sıyrıp atmıştı. Oltasını kulübeye yaslandığı yerden sakince kaldırıyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Ve böylece başladığımız yere geri döndük.

İmkânsız bir duruma zorlanmış gibi hissediyorum ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Neden onu istemekten vazgeçemiyorum? Sonunda sadece incineceğimi biliyorsam, neden hala onunla birlikte olmak isteyeyim?

Belki de çoktan kırıldım.

Bu acıma partisinde pasta servisi yapacak mıyız?

Ugh. Tabii ki, ben kırılmadım. Her kadın Renzo'yu karşı konulmaz bulmamak için deli olurdu. Benim sorunum, direniyor olmam. Korumak için

kendim, kabul. Ama belki de mantığım yerine sezgilerimin beni yönlendirmesine izin verirsem, boşuna endişelendiğimi fark edebilirim. Ona ne kadar aşık olacağım konusunda tamamen yanılıyor olabilirim. Belki yaşlı bir kadın gibi araba kullanıyor ya da yatak odasında televizyon açık uyuyordur.

Belki de sadece azmışsınızdır ve onun için orgazm olmak kadar çaresiz değilsinizdir.

Kafamı yakındaki ağaçlardan birine vurmak istiyorum. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki? Bu kesinlikle bir çözüm olabilir ya da en azından eve dönene kadar rahatlamama yardımcı olabilirdi.

Ve bu mükemmel bir zaman. Renzo en az bir saat daha dönmeyecek.

İçeri girip ceketimi ve botlarımı çıkarıyorum, sonra da azalan ateşe bir odun atıyorum. Kot pantolonumu çıkardıktan sonra yatağa uzanıyorum. Parmaklarımı en son ne zaman kendi üzerimde kullandığımı bile hatırlamıyorum. Muhtemelen gençliğimden beri. Bir vibratörün zevklerini keşfettikten sonra, kendi kendimi tatmin etme konusunda geri dönmek için hiçbir neden kalmamıştı. Bir araba bu işi her yönden daha iyi yapabilecekken neden at arabasına bineyim ki?

Ayaklarım kıcımdan çok uzakta olmayan yatağa dikilmişken dizlerim bükülmüş ve dışa doğru uzanmış bir şekilde yatıyorum. Uzun zamandır vücudum dokunulmaya aç. Paylaştığımız yatakta mastürbasyon yapma düşüncesi de canımı yakmıyor değil. Çok yaramaz hissettiriyor, kirli küçük bir sır gibi ve ben bunun için buradayım.

Renzo'nun pencerede beni izlediğini hayal ediyorum. Yatak odanın diğer ucunda mükemmel bir şekilde konumlandırılmış, böylece parmaklarımın içime girip çıktığını ve ardından klitorisin lezzetli sinir demetinin üzerinde çılgınca döndüğünü engelsiz bir şekilde görebiliyor. Çok geçmeden merkezimde ilahi bir karıncalanma dalgası oluşmaya başladı. O kadar inanılmaz hissettiriyor ki başımı yastığa bastırarak eğiliyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve dudaklarım aralanıyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Beni uçurumun kenarına gönderecek son bir kıvılcıma ihtiyacım var. Gözlerimi açıp penceredeki görüntüsünü gözümün önüne getiriyorum, ama hiçbir şey hayal etmeme gerek yok çünkü gerçekten orada, gözleri her santimimi yalayıp yutuyor.

O uçurumdan düşmüyorum; bir roket gibi yörüngeye fırlatılıyorum. Katıksız bir coşkuyla zamanda asılı kalıyorum ve beni bu dünyaya bağlayan tek şey, y a p ı ş m a k l a tehdit eden ve asla

gitmeme izin vermeyen sıvı mavi arzunun ikiz havuzları.

CHAPTER 23

RENZO

KENDİ PANTOLONUMA BOŞALMAYA HIÇ BU KADAR YAKLAŞMAMIŞTİM.

Shae'nin yatağımızda kendini parmaklamasını izlerken. Yemimi almayı unuttuğumu fark ettikten sonra kulübeye geri döndüm. Kulübenin önünden geçip pencereden Shae'yi gördüğümde adımlarımı tersine çevirdim. Onu yatakta sadece göz ucuyla görmüştüm, o yüzden dinlenmek için uzanmış olabileceğini düşündüm.

Çok yanılmışım.

Kalbim göğsümde hızla çarparak durdu. Başka tarafa bakamadım. Hâlâ da bakamıyorum. Benim için genişçe açtığı her detayı ezberlemek istiyorum. Beni izlemeye davet ediyordu.

Gözleri kapalı, dudakları ayırık. Burada olduğumu bilmiyor ama beni düşündüğünü biliyorum. Tartışmamızdan sonra o kadar tahrik olmuştu ki kendine dokunmak için beş dakika bile beklememişti. Ben de aynı şeyi hissetmiştim, bu yüzden aramızda olanları açıkça bilmeyi reddetmesine çok kızmıştım.

Bunu inkar etmek mümkün değil.

Gözleri açıldığında ve bakışlarımız çarpıştığında aletimi çıkarmayı düşünüyorum.

Bir saniye içinde ne yapacağını merak ediyorum. Kendini mi koruyacak yoksa panikleyecek mi? Beni görmek utancını mı yoksa öfkesini mi tetikleyecek? Aklından neler geçtiğini çözemedim, bu yüzden nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyorum, bu da beni görmenin onu uçurumun kenarına iten şey olmasını daha da ödüllendirici kılıyor.

Şok olmadı ya da itilmedi. Ona bakışlarım tam da ihtiyacı olan şeydi. İsteddiği şey, kabul etse de etmese de.

O anda, iki şeyi kesin olarak biliyordum. Birincisi, eğer o kulübeye girersem, Shae'nin savunmasızlığı her zamankinden daha savunmacı olmasına neden olacak. İsteyerek boyun eğmek zorunda. Ve ikincisi, başarısızlığı kabul edemem. Shae benim. Teslim olmasını haklı çıkarmak için bahsi kaybetmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Beni öldürse bile lanet olası bir balığı yakalayacağım.

Kendimi pencereden uzaklaştırıyorum ve saklama dolabından yem torbamı alıyorum. Sonra azgın ereksiyonum ve dereye geri dönüyorum.

Biz ona dere diyoruz ama nehir de olabilir. İkisi arasındaki sınırın ne olduğunu bir bilsem. Deremiz yaklaşık on beş metre genişliğinde ve büyük kayaların bir araya toplandığı yerlerde derinliği birkaç santimden birkaç metreye kadar değişiyor. Su kristal berraklığında ve istikrarlı bir şekilde akıyor. Buz parçalarının yüzeyi kaplamadığı yerlerde dibi görebiliyorsunuz ve ben balık gördüm. Çok değiller ve küçükler ama onları gördüm. Orada olduklarını biliyorum.

Kancalarımı yemlemek için avladığımız balıklardan küçük tendon parçaları ve daha az iştah açıcı diğer dokuları kullanıyorum. Oltama çarpan buzun akışı, bir şeyin yemimi kemirip kemirmediğini anlamamı zorlaştırıyor. Belki de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktur. Bir saat boyunca hiçbir şey yapmadan oturduktan sonra, yeteneklerimi kesinlikle sorguluyorum.

Doğru ekipmana sahip olsaydım yapabileceğimi biliyorum. Bu çok sinir bozucu.

Oltamı yere bırakıp suya bir taş atıyorum. Sıçrama tatmin edici, bu yüzden birkaç kez daha yapıyorum. Böyle bir şeyi yakalama şansımın oltayla yakalamaktan daha fazla olup olmayacağını merak ediyorum. Bir mızrak yontup bu şekilde avlanmayı deneyebilirim. Gerçi balıklar çok küçük ve hareketli suda fark etmek zor.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok hayal kırıklığına uğruyorum.

Lanet şeyler tam önümde duruyor. Tek yapmam gereken bir tanesini yakalamak. Bunu nasıl başarabilirim ki? Eğer bir tanesini ellerimle yakalayabileceğimi bilseydim, soğuğu düşünmeden atlardım. Ama muhtemelen bir hiç uğruna donarak öleceğimi biliyorum.

Suya atmak için bir taş daha alıyorum, o sırada büyük bir şahin birdenbire süzülüyor, su yüzeyine yaklaşıyor ve kıvrık pençeleriyle bir balık yakalıyor. Görkemli ve zahmetsiz.

Daha iyi bilmesem, Doğa Ana'nın yüzüme güldüğünü söyledim.

Ben daha ne yaptığımı anlamadan elimdeki taş havada uçmaya başlıyor. Kuşun tam göğsüne isabet ediyor ve gerçek bir hasar verecek kadar büyük olmasa da, şahinin öfkeli bir çılgılık atarak avını bırakmasına yetiyor.

Dereden yukarı, balığın pulları güneşte parıldarken suya doğru geri döndüğü yere doğru koşuyorum. "Üzgünüm küçük dostum, ama bugün şanslı günün *değil*."

Onu yakaladım, sonra da kavgasını bitirmek için kafasını kayalara vurdum. Sadece 15 santim kadar ve teknik olarak onu oltayla yakalayamadım ama bu şartların hiçbirisi anlaşmamızın bir parçası değildi. Lanet olası bir balık yakaladım ve şimdi ödülümün zamanı geldi.

CHAPTER 24

SHAE

UTANMIYORUM. BEN KENDINE GÜVENEN BİR KADINIM.

kendi teninde rahat. Herkes mastürbasyon yapar. Korkacak bir şeyim yok.

Bu ifadeler son bir saattir kafamda sonsuz bir döngü halinde dönüp d u r u y o r . Onlara inanıyorum. Yemin ederim inanıyorum. Öyleyse neden bu sinir bozucu endişe geçmiyor? Aksine, daha da kötüleşti çünkü saat ilerledikçe Renzo dönene kadar daha az zamanım oluyor.

Geliyor ve ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyor. Midemi düğümleyen kısım, bu konuda ne yapacağını merak etmek. Gözlerindeki o bakışı gördüm. İçinde bir şeyler koptu ve beklemek beni öldürüyor. Solitaire artık etkili bir dikkat dağıtıcı bile değil, yani masada oturmuş, kapı patlayarak açıldığında boş boş ateşe bakıyorum.

Gözlerim ona kayıyor.

Renzo'nun geniş çerçevesi, içeri adım atıp elini önümdeki masaya vurmadan önce üç uzun kalp atışı boyunca kapı aralığını dolduruyor. Geri çekildiğinde geriye küçük gümüş bir balık kalıyor.

Gözlerime inanamıyorum. Renzo ellerini su kovaşında yıkadığı süre boyunca şaşkın şaşkın gümüş pullu yaratığa bakıyorum.

Başardı. Piç kurusu lanet bir balık yakaladı.

Benim ağzım da balığinki gibi açık kaldı, ikimiz de aynı derecede şok olmuştuk. "Sen... yapamazsın..."

"Neyi yapamam, Shae?" Yanıma dönüyor, kalın parmakları boynuma dolanıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Bana neyi yapamayacağımı söyle." Dudakları benimkilere çok yakın. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

"Ciddi olamazsın. Bu bir şakaydı."

Dudaklarının köşeleri, onun yapabileceğini düşündüğümünden daha vahşi bir zevkle yukarı doğru kıvrılıyor. "Neye imza attığını çok iyi biliyordun. Bahis bahistir, geri dönüşü yoktur."

"Ama... ama ter içindeyim ve yıllardır tıraş olmadım. Kesinlikle oraya gitmek istemezsin." Gerekirse ona karşı koyabilirim ama sorun bu değil. Beni endişelendiren şey, onun vücudunun benimkine mümkün olan en samimi, en ilkel şekilde dokunmasını ne kadar yoğun bir şekilde hissetmek istediğim. Eğer bunun olmasına izin verirsem, sonrasında aynı olacağımdan emin değilim. Olmayacağımı biliyorum. Artık Shae olamayacağım.

Ben onun olacağım.

"Oh, oraya gidiyorum. Gerekirse seni yalayarak kendim temizlerim." Gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerinden geçiriyor, böylece sutyenim ve kot pantolonumla kalakalıyorum. Sonra tekrar benim alanıma giriyor, yanağını yanağıma yaklaştırırken ellerini saçlarımda dolaştırıyor. "Sorun nedir, Kaos? Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?" Boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurmadan önce kulak mememi mükemmel bir acı ve zevkle ısıtıyor.

Bana dokunma şekli her sinir ucumu ateşliyor. Vücudu bir şekilde benimkiyle moleküler düzeyde konuşuyor ve ben buna karşı daha az güçlüyüm.

"Sadece bu seferlik," diye nefes alıyorum, başım geriye eğiliyor. "Çünkü ben sözünün eri bir kadını." Ne dediğimi bile bilmiyorum çünkü duygularımın içinde kaybolmuş durumdayım.

Elleriyle kot pantolonumu çözüyor. Beni yatağa doğru geri geri götürürken sığ ve titrek nefesler alıyorum, sonra pantolonumu ayak bileklerime kadar indiriyor. Elini karnıma koyup beni yatağa yatırıyor ve kot pantolonumu sonuna kadar çekip çıkarıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki başım dönüyor. Bir ortağın kontrolü ele almasına alışık değilim. Genelde lider olan benimdi ama Renzo ele geçirilmiş bir adam. Oynamayı bitirdi ve kesinlikle izin istemiyor.

Bu ona izin vermem gerektiği anlamına gelmiyor.

Acaba durumu nötralize etmek için ihtiyacım olan şey kontrolü ele almak mı? Süpürülüp gitmemek için.

Evet, bu kadar. Ayrıca, beni mahvedecekse, bunun için çalışmalı.

Çabucak ayağa kalkıyorum, sırtı yatağa gelecek şekilde dönüyoruz. Onu oturtuyorum, sonra kucağına tırmanıyorum, bacaklarım onunkilerin üzerine biniyor. Aleti o kadar sert ki, göbeğime doğru bastırıldığında inanılmaz bir his veriyor. Pelvisim daha fazlasına ihtiyaç duyarak gıcırıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için hamle yaptığımda, başı hedefime ulaşmamı engelleyecek kadar yana dönüyor.

Koyu bir eğlence gözlerinin masmavi rengini derinleştiriyor. "İyi deneme, ama bu böyle olmayacak." Bir eliyle bileklerimi kavrarken diğer eliyle bedenimi onunkine bağlı tutuyor ve beni döndürüp tekrar sırtüstü yatıracak kadar uzun süre ayakta duruyor. Bu kez vücudu benimkini takip ediyor ve beni yerimde tutuyor. "Bu *benim* ödülüm ve kazancımı kendi şartlarımla alacağım."

Onun doğal baskınlığı, içimdeki alfa dişiyi o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

"Anlaşmayı unutma, bana dokunabilirsin ama beni beceremezsin. Beni burada hamile bırakamazsın." Ona ters ters bakıyorum ve yemin edebilirim ki ilkel ve evcilleşmemiş bir şey bana bakıyor.

"Bunu istemeyiz, değil mi?" Sözlerindeki ürkütücü uyumsuzluğu rahatsız edici ama büyüleyici buluyorum. Hiç bu kadar yoğun bir arzusun odağı olmamıştım.

Ellerimi başımın üzerinde tutuyor, sırtını duvara yaslayarak vücudunu yana yatırıyor. Boştaki elini kalçalarımı ayırmak için kullanıyor. Doğrudan asıl cazibeye mi yöneliyor diye merak ediyorum -pek çok erkek bunu yapar- ama eli yavaşça vücudumda yukarı doğru kayarken beni şaşırtıyor, hissediyor, test ediyor, öğreniyor. Sütyenime ulaştığında, parmağını ortasına takıyor ve göğüslerimin serbest kalması için yavaşça aşağıya doğru çekerken gözleri benimkilerle birleşiyor.

Bu anı saplantı derecesinde bekliyordum ve şimdi burada olduğuna göre, hayal ettiğimden bile daha iyi. Renzo'nun göğsü şok olmuş bir nefesle iniyor.

"Oh, Kaos, bebeğim. Sır saklıyordun." Her bir çakıllı kelime tenimi enfes bir zevkle sıyrıyor.

Böyle giderse, boşalmam için bana dokunmasına bile gerek kalmayacak.

O kadar tahrik oldum ki gece gökyüzünü aydınlatabilirim.

Renzo öne doğru eğiliyor ve dilini piercingli meme uçlarımdan birinin etrafında gezdiriyor, sonra ağzına alıyor ve bir patlamayla beni serbest bırakıyor. Neredeyse yataktan havalanıyorum.

Dolgulu sütyenim piercingli olduğumu anlamasını engelledi. Bu keşfi takdir edeceğini sanmıştım ama yanılmışım. Vücudumu sarmak için yükselişine ve her bir gergin tepe noktasına hayranlıkla bakmasına bakılırsa, takdir etmeyi çoktan aşmış.

Elleri sırtımın altından dolanıyor ve sütyenimi çözüyor, sonra omzunun üzerinden atıyor. Bakışları beni yutuyor. Bu hissi seviyorum ama yine de şu anki görünüşümle ilgili güvensizliklerimle savaşmak zorundayım. Hayatımda hiç başka birinin beni bu kadar doğal görmesine izin vermemiştim. Biriyle çıkmıyor olsam bile, bu kadar büyümeme izin vermem.

Beni ilk kez bu şekilde görüyor olmasından nefret ediyorum, ancak Renzo'dan en ufak bir tiksinti duymuyorum. Tam tersi. Sanki yıllardır yediği en lezzetli tatlıymışım gibi davranıyor.

Ve vücudumda aşağı doğru hareket edip külotumu kalçalarımın altına indirdiğinde, Renzo burnunun köprüsünü yarığım boyunca gezdirdiğinde ve tenime bir kızarıklık getiren gırtlaktan bir sesle onayını inlediğinde yaklaşmakta olan utancımın gereksiz olduğunu kanıtlıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en ilkel erkeksi ses. Ve en sahiplenici olanı.

Kalçalarım sanki emir almış gibi ayrılıyor.

"Kahretsin, çok duyarlısın." Dudaklarımı aralıyor ve dilini klitorisime doğru yavaşça kaydırıyor. "Sen sikişmek için yaratılmışsın."

"Tanrım, Ren. Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni boşaltabileceğini kanıtlamak istiyorsan, yap o zaman. Neyin var göster bana."

Beni zaten yarı yolda yakaladı ama bunu ona söylemiyorum. Bitiş çizgisi için o kadar çaresizim ki, onu kendini kanıtlamaya zorlamak daha çok işime geliyor.

"Yardım edemiyorsun ama alttan üste çıkmaya çalışıyorsun, değil mi?" İç baldırıma uyarıcı bir çimdik atıyor. "Burada günlük yaşam söz konusu olduğunda dizginleri ele almana izin verebilirim, ama bedenim benimkinin altında çıplak olduğunda, dediğimi yapacaksın."

"Sana söyledim, sadece bu seferlik." Bu aranın sadece bir başlangıç olduğunu ima etmesini kaçırmadım.

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım bile." Bir parmağını içime gömerken dili klitorisimin etrafında dönüyor. Ona sürtünüyorum, zevkle inliyorum.

Renzo hayatı buna bağılıymış gibi beni orgazma ulaştırıyor. Çay içmek ya da oyalanmak yok. Vücudumu benim kadar iyi çalıştırıyor, bana yeniden

beni zevkten çılgık attıran bir kira.

"Artık her erkeğin değersiz bir hıyar olmadığını kanıtladığıma göre, oynama zamanı geldi."

"Bekle, Renzo. Bugün benim için zaten iki oldu. Daha fazlasını yapamam."

Karnımın üzerine çevrildim ve eli, ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde kıçımı tokatladı. "Emir vermekle ilgili ne dedim ben?"

"Bu bir emir değil!"

Şaplak.

Fuuuuck, iyi şaplak atabilen bir erkekte bir şeyler var. Bu acıyla ilgili değil. Bu güvenle ilgili. Kontrol.

Omurgam kemerli, kıçımı havaya doğru daha da bastırıyor.

"Tanrım, mükemmelsin." Kalçalarımı havaya kaldırmadan önce eliyle yanağımdaki acıyı okşuyor. Dizlerimin üzerindeyim ama göğsümü yatağa yaslamak için bir eliyle sırtıma bastırıyor.

"Ellerini başının üstünde tut." Sesindeki o kurt ısırığı geri geldi. İhtiyacı tekrar kontrolü ele geçirdi.

Merkezimi tekrar yalamaya başlıyor, arzusun kıvılcımını yeniden ateşleyen tembel vuruşlar. Bedenim onun dokunuşuyla dalgalanmaya başladığında geri çekiliyor. Tükürdüğünü duyuyorum, sonra arkamdaki kıvrıma sıcaklığın damladığını hissediyorum. Nefesim kesiliyor. Anal oyuna yabancı değilim ama kayganlaştırıcının şart olduğunu düşünüyorum. Bu tür şeyler doğru yapılmalı, yoksa çok acıtabilir.

Gergin olduğumu gördü. "Sakin ol kızım. Sevmeyeceğin bir şey yapmayacağım." Kıçımın yanağını okşuyor. Dili klitorisimi işlemeye devam ederken, parmağı kasın büzülmüş halkasını nazikçe test ediyor. Rahatlamaya ve ona açılmaya çalışıyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. Bu ses beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor.

Eli piercingimle oynamak için ileri uzandığında, içimdeki fırtına bir çılgınlıkla yükseliyor. Bu fırsatı başparmağını kıçımın içine sokmak için kullanıyor. Sadece ucunu. Girişi, tam penetrasyondan çok, lezzetli bir şekilde yaramaz hissettiren bir şekilde alay ediyor ve okşuyor. Sanki yapmaması gereken bir şeyi gizlice yapıyormuş gibi. Alaycı dokunuşunun tabu niteliği, o alemde deneyimlediğim her şeyden daha tahrik edici.

Deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor -sarsılmaz hakimiyeti, uzman dokunuşu ve özellikle de benim için duyduğu tartışılmaz arzu. Hepsi bir duyum kakofonisinde birleşiyor - mükemmel bir orgazmik

Fırtına. Vücudum kitlesel bir erimeyle tüm bedensel fonksiyonlarının kontrolünü kaybedecekmiş gibi hissediyor.

"Kahretsin, Ren. Yine boşalacağım. Bu çok fazla. Yapamıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Bana o kaosu ver. Bana her parçasını ver

o."

Onu reddetmek için çaresizim.

Bedenim onun emrine boyun eğiyor, beni yeni bir boyuta fırlatıyor-

zevk dışında hiçbir farkındalığın olmadığı bir varoluş boyutu. Orgazm sadece içimden geçip gitmiyor. Külden başka bir şey olmayana kadar içimi yakıyor. Bir kadının nefes nefese kalmış, akılsız kalıntıları.

Kıçımı havaya kaldırıp yatıyorum ve endorfinleri içime çekiyorum. O kadar mutluyum ki, Renzo arkamdan hırlayana kadar yatağın sallandığını fark etmiyorum. Sıcak döl fısıkiyeleri kıçımın yanaklarının serin cildini süslüyor.

İlk tepkim iki yönlü: yüzündeki muzaffer memnuniyet ifadesinden memnunum ve aynı zamanda o ilk serbest bırakma anında içimde kalınlaştığını hissedemediğim için hayal kırıklığına uğradım. Kesinlikle sinirlenmek ya da aşağılanmak istiyorum. Ne de olsa hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime boşaldı. Burada yıkanmak için bir yolumuz bile yok.

Bir gram bile öfke duyamıyorum.

Ve kalçamı şefkatle öptüğünde teorik olarak yapabileceğim herhangi bir kavga yok olacaktı.

"Orada kal. Seni temizleyeceğim."

Düz bir şekilde uzanıyorum ve ıslak bir havluyla tüm izlerini özenle silerken bekliyorum. Ters döndüğümde bana külotumu uzatıyor ve ben de tekrar giyiyorum.

Şimdi işin zor kısmı geliyor.

Bu çizgiyi geçtik ve ileriye dönük olarak bunun ne anlama geldiğini bulmamız gerekiyor.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor," diyorum sessizce. Bu, kendimi kaçınılmaz inişten korumak için son bir çabamdı çünkü bu adama sadece aşık olmuyorum. Balıklama atladım.

Renzo eğiliyor ve başımın önündeki bir tutam saç nazikçe süpürüyor. "Haklısın. Biz istemedikten sonra hiçbir şey değişmek zorunda değil." Dokunuşu ve sözleri güven verici olmalıymış gibi görünüyor ama bakışları o kadar soğuk ki yakıyor. Kalbimin ortasına bir acı saplanıyor.

Ve böylece başlıyor.

CHAPTER 25

RENZO

SADECE BU SEFERLİK. HIÇBİR ŞEYİN DEĞİŞMESİ GEREKMIYOR.

Tüm dünyam alt üst olmuşken nasıl olur da hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirim? Bazı olaylar ruhunuzda silinmez bir iz bırakmayacak kadar muazzamdır.

Bir kasırğa bir sahil kasabasını yerle bir ettiğinde, binalar yeniden inşa edilebilir ama o topluluk asla eskisi gibi olmayacaktır. Shae Byrne'ün -tanıştığım en bağımsız, en dik başlı kadın- kendini bana teslim etmesi ve emirlerime boyun eğmesi dünyada başka hiçbir şeye benzemiyordu. Olanları öylece unutamam. Hayatımın geri kalanında bu duyguyu yaşamak için can atacağım.

Hâlâ direniyor olması içimde birini öldürme isteği uyandırıyor.

Neden? Neden teslim olmuyor? Ailelerimiz işleri zorlaştırıyor, ama burada değiller. Olsalardı bile, ailemin patronu benim. Ne istersem onu yaparım. İtalyan değilse ne olmuş yani? Artık 1970'lerde değiliz ve AKC'ye kayıtlı olması gereken köpekler değiliz.

Önemli olan sadakat ve karakterdir. Kan bağı değil.

Birileri aynı fikirde olmasa bile, her zaman ittifak istisnası vardır. Babam ittifak adına yeğenini Shae'nin kuzeniyle evlendirmekten çekinmedi. Patron olarak rolüm neden beni benzer bir ilişkiden alıkoysun? Eğer sorun değil diyorsam, sorun değildir.

Beni kabul etmemek mi istiyor?

Onun reddini kabul etmeyi reddediyorum.

Eve geri dönemem ve onun bu yönünü başkalarıyla paylaşmasını sorun etmiyormuş gibi davranamam. Delireceğim. Onun o evcilleşmemiş ruhu *benim*. Bunu biliyorum. Vücudu bunu biliyor. Zihnini ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Onu geride tutan şeyin ne olduğunu bilmeliyim ki o nedeni yerin dibine gömebileyim.

Endişelendiği şey bağımsızlığı mı? Ailesinin düşünceleri mi? Benim ailemin mi? Kaynağı ne olursa olsun, onu bir tehdit olmadığıma ikna etmeliyim. Benimle olmanın bu riske değeceğine.

Öğleden sonrayı seçeneklerimi düşünerek geçirdim. Yemeğimizi yedikten ve küçük penceremizden alacakaranlığın son ışıkları da kaybolduktan sonra biraz araştırma yapmaya karar verdim. Eğer onu konuşturabilirsem, belki sorunun kökenine inebilirim.

"Bana ailenizden biraz daha bahsedin." Bu çok açık bir soru. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için daha önce bastırmadığım için aniden kendimi tekmeliyorum.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sanırım işteki rolünüzle başlayabilirsiniz. Çoğu gün ne yapıyorsunuz?"

"Bastion'da güvenlikten sorumluyum, bu yüzden genellikle geceleri çalışıyorum." "Orası sosyal kulüplerinizden biri mi?"

"Sadece bir sosyal kulübümüz var, ama sanırım bazıları Moxy'ye sosyal kulüp diyebilir." Dudakları alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Eminim striptiz kulübünde bu lakabı haklı çıkaracak kadar müdavim vardır."

Elindeki su bardağını onaylarcasına kaldırıyor. "Haklı olduğunuzu tahmin ediyorum, ancak orada fazla zaman geçirmediğim için ayrıntıları bilemiyorum."

"Conner da Bastion'da çalışıyor, değil mi?" Kuzenimle evlenip evlenmeyeceğine karar verirken babam için Conner hakkında bilgi toplamaya yardım ettim. Anladığım kadarıyla sosyal kulüp, yüksek gelirli bir kumarhane için paravan. Hepsi oldukça kibirli. Kira parasını atlara bahis oynamak için kullanan ezikler falan yok.

"Evet, kulübü o yönetiyor. Bastion'da birlikte çalıştığımız için ben de ona başka konularda yardımcı oluyorum."

"Silah sevkiyatlarını geri almak için buluşmalar gibi mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kesinlikle."

"Onunla çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Bazen kışına bir sopa sokuyor ama onu alçakgönüllü tutmakta oldukça iyiyim. Onu delirtiyormuşum gibi davranmayı seviyor." Sırıttı. "Bizim için işe yarıyor."

Ona cehennemi yaşatırken hayal edebiliyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Peki ya kardeşin Oran? Onun yerine onunla çalışmaman için bir neden var mı?"

"Tamamen aşırı korumacı. Ona kalsa, benim rolüm muhasebecilikle ya da beni tehlikeden uzak tutacak sıradan bir şeyle sınırlı olurdu."

"Conner öyle değil mi?"

Düşünceleri onu başka bir zamana ve yere götürmüş gibi gözlerini kaldırıyor. "Biliyor musun, Conner'da farklı bir şeyler var. Evlatlık olduğu için mi yoksa kişisel özellikleri yüzünden mi ya da tamamen alakasız bir şey mi bilmiyorum ama birine şans verme konusunda her zaman daha açık olmuştur. Hem huysuz bir piç olmayı hem de açık fikirli ve adil olmayı başarıyor."

"Peki ya eski nesil? Senin saflarına katılmanı kolaylaştırdıklarını hayal bile edemiyorum."

Bakışları ellerine düşüyor ve neredeyse duvarlarının yeniden inşa edilmeye çalışıldığını hissedebiliyorum.

"Babam hiç sorun çıkarmadı. Beni olduğum gibi kabul etti ama amcalarımı ikna etmek daha zordu. Bir süre beni aralarına almayı reddettiler." Hüzünlü ama gözleri benimkilere kayınca muzip bir kıvılcım bu engelleri eritiyor. "Ta ki büyükannem onları ele geçirene kadar. Onların saçma sapan misojilerinden bıktı ve onlara hadlerini bildirdi. Ondan sonra aile işinin bir parçası olmamın önünde kimse duramadı."

"Gerçekten mi?" Meraklandım. Ailenin anaerkil olduğunu hiç bilmiyordum. "Gençken işleri o mu yönetirdi?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Resmi olarak asla ama eğer ailemizin bir reisi varsa o da Nana Byrne'dür. Herkesi hizada tutar ve kimseden bir bok almaz."

"Annem ve büyükannem her zaman liderlikten çok destekleyici bir rol üstlenmişlerdir. Sanırım bu yüzden babam öldüğünden beri annem için çok zor oldu. Onsuz kendini kaybetti."

Shae'nin gülümsemesi düşer. "Evet, benim annem de aynı. Babamı kaybetmek onu mahvetti. Oran ve Cael ona göz kulak oluyorlar."

"İkinizin iyi bir ilişkisi yok mu?"

Şimdi dudaklarına yerleşen gülümseme, büyükannesi hakkında konuşurken onu saran neşenin hüzünlü, önemsiz bir gölgesi. "Beni hiç anlamadı. Beni randevusuzmuşum gibi hissettirmek istemediğini biliyorum, ama ince yazılarda bu var. Birlikte kız kıza şeyler yapabileceği bir mini-me sahip olmayı umuyordu ve ben hiçbir zaman o kişi olmaya yaklaşmadım."

"İlk tanıştığımızda giydiğin stiletto'ları gördüm. Bana kadınsı uğraşlardan hoşlanmadığını söyleyemezsin."

"Fark ettin." Bir sırtışını ısırarak geri çekiyor.

"Sende fark etmediğim çok az şey var."

Dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Fark edilmesi o kadar da kolay olmayan şey, kıyafetlere, saçlara ve aksesuarlara olan ilgimin tamamen işlevsellikle ilgili olması. Topuklu ayakkabı bakarken, podyuma uygun olup olmadıklarına değil, silah olarak ne kadar iyi kullanılabileceklerine bakarım. Annemle elbise alışverişine çıktığımda, kalça kılıfımı iyi saklayan bir şey bulduğumda heyecanlanırdım."

"Hâlâ birlikte alışverişe çıkıyordunuz. Bu onun için yeterli değil miydi?"

"O değil. Güzel ama kullanışsız şeyleri neden alamadığımı konusunda çok sinirlenirdi. Birlikte geçirdiğimiz zaman ilişkimize faydadan çok zarar verdi. İşleri yüzeysel ve kısa tutmanın en iyisi olduğunu anladım."

"Onun kaybı," diyorum elimi kaldırıp bir parmak ucumu gömleğinin yakasında gezdirirken. Boynunun dibindeki nabız noktası çarpınma hareketini ikiye katlıyor. Elimini çekerken kolyesindeki kolyeye doğru ilerliyorum ve daha iyi görebilmek için kolyeyi kaldırıyorum.

"Bu senin aileden mi?" Kakma dokuma bordürün Kelt olduğu belli. Kendisi almış olabilir ama bir hediye olması daha muhtemel.

"Um, hayır. Değil." Sesindeki tuhaf tedirginlik bakışlarımı kolyeden tekrar yüzüne çekiyor. Gözlerini kaçırıyor ve omurgası kaskatı kesiliyor. "Sanırım geceyi sonlandırmanın vakti geldi. Oldukça bitkinim."

Kapatma düğmesi olsaydı daha hızlı kapatamazdı. Bu da ne böyle?

Kolyenin onun için bir anlamı olduğu açık - tartışmaktan hoşlanmadığı bir duygusallık. Neden? Bunu ona kimin vermiş olabileceğini düşünüyorum ama öneminin milyonlarca kişiden kaynaklanabileceğini fark ediyorum.

farklı sebepler. Boşa kürek çekmenin bir anlamı yok ve beni sadece sebepsiz yere kızdıracak. İsteksizce peşini bıraktım ve yatmaya hazırlandım.

İkimiz de yorganın altına girdiğimizde, gariplik daha da artıyor. Biriyle yakınlaştıktan sonra platonik yatak arkadaşlığına dönmek garip. Parmaklarımın onun içinde olduğunu unutmam mı gerekiyor? Boşaldığında tadının nasıl olduğunu bildiğimi?

Vücudu sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine doğru kıvrılıyor ama aramızdaki görünmez engeller onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. Bunu anlamıyorum, ama konuyu zorlamak da istemiyorum. Bana isteyerek gelmesini istiyorum. Bana bedenini ve sırlarını vermesini.

İlerleme görmek sabırlı olmama yardımcı oluyor. Ve biz burada vahşi doğada olduğumuz sürece, o sadece bir yere kadar koşabilir.

Ertesi gün diğer günler gibi başlıyor. Aramızda hiçbir şeyin değişmediği yönündeki tutumunu sürdürüyor. Bir gecede fikrini değiştireceğini düşünmemiştim ama bir parçam en azından bu fikre karşı yumuşama belirtileri göstereceğini umuyordu.

Öğleden sonra kafa derisini kaşıdığını fark ettiğimde bir fırsat olduğunu anladım. "Biraz temiz su getireyim de saçını yıkayayım. Son yıkamadan bu yana neredeyse bir hafta geçti." Ellerimi saçlarında gezdirmekten ne kadar hoşlandığını gizleyemiyordu. Ona dokunmak için mükemmel bir bahane ve umarım ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi hatırlatır. Direncini kırmak için her şeyi yaparım.

"Teklifin için teşekkürler ama sanırım kafamı dereye sokacağım. Bunun için suyu buraya kadar taşımaya gerek yok." Söyleyiş tarzına bakılırsa, iki kişi arasında paylaşılan mahrem bir eylemi önermek yerine bir angarya için yardım teklif ettiğimi sanırsınız. Sanki kendisi hallederek bana iyilik yapıyormuş gibi.

"Suyu taşımayı dert etseydim, teklif etmezdim." Sesimdeki kızgınlığı engelleyemiyorum.

"Anlıyorum. Yine de dışarıda biraz vakit geçirmek kulağa hoş geliyor. Dere çok güzel. Orada yeterince vakit geçirmiyorum." Gülümsüyor ve ses tonunu hafif tutuyor ama teklifimin ve reddinin derin anlamını kavrayamayacak kadar sezgileri güçlü.

Hadi, Donati. Sabır senin en iyi erdemini değil, ama sadece bir gün oldu. Sakinleş biraz.

Shae gibi dik başlı biri muhtemelen bir rakiple yatmak gibi beklenmedik bir yol ayrımını kabullenmekte zorlanıyordur. Asıl amacının peşinde ağaçların arasından dümdüz gitmeye daha yatkındır.

Alışmak için zamana ihtiyacı var. Ona bunu verebilirim. Şimdilik.

ÜÇ GÜN. Üç lanet gün ve Shae'nin bana açılmak istediğine dair en ufak bir belirti bile yok. Gaz yemenin nasıl bir his olduğunu bildiğimi düşünmeye başlıyorum. Ona hiçbir şey yapmamışız gibi nasıl davranabildiğini sorsam, kafasını şaşkınlıkla eğip bana neden bahsettiğini sorarsa şaşırımam.

Ama oldu işte. Ve aksi yöndeki etkileyici gösterisine rağmen onun da bundan benim kadar etkilendiğine dair tüm servetimi ortaya koyabilirim.

"İki haftadır gittiğimize inanabiliyor musun?" Kulübenin penceresinden dışarı bakarken sesi çok kederli geliyor. Kar bizi günün büyük bölümünde içeride tuttu.

Kabin ateşinin yarattığı hayal kırıklığını anlıyorum. Evimi özlemeyi de anlıyorum. Bu nedenle, söyledikleriyle empati kurmalıyım ama bunun yerine öfkeleniyorum. Buradan yeterince hızlı çıkamıyor. *Benden* yeterince hızlı uzaklaşamıyor. Kurtarılmayı ummak yerine, azalan yiyecek kutularını birlikte geçireceğimiz günleri geri sayan berbat bir advent takvimi olarak görüyorum. Şehre döndüğümüzde, rüzgârdaki parıltı gibi parmaklarımın arasından kayıp gideceğine dair bir his var içimde.

Bir şeyler yapmalıyım. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Onu rahat bırakmak hiçbir işe yaramadı. Belki de taktik değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Yataktan kalkıp odayı geçiyorum. Yanına geldiğimde bakışlarını pencereden çekip bana dikeyyor. Benimkilerdeki yoğunluğu gördüğünde bir anlık şaşkınlık gözlerini biraz daha genişletiyor.

"Neye inanamıyorum biliyor musun? Henüz o keskin dilinin sikimi yaladığını hissetmediğime inanamıyorum." Başparmağım alt dudağında geziniyor.

İçgüdülerim dışında beni bu yola neyin yönlendirdiğinden emin değilim. Eğer boyun eğmesinin tek yolu benim zorlamamsa, o zaman sanırım gider.

Başka seçeneğim yok. Ona ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu defalarca kanıtladı. İşin özüne indiğimde, gitmek istediğim yere ulaştığım sürece ulaşım yöntemi umurumda değil.

"Buna inanmak neden bu kadar zor?" Sesi boğuk, kararımı pekiştiriyor. Sadece bu da değil. Bana partnerinin kontrolü ele almasından hoşlandığını kanıtlıyor. Seçeneklerinin elinden alınmasını istiyor.

"Çünkü istediğini biliyorum. Parmaklarındaki yemeği yalarken gözlerinin nasıl bana doğru kaydığını gördüm. Ve çünkü bunu yapmamak için hiçbir neden yok -hele ki burada tek başımızayken ve hayatta kalma garantimiz yokken."

"İyimser olmayı ve yakında eve döneceğimizi düşünmeyi seviyorum."

"Ben iyimserlikten yanayım. Bu yüzden sabırlı olmaya çalıştım ama artık beklemekten bıktım. Şimdi ..." Parmaklarımı saçlarında nazıkçe ama sıkıca kıvrıyorum ve başını geriye doğru eğiyorum. "Dizlerinin üzerine çök ve iyi bir kız gibi sikimi em."

CHAPTER 26

SHAE

BUNU YAPMAMASI İÇİN DUA ETTİM. BENİ BUNU YAPMAYA ZORLADIĞI İÇİN DEĞİL.

istemediğim bir şey. Tam tersi. İlişkimizi platonik tutma kararlılığım pamuk ipliğine bağlıydı. Konuyu zorlarsa cazibesine asla dayanamayacağımı biliyordum. Kontrolü ele alma yeteneği çok çekici. Çok kapsamlı.

Yüzeyin altında, içinde hükmedici bir enerji kaynıyor. Bunu gereksiz yere kullanmaz, ancak hakimiyetini kullanmayı seçtiğinde kendine güveni tamdır.

Gerçek bir alfanın işareti.

Dizlerim yere çarpıyor. Nemi ağzıma geri çekmek için yutkunmak zorunda kalıyorum. Nereye gittiği belli değil. Külotum birden sıırıslıklam oldu.

Şişmiş sikini pantolonundan kurtarıyorum. Titreyen ellerime ağır ağır düşüyor. Onu daha önce kısa bir anlığına görmüştüm ama yakından görmek başka bir hikâye. Çok kalın. Parmaklarım sonuna kadar gitmiyor. Çok kalın, ağır ve *sert*. Şişkin damarlar. Ve çok kadifemsi yumuşak.

Bu hissi hatırlamak için elimi yavaşça şaftında aşağı yukarı gezdirmem gerekiyor.

Eli çenemi kavırıyor, ağzımı açmaya ikna etmek için yanaklarımı sıkıyor. "Hayranlığını takdir ediyorum ama dilini daha çok istiyorum." Aletini dudaklarıma yaklaştırıyor. "Bana bu güzel ağzın ne kadar yetenekli olabileceğini göster."

Tanrım, sözlerinin beni etkilemesine bayılıyorum.

Dilimi düzleştirip öne doğru eğilerek onu ağzıma alıyorum ve dilimi başının etrafında dolaştırıyorum.

"*Siktir*, işte bu." Gırtlaktan gelen iniltisi kalbimi yerinden oynatıyor. Onu iyi hissettirmek istiyorum, özellikle de bu kadar hayal kırıklığına neden olduktan sonra. Son birkaç gündür kendimi korumaya çalıştığım için üzgün değilim ama onu uzaklaştırmaktan da hoşlanmadım.

Onu her yalayışında acısını dindirmeye çalışıyorum. Ve gözyaşlarım gözlerimi yakana kadar onu boğazımın arkasına götürdüğümde, onu ne kadar umutsuzca istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Sonuçları hakkında endişelenmeden kendimi bırakma özgürlüğünü bana nasıl verdiğini.

Bana sadece onun olmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Kendimi kanıtlamak ya da nasıl algılanacağım konusunda endişelenmek yok. Renzo'nun bana saygı duyduğunu biliyorum. Beni istediğini biliyorum. Ve eğer koşullarımız farklı olsaydı, onu benim yapmak için kendimi tüm kalbimle verirdim.

Bunun yerine, burada bu kulübenin duvarları arasında geçirdiğimiz zamanla yetinmek ve bunun sonuçlarını daha sonra düşünmek zorundayım.

Onu derinlere çekiyorum ve zevkle inliyorum.

Renzo tıslıyor. "Beni bunun için beklettiğin için kıcını bronzlaştırmalıyım." Cevap olarak taşaklarını elime aldım ve çekiştirdim.

"İşte bu kadar. Uzun sürmeyecek. Boşaldığımda, her zerresini yutmanı istiyorum. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve kalçalarımı esnetiyorum, umutsuzca ağrıyan klitorisimdeki hazırlığı hafifletmeye ihtiyaç duyuyorum. Uyluklarımın arasına bir yastık bile koyabilsem - sürtünecek ve ihtiyacım olan sürtünmeyi sağlayacak bir şey.

Tanrım, ona ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Şaftının tabanını kavriyorum ve emmemle birlikte pompalıyorum, her harekette dudaklarımı başının kenarından geçirdiğimden emin oluyorum. Elini saçlarımda yumruk yaparken karın kasları sıkıca kenetleniyor. O an geldiğinde, siki boğazımın arkasındayken başımı yerinde tutuyor ve boğazıma ılık dölleri boşaltırken bir küfür savuruyor. Tekrar tekrar yutkunuyorum, daha rahat nefes alabilmem için beni tutuşunu bırakmadan önce zevkle ırkılmasına ve inlemesine neden oluyorum.

Topuklarımın üzerine oturuyorum ve onun beni izlemesini seyrederken yüzümü siliyorum. Aletini pantolonuna geri sokuyor, sonra kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Ayağa

kalktığımda, daha önce oturduğum sandalyeye oturuyor.

"Pantolonunun fermuarını aç ve dizlerine kadar indir."

Söylediğini yapıyorum, büyüyle onu sorgulayamayacak kadar büyülenmiş durumdayım. Umutsuzca beni boşaltmasını umduğumdan bahsetmiyorum bile. İhtiyacım bu noktada felç edici.

Cinsel organımı avuçluyor ve dokunuşunun verdiği rahatlamayla gözlerim yuvalarından fırlıyor. Sadece varlığı kısa sürüyor. Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Şuna bak." Görmem için orta parmağını havaya kaldırdı. Sütlü kremim ve parlak uyarılmamla kaplanmış. "Sakın bunun her saniyesini sevmediğini iddia etmeye kalkma."

Parmağının tamamını ağzına sokup emerek temizlerken bakışlarını benimkilere kilitleyerek dikkatimi çekiyor.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Renzo ayağa kalkıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama yanıyorsun. İstersen bu şekilde oynayabiliriz ya da büyümeye ve bu konuda konuşmaya karar verebilirsin. Karar senin." Paltosunu kaptığı gibi d ı ş a r ı d a yağın karın içinde kaybolur.

Pantolonum dizlerimde ve gururum yerlere saçılmış bir şekilde öylece kalakaldım.

Ne cüretle bu kadar küstah olabiliyor? Anlaması mümkün değilken beni yargılamaya nasıl cüret eder? Hiçbir şey kaybedecek durumda değil. Birini sevmenin hayatında uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmeye değip değmeyeceğine karar vermek zorunda değil. Kimse ondan ailem için çalışmaya devam edebilmem için mafya patronluğundan istifa etmesini beklemez. Ve eğer o hala patron olursa, bu bizi nereye götürür? Tüm fedakarlıkları ben yapacağım.

Eğer onunla takılabilsedim ve duygularımı belli etmeseydim, bu harika olurdu, ama bu mümkün değil. Renzo ile değil. Zaten o kaygan yokuştan aşağı kabul etmek istediğimden daha hızlı iniyorum. Eğer dibe kadar ulaşırsam, beni bekleyen kalp kırıklığından başka bir şey olmayacak çünkü ya tüm kimliğimden uzaklaşmak ya da sevdiğim adamdan vazgeçmek zorunda kalacağım. Bu yolda devam etmekten başka bir çıkış yolu göremiyorum. Ve eğer kendimi bu kaçınılmaz durumda bulmaktan kaçınmak istiyorsam, rotamı değiştirmeliyim.

Bu düşünceler günlerdir aklımdan çıkmıyor.

Renzo'nun sinirli olduğunu biliyorum. Bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum, özellikle de burada, ama olayları benim bakış açımdan görmeye çalışmadı bile. Onunla birlikte olmak istiyor olmam bu kadar basit olduğu anlamına gelmiyor. Böyle bir ilişkinin etkilerinden nasıl habersiz olabilir?

bariz bir engel mi? Ya öyle ya da tek istediği fiziksel bir ilişki ve böyle bir şeyin benim için neden işe yaramayacağını anlamıyor. Her iki durumda da, sabırsızlığı ve empati kurmadaki başarısızlığı, başka türlü hissedebileceğim tüm suçluluk duygularımı yakıyor.

Akıl okuyucu değil ama tereddütlerimi açıklama yükümlülüğüm olduğunu da sanmıyorum.

Açıklamalıyım. Teslim olmalıyım. Vermeliyim, *vermeliyim*, *vermeliyim*.

Ne olmuş ona? Neden bir kez olsun onun omuzlarına yüklenmesin *ki*?

Yaşadığım duygu seli gözlerimin arkasını yakıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Bunu bana yapacağını biliyordum - içimi oyacağını ve beni kırık dökük bir halde bırakacağını. Henüz o noktaya gelmedim ama bunun bir beden dışı deneyim gibi gerçekleştiğini görüyorum. Kendimi bir tuğla duvara doğru sürüklenirken görüyorum ve kendimi durduracak gücüm yok.

Zararı hafifletmek için aklıma gelen tek şey ani bir dönüş yapmak. Yolumu değiştirmeli ve yeni bir yöne gitmeliyim. Renzo'nun gittiği yönün tersine.

Eğer o yokmuş gibi davranırsam, ona aşık olamam... zaten olduğumdan daha fazla.

Onu dışarıda bırakmalı ve kalbimin kontrolünü tekrar ele almalıyım.

Sadece bu düşünce bile göğsümde yakıcı bir acıya yol açıyor. Sandalyeye çöküyorum ve hıçkırıkların beni ele geçirmesine izin veriyorum. Yıllarca süren yoğun disiplinin biriktirdiği kayıp ve hayal kırıklığının sessiz hıçkırıkları. Komik olan şu ki, beni en çok Renzo'nun kaybı mı yoksa kendi benliğim mi sarsıyor tam olarak emin değilim. Her iki durumda da, sürükleniyorum.

Yanaklarımdaki tuzu silmeden ve etrafımda aşılmaz bir bariyer oluşturmadan önce duygularımın kuruması için kendime birkaç dakika veriyorum. Sadece benimle dış dünya arasında değil. Beni duygularımdan ayıran güçlendirilmiş bir bariyer dikiyorum. Eğer o parçama güvenemiyorsam, tehdit ortadan kalkana kadar onu kilit altında tutmam gerekecek.

Boşluğu sevmiyorum. Yabancı ve soğuk hissettiriyor ama kendimi korumanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyorum.

Renzo nihayet döndüğünde, onun incelemesini hissedebiliyorum.

Hareketlerimi takip eden dikkatli bakışlarını hissediyorum. Çalışıyorum. Hesaplıyor. Onu hissediyorum ve umurumda değil. Merakı ya da endişesi benim için önemsiz. Hayatta kalmama yardım

etmesindeki rolü dışında varlığı önemsiz.

Herhangi bir Şey hissetmeye açık olsaydım uyuŕukluk bir rahatlama olurdu.

Ama ben değilim.

Tek hissettiğim gerçekler.

Biz uyurken onun vücutu benimkine değiyor. Ben ısınıyorum. Dereye doğru yürürken onun varlığı.

Yalnız değilim.

Duygularım denklemin bir parçası değil ve benliğimin onun düşünceleri ve duyguları üzerinde durarak enerji harcamasına izin vermiyorum çünkü bunlar da en az onun kadar önemsiz.

CHAPTER 27

RENZO

SHAE SAKSO OLAYINDAN SONRAKI İKİ GÜN BOYUNCA NEREDEYSE HİÇ KONUŞMADI. BU

bana sadece sessiz davranıyor olsaydı beni rahatsız etmezdi. Pasif saldırganlık sanatında uzman olan iki küçük kız kardeşim var. Sessiz muameleyi gördüğümde anlarım.

Bu farklı.

İlk başlarda onun sessizliğine oynadım ve eşit derecede mesafeli davrandım. Gün geçtikçe bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Shae'nin gözlerindeki boşluk tüylerimi diken diken ediyor.

O sadece sessiz değil; o gitti.

Bu derin değişim beni tamamen şaşırttı. Yaptığım şeyin geçmişteki bir travmayı yeniden su yüzüne çıkarmasından ve onun kapanmasını tetiklemesinden endişelenmeden duramıyorum. Genellikle kaynakla kapalı tuttuğum sızdıran bir musluktan suçluluk damlıyor.

Durum böyle olmasa bile, bir şey onun içine kapanmasına neden oldu. Yaptığımız şeyle ilgili bir şey. Anlamıyorum. Tartışmasız istekliydi. Bundan zevk aldığını biliyorum. Öyleyse neden olaydan sonra böyle ters bir tepki verdi?

Onu incitmek istemedim. Sadece onun beni duyan tarafıyla konuşmaktan başka bir yol bulamadım. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama bana söylemeyeceğini biliyorum. Bırakın kendini açıklamayı, tek kelime bile etmeyecek. Onu zorlamalı mıyım? Bu onu sonunda bu zihinsel engelin diğer tarafına geçmeye iter mi, yoksa onarılamaz bir hasar mı veririm?

İki günümü kararsızlık içinde geçirdim. Bu yaşamaya alışık olduğum bir şey değil ve bu duygudan nefret ediyorum. Ben iş bitiriciyim. Bir liderim. Belirsizlik denizinde çırpınmak sadece boğulmaya yol açar. Bir rotaya karar vermem ve onu takip etmem gerektiğini biliyorum ama bu rotanın ne olduğunu bulabilirsem ne olayım.

Üçüncü gün, yürüyüşten döndüğümde Shae'yi egzersiz yaparken buluyorum. Antrenman partneri olarak bir ağacı kullanıyor. O kadar uzun süredir çalışıyor ki yanaklarındaki pembelik artık soğuktan değil. Bana hayatımda yaptığım en inanılmaz saksoyu yaptığından beri onu en canlı gördüğüm andı.

İçgüdülerim bunun benim şansım olabileceğini söylüyor.

İki gündür ilk kez sezgilerime kulak veriyorum, bu yüzden hemen dikkat kesiliyorum. Ağacın yanında ona katıldım. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, bir dövüşçü duruşu alıyorum ve en son tartıştığımızda yaptığı gibi etkileşime gireceğini umuyorum.

Duruşu bana doğru kaydığında, kalçaları dönüp incik kemiğini mükemmel bir yan tekmeyle böbreklerime göndermeden bir milisaniye önce bakışları beni mızrak gibi delip geçiyor. Tekmenin şiddetini ön kolumla engellemeyi başarıyorum ve hemen ardından bir saldırıya geçmeyince rahat bir nefes alıyorum. Bunun yerine birbirimizin etrafında dönüyoruz.

Hem dövüşe hazırlanmak için hem de gözlerinde daha önce olmayan bir hayat parıltısı olduğu için damarlarımda elektrik enerjisi dalgalanıyor.

Shae - benim Shae'm - çok yakın. Onu dışarı çekmenin bir yolunu bulmalıyım.

Onun gibi dövüşmek için eğitim almadım. İnanılmazın da ötesinde. Ama bir mafya ailesinde en büyük oğul olarak büyüüp de yıllar içinde birkaç şey öğrenmemek olmaz.

Bir yumruk atıyorum, ardından hızlı bir sol kroşe. Kendimi tutmuyorum. Onu ve aramızda olanları ciddiye aldığımı bilmesini istiyorum. Her iki vuruşu da engelliyor ve iyi zamanlanmış bir aparkatla karnıma vuruyor. O da kendini tutmuyor. Karın kaslarım darbeyi absorbe etmek için esniyor, bu yüzden nefes nefese kalmıyorum ama yine de fena acıyor. Nefes alıp veriyorum ve birbirimizin etrafında dönmeye devam ediyoruz.

"İşte bu, Kaos. Tüm öfkeni bana ver."

Mavi gözleri parlıyor. "Bana öyle deme." Sesi hâlâ düz ama şeffaf, yüzeye yakın bir yerde gizlenen öfkeli duyguları mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Benden saklanamazsın, Kaos." Yumruk atıyorum, sonra da karşılık vermesinden kaçıyorum. "Orada olduğunu biliyorum ve seni ele geçirene kadar pes etmeyeceğim."

Bu sefer ona saldırıyorum ve cüssemden en iyi şekilde yararlanarak onu ayı gibi kucaklamaya çalışıyorum.

Shae geriye doğru savrulup başının üst kısmını yüzüme çarpıyor, ardından bacaklarını kaldırarak ölü ağırlık haline geliyor. Bu iki manevra oldukça etkili oldu ve ben kanayan burnumu tutarken o hızla elimden kurtuldu.

"Madem bu kadar kaotik biriyim, neden beni istiyorsun ki?" Kollarını iki yana açıyor, sesi talepkâr. "Bırak artık, Donati. Bu zahmete değmem."

"Buna ben karar veririm," diye homurdanıyorum. Burnumu görmezden gelerek dövüş duruşuma geri dönüyorum ve yeni bir circling turu başlatıyorum. Bu şimdi ve burada gerçekleşiyor. Sonuç ne olursa olsun.

Güzel yüz hatlarını gölgeleyen bir kaş çatmayla duruşumu yansıtıyor. "Peki ya ben? Benim söz hakkım yok mu?"

"Can kulağıyla dinliyorum, Shae. Aramıza ördüğün duvarların her bir nedenini duymak isterim."

"Neden öyle düşünüyorsun?" Kelimeler sıkılmış dişlerin arasından öfkeli bir tıslama gibi çıkıyor. "İnsanlar neden genellikle duvar örer?" Yere düşüyor ve etrafımda dönerek bacaklarımı altımdan çekip alıyor. Hemen yuvarlanıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum.

"İnsanları dışarıda tutmak için. Kendilerini korumak için."

"Ding, ding, ding! Adama lanet bir ödül verin." Çaresizlik ve ıstırap sözlerini pençeliyor.

"Seni incitecek ne yaptım?" Böğürerek söylediğim sözler yanımdaki kuşların gökyüzüne gaklamasına yol açtı. "Eğer bana söylemezsen, bunu yapmayı bırakamam."

"Seni istememi sağlıyorsun. Eğer beni incitmeyi bırakmak istiyorsan.

"Beni kendine aşık etmeyi bırak." Son sözler o kadar keskin ve çiğ ki kalbimi parçalıyor.

"O değil," diye nefes alıyorum. "Benden bunu isteme çünkü yapamayacağım tek şey bu." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarının üst kısmını kavırıyorum. "Bu neden bu kadar kötü? Neden beni itip duruyorsun?" Anlamak için çaresizce onu sarsmamak için kendimi zor tutuyorum.

Cam gözlü bakışlarındaki yalvarış beni parçalamakla tehdit ediyor. "Sorun sen değilsin; *biziz*. Ailelerimiz. Ettiğimiz yeminler.

Burada bir sorun olmayabilir, ama eve döndüğünüzde olacaktır. Ve belki de senin tek

İstemek, biz buradayken geçici bir rahatlama değildir. Normalde bunu çok isterdim ama sen farklısın. Yapamıyorum... Duygularımı kontrol edemiyorum."

"Sen geçici bir şey değilsin, Shae. Şehre döndüğümüzde senden uzaklaşmak bir yana, bir gün bile yanımda olmaman hoşuma gitmiyor."

Elimden kurtulmadan önce çenesi titriyor. "Ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Ne istediğini anlamıyor musun?" Bir damla gözyaşı kirpiklerinden süzülüp yanağından aşağı süzülüyor. "Tüm hayatımı eşit olarak görülmek için savaşıyor. Aile işindeki yerimi kazanmak için. Eğer seni istersem, her şeyden vazgeçmem gerekir. Olduğum *her şeyi* kaybederim."

"Neden? Senden aileni terk etmeni istemezsem, neden sevdiğin işi yapmaya devam edemiyorsun?" Sorum saflık kokuyor. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda anlıyorum ve kafamda olayları ne kadar aptalca basitleştirdiğime dair hiçbir açıklamam yok.

"Ailemin sadakatim konusunda endişelenmeyeceğine gerçekten inanıyor musunuz? Ben onları seviyorum. Onlar da beni seviyor. Ama sen ve onlar arasında kalırsam, kimin öncelikli olacağını nasıl seçeceğim? Bu imkansız bir seçim. Bunu ben de biliyorum, onlar da bilecek."

"O zaman benim için çalış." Yanına geçiyorum ve gözyaşı lekeli yanaklarını ellerimle kavıyorum. "Ne istersen yapabilirsin, patron benim ve kuralları ben koyarım." Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağım, lanet olsun.

Daha fazla gözyaşı hüzünlü gülümsemesine damlarken gözleri kapanıyor. "Çok tatlısın." Ciddi bir bakışla beni sabitliyor. "Bunu ne kadar istediğini anlayabiliyorum -gerçeği görmemen ne kadar önemsediyini kanıtlıyor- ama bu imkânsız. Hem bir kadın olarak değerimi kanıtlamak için yeni bir başlangıç yapmam gerekecek, hem de adamlarınız yanlarında çalışmam için bana asla güvenmeyecekler."

"Peki ya Conner ve Noemi? Ailelerin onların ilişkisiyle ilgili bir sorunu yoktu."

"Çünkü Noemi benimle aynı değil. Sorun benim. Hep öyleydin." Sesi, onu uyutmak ve ikimizin de ailesini geride bırakmak istememe neden olan kelimelere takılıyor. Çünkü *siktir et* onları.

"Senin hiçbir sorunun yok." İlk defa dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Öpücük şefkatli ama acil. Bir yalvarış. Çünkü artık anlıyorum ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kendimden ne kadar nefret edersem edeyim.

Onu incitmeye devam edersem, çekip gidemem.

CHAPTER 28

SHAE

DUDAKLARI BENİMKİLERE KARŞI ÖYLESİNE SAHIPLENİCİ BİR TALEPLE HAREKET EDİYOR KI

Onları damgaladığından eminim. Başka hiçbir şey olmasa bile kalbimde iz bıraktığını biliyorum. Dilinin her okşayışında, korkularım ve hayal kırıklıklarım soluk bir fotoğraf gibi arka planda bulanıklaşıyor. Renzo kendisinden ötesini görmemi zorlaştırıyor.

O her şeyi tüketir. Dünyanın sonu.

Keşke küllerimden doğup doğamayacağımı bilebilseydim çünkü kaçınılmaz olanla savaşmaktan yoruldum.

"Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın, yoksa insanlar yumuşadığını düşünecek," diyorum ayrı düştüğümüzde, içime beklenmedik bir kabullenme duygusu yerleşiyor.

"Başkalarının ne düşündüğünü sikeyim."

"İdeal olarak, evet. Ama bu gerçekte geçerli değil. Ailenizin patronu *sizsiniz* ve liderliğiniz altındaki erkeklerin ne düşündüğü önemlidir."

Haklı olduğumu bildiği için dudakları inceliyor.

Bakışlarıyla buluşmaktan kaçınarak elimi göğsüne koyuyorum. "Bunu düşüneceğim, tamam mı? Ama biraz zamana ihtiyacım var." Sonunda kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve yüzüne kazınmış kabullenmişliği görünce rahatlıyorum. Küçük bir gülümseme sunuyorum. "Ayrıca, burada zamandan başka bir şeyimiz yok, değil mi?"

Başını sallamadan önce bakışları yana kayıyor. Tavrında bir şeylerin değiştiğini hissediyorum ama o kadar şekilsiz ki emin olamıyorum.

ne olduğunu ya da buna neyin sebep olmuş olabileceğini bilmiyorum. Yükselen duygularımın durumu göz önüne alındığında, bunu sadece hayal etmediğimden bile emin değilim.

"Kovaya temiz su dolduracağım," diye haber veriyor Renzo. "Sen içeri gir ve beni bekle, saçını yıkayacağım ve sakın beni durdurmaya çalışma."

Kalbim resmen ayaklarımın dibinde bir su birikintisi. Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Burada tartışma yok."

Renzo benim saçımı yıkıyor, sonra da kendi saçını yıkamama izin veriyor. Parmaklarımı onun gür saçlarında bütün gün, her gün gezdirebilirdim. O da bundan hoşlanıyor gibiydi. Aleti o kadar gözle görülür bir şekilde uyarılmıştı ki kendimi biraz kötü hissettim. Baştan çıkarmak istemiyorum ama durumumuz bu kadar tehlikeliyken kalbimi de umursamaz davranamam. Bu işin nasıl yürüyeceğini düşünmem gerek. Ona sahip olmak için nelerden vazgeçebileceğimi.

Renzo bütün akşam inanılmazdı. Temiz olduğumdan ve karnımın doyduğundan emin olmanın ötesinde fiziksel olarak yakınlaşmak için zorlamıyor. Ve yatma zamanı geldiğinde, kendimi ilk kez dönerken buluyorum, bizi göğüs göğüse getiriyoruz. Tamamen giyinik olsam bile, Renzo ile bu şekilde yatmak, şimdiye kadar yaşadığım neredeyse tüm diğer cinsel karşılaşmalardan daha samimi hissettiriyor.

Sırt üstü yatıyor, başımı göğsüne yaslıyor ve bedenimin yarısı onunkinin üzerine sarkıyor. Konuşmuyoruz. Oda gerginlikten arınmış durumda. Sadece o ve ben bir konfor ve sıcaklık balonunun içindeyiz. Neredeyse anında uykuya dalıyorum.

CHAPTER 29

RENZO

"BİR SINCAP. BIRAKIN İKİ ÇOCUĞU, BİR ÇOCUĞU BİLE DOYURMAYA YETMEZ. Yetişkinler." Shae o günkü yetersiz avımıza bakıyor.

"Dondurucuda hâlâ bir tavşanımız ve bir kuşumuz var," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama rezervlerimizi yemeye devam edersek, buradan çıkmak için asla yeterince para biriktiremeyiz."

Sesindeki endişe beni etkiliyor, özellikle de dün gece söylenenlerden sonra. Sonunda korkuları konusunda bana güvendi. İnandırıcı bir şekilde rahatladım ve aynı zamanda ne kadar benmerkezci davrandığımı konusunda alçakgönüllü oldum. Benimle birlikte olmaya neden bu kadar direnç gösterdiğini anlayamıyordum ama bunun nedeni duruma onun bakış açısından ciddi bir şekilde bakmamış olmamdı. Yapması gereken fedakârlıkları ne kadar kolay göz ardı ettiğim için utandım.

Ve şimdi, sadece bana olan arzusu konusunda kararsız değil, aynı zamanda açlık ve eve nasıl döneceğimiz konusunda da endişeli. Zor bir zamanı onun için daha da zorlaştırdığım için nefret ediyorum. Niyetim asla bu değildi. Sadece bana bir şans vermesini istedim. Bize bir şans vermesini.

Suçluluk duygumu tutan musluk biraz daha açılıyor ve asidik maddenin beni daha hızlı doldurmasına izin veriyor.

"Her seferinde bir gün yaşayalım, tamam mı?" Karanlık düşüncelerime gömülmüş bir halde kulübeye doğru dönmeye başladım.

Şüphe, sizi içten içe boğacak zihinsel bir katran çukurudur. Her zaman yapışkan ölüm cezasına boyun eğmemeye çalıştım. Toplanın

Bilgi. Bilinçli kararlar verin. Hatalarınızı kabul edin ve yolunuza devam edin. Şüphe ve pişmanlık hiçbir amaca hizmet etmez. Yine de seçimlerimi sorguluyorum. Shae söz konusu olduğunda resmin tamamını göremiyorsam, başka neleri kaçırıyor olabilirdim?

Önceliklerim olması gerektiği gibi olsaydı, şu anda burada bile olmazdım. Ve eğer Shae benim önceliğim haline geldiyse, bu benim için ne anlama geliyor? Organizasyonun asla önce gelmeyeceğini bilerek Moretti ailesinin patronu olabilir miyim?

"Seni üzen bir şey mi oldu?" Kulübe görüş alanına girdiğinde Shae sorar.

"Sadece evdeki şeyleri düşünüyorum."

"Ne gibi şeyler?"

"Benim yokluğumda işleri kimin yürüttüğü gibi. Ve kardeşimle Sante'nin nasıl bir belaya bulaştığı gibi." Teknik olarak, evdeki durum hakkında ne kadar az düşündüğümü düşünüyordum. Po-tay-to, po-tah-to.

"Kimin devreye girme olasılığı daha yüksekti?"

"Amcam Gino. İyi bir adamdır. Patronluk rolünü hiç istemedi ama ben yokken öne çıkacak en belirgin kişi oydu. Sanırım pek çok insan babam öldüğünde onun patron olmasını bekliyordu. O daha yaşlı ve daha tecrübeli."

Dinliyor, sessizce başını sallıyor.

"Diğer amcamın da patron yardımcısı olduğumda çok kızdığını biliyorsun. Tek kızanın o olmadığını tahmin edebiliyorum. Eğer birisi bunu yapmak isteseydi, bu liderliği sarsmak için mükemmel bir fırsat olurdu." Bunu açıklarken garip bir şekilde durumdan uzaklaştığımı hissediyorum, sanki hayatımdan değil de bir televizyon programından bahsediyormuşum gibi.

"Sizi bir iş ortamında görmedim ama şu anda bildiklerime göre liderlik yeteneklerinizden hiç şüphem yok. Bu tür şeyler taklit edilebilecek şeyler değildir. Doğuştan gelir ve sizde de var. İki beyin hücresi olan herkes bunu bilir."

"Öyle mi?" Gözlerim onunkilere kaydı. "Önemsiz meselelerle ilgilenmeme ve liderliğe soyunmamama ne diyorsun?" İlk tanıştığımızda bana attığı hafif lafı hatırlatarak ona takılıyorum.

Shae sırtıyor. "Sadece seni kızdırmak istemiştım. İster mafyayı ister Taco Bell'i yönetsin, iyi bir patronun zaman zaman siperlere girmeye istekli olduğunu herkes bilir. Yapılması gerekeni yapmak ve sadakati teşvik etmek için."

Kahretsin, bu kadın inanılmaz.

Benden önce gelip de onu anında kilitlemeyen aptalları hayal bile edemiyorum. Shae'nin herhangi bir aptal tarafından sahiplenilebileceğinden değil. Bir ilişki için dünyasını sona erdirmeyi haklı çıkarması için koşulların olağanüstü olması gerekir, bu yüzden buradan ayrılmadan önce aramızdaki ilişkinin nasıl yürüdüğünü ç ö z m e m i z gerektiği hissinden kurtulamıyorum. Kim olduğunu feda etmesini gerektirmeden birlikte olmanın bir yolunu bulmalıyız.

Onu istiyorum, ama bu fiyata değil.

Ne kadar acı verici olursa olsun, bazı şeyler vazgeçilemeyecek kadar değerlidir.

CHAPTER 30

SHAE

RENZO VE BEN YIRMI GÜNDÜR EVİ GÖRMEDİK, NEREDEYSE ÜÇ GÜNDÜR. Haftalarca. Anlaması zor.

Muhtemelen 10 kilo vermişimdir. İkimiz de geldiğimizden biraz daha zayıf görünüyoruz. Ve birinin bu kadar pis olmaya bu kadar çabuk alışabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu doğru değil. Kirli değiliz, doğalız. Sabun ya da deodorant yok. Tıraş bıçağı yok. Diş macunu ya da gargara yok. Yaz olsaydı ve karışıma sıcaklık eklenseydi ne kadar kötü kokacağımızı hayal bile edemiyorum.

Bu haliyle kokuyu neredeyse hiç fark etmiyorum ve hatta geceleri onunla kıvrıldığımda Renzo'nun doğal kokusuyla rahatlıyorum. Artık aramızda bir tür huzur bulduğumuza göre, her şey biraz daha az sıkıcı görünüyor. Bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen eve dönüş yolunu bulacağımıza dair inancım bile var. Takım olmak bana güven veriyor. Belki eve döndükten sonra ne olacağı konusunda biraz daha az ama bu da devam eden bir çalışma.

Ailemin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Korku ve belirsizlik. Henüz pes etmediler mi, yoksa hâlâ umutlarını koruyorlar mı? Öte yandan Mari, benim yokluğumu fark etmemiş bile olabilir. Burada Renzo'yla birlikte olmanın Mari'yle geçirdiğim zamanı anlamsız ve boş kıldığını fark ettiğimde şaşıyorum. Neden bu kadar sık bir bağla yetinmeme izin verdim?

Çünkü daha kolaydı. Daha az risk.

Bir süre işe yaradı ama döndüğümüzde aynı şekilde hissedeceğimi sanmıyorum. Geri dönersek, Renzo'yla işler nasıl yürürse yürüsün, Mari'yle ilişkimizi bitirmenin zamanı geldi.

Eğer yok, Shae. Geri döneceksin.

Bugün şimdiye kadar gördüğümüz en sıcak gün. Henüz üçüncü Mart'tayız, bu nedenle herhangi bir ısınma muhtemelen kısa sürecektir. Bilmemek işin en zor kısmı.

"Balık tutmak için güzel bir gün. Başarılı olduğuna göre tekrar başlayacak mısın?" Yemekten sonra masada otururken Renzo'ya soruyorum. Bir hafta önce tuttuğu balığı bana getirdiğinden beri balık tutmamıştı.

Cevap vermeden önce sorumu düşünüyor. "Hayır, vereceğimi sanmıyorum."

"Ama bu eve dönüş için başka bir yiyecek kaynağı olurdu." En azından denemek istememesine şaşırdım. Yapacak daha iyi bir şeyimiz yok ki.

"Bir tane daha yakalama şansım çok düşük."

"Bunu bilmiyorsun. Belki de yeni yeni öğreniyorsundur."

Gözlerini karartıp meydan okuyarak bana bakıyor. "Eğer ben-yakın zamanda balık yiyemeyeceğiz."

Başımı yana eğiyorum. "Şahin mi? Bunun konuyla ne alakası var?"

"Çünkü o balığı öyle yakaladım. Onu çaldım. Bir şahinden."

Bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini hayal ederken ona boş boş bakıyorum, sonra da görüntüden kahlkahalara boğuluyorum. Balığı şahinin ağzından çıkarmak için fiilen güreştiğinden şüpheliyim ama kafamdaki sahne bu ve çok komik.

"Aman Tanrım. Yapmadın, seni hilekâr," diyorum gülerek.

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle genişliyor. "O bahsi adil bir şekilde kazandım.

Balığı nasıl yakalamam gerektiğini hiç belirtmemiştik."

Kızamam. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu bilmek gurur verici. Benimle birlikte olmak için ne gerekiyorsa.

"Touché." Su bardağımı selamlamak için kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere daha açık olacağım."

Bu son iki kelime etrafımızdaki havada asılı duruyor. *Bir dahaki sefere.*

Sakso olayından beri yakınlaşmadık. Ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve inanılmaz sabırlı davrandı. Konfor alanımın ötesine geçmem için üzerinde en ufak bir baskı hissetmedim. Bu aramızdaki yoğun kimyanın öldüğü anlamına gelmiyor. Hâlâ aynı

şekilde-

zehirleyici. Ve geçen her gün, duygularımı sıralarken platonik kalma kararlılığımı yok ediyor. *Bir* dahaki *sefere* lafı bile beynimde iddiayı kazandığı o günün heyecanını canlandırıyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Eğer Renzo'nun kapüşonlu gözleri bir gösterge ise, onun da aynı şeyi yaptığını söyleyebilirim.

Bu çekim çok güçlü - diğer her şeyi bastırıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Renzo'nun bacaklarına dolanıyorum ve kucağına oturuyorum, göğsüm içgüdüsel olarak onun dokunuşu için öne doğru geriliyor.

"Bu benim verdiğim bir karar değil." Kollarımı omuzlarına atıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum.

Elleri kalçalarımı sıkıyor ve beni kalınlaşan sikine doğru çekiyor. "Oh, hayır mı? Ne oldu o zaman?"

"Önemli bir araştırma. Ya beni son kez boşalttığında şans eseri olduysa?"

"İki kez," diye düzeltiyor yavaş, boğucu bir ses tonuyla. "Seni iki kez getirdim ama katılıyorum. Durum tespiti yapmalısın."

"Aynen öyle. Anladığınızla sevindim."

Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasında tutuyor, bacaklarımı ortasına doluyor ve bizi yatağa taşıyor.

Vücudu benimkinin üzerinde inanılmaz bir his veriyor. Onun ağırlığı. Olgun kasların kontrollü esnemesi, içindeki gücü ima ediyor. Yeni sakalı ve dağınık saçlarıyla sertleşmiş bir oduncu olarak buraya rahatlıkla uyum sağlayabileceği gibi, şehri yöneten ince dikilmiş bir takım elbise içinde eve dönebilirdi. Her ikisinin de ona eşit derecede yakışmasını seviyorum. Kendine güvenen havasıyla, onun hiçbir yere ait olmadığını düşünemiyorum.

Vücudumda aşığı doğru ilerliyor, ben beklentiyle kıvranana kadar öpüyor ve ısıyor. Dili yarığıma ilk dokunduğunda, tüm iç kaslarım açlıkla kasılıyor. Daha fazlasını istiyorum. Onu içimde istiyorum.

Bütün gün boyunca kendime sadece azgın olduğumu söyleyebilirim, ama bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Renzo yüzünden. İçimdeki bu çıldırtıcı ihtiyacı harekete geçiriyor. Kaç kez boşaldığımın bir önemi yok; her şekilde ondan daha fazlasını isteyeceğim.

Renzo bana başımı döndüren muhteşem bir orgazm yaşıtıyor. O kadar inanılmaz hissediyorum ki iç sesim uyarılarını unutuyor ve başarabileceğimize dair umudumu kaybetmemem için nedenler sıralamaya başlıyor.

bu iş. Kendimi iyimserlik ve dopamin nehrinde yüzmeye bıraktım. Yaşadığım onca şeyden sonra, mutluluk anını hak ediyorum.

Keyifli halim Renzo'yu eğlendiriyor, o da kıkırdayarak göbek deliğimi öpüyor ve ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun? Sıra sende," diyorum tembelce.

Tekrar eğilip enseme sert avuçlarının arasına alıyor. "Bir dahaki sefere boşaldığımda, senin içinde olacağım. O zamana kadar bekleyeceğim." İlanını bir öpücükle mühürlüyor ki bu iyi bir şey çünkü karşılığında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Odun yığınını doldurmaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Boğuk sözleri beni, o dışarı çıktıktan sonra bile benimle kalan bir sıcaklık battaniyesine sarıyor. O kadar rahat ve memnunum ki yorgana sarılıp uykuya dalıyorum, bir süre sonra korkunç bir kükremeye uyanıyorum.

Ayl. Geri döndü.

CHAPTER 31

RENZO

ONU GÖRMEDEN ÖNCE NEFES ALIŞINI DUYUYORUM. AYI BİR YERLERDE

Arkamda, ama ne kadar uzakta olduğundan emin değilim. Beni gördüğünden de emin değilim.

Yetişkin bir ağacın tamamını kesmek zorunda kalmamak için odun ararken kulübeden daha uzağa taşınmak zorunda kaldık. Bir baltamız var ama küçük ve sağlam bir şey kesmek büyük bir çaba gerektiriyor. Bugün yeni bir yönde dolaşmayı seçtim ve çok çürümemiş ve kesebileceğim makul büyüklükte dalları olan devrilmiş bir ağaca rastladım. Küçük bir yığın oluşturduktan sonra taşıyabildiğim kadarını kulübeye geri götürdüm ve işemek için durduğumda ikinci bir yük bırakıyordum.

Şimdi, aletim dışarıda duruyorum, bunun ciddi olup olmadığını merak ediyorum- nasıl öleceğimi.

Yavaşça kendimi pantolonumun içine sokup arkamı dönüyorum. Ayı gözlerini bana dikmiş, kart sayan bir pit patronu gibi beni izliyor.

Adrenalin damarlarımda dalgalanıyor.

Silahım yok. Odunları geri götürebilmek için baltayı ağaçta bırakmak zorunda kaldım. Kulübeden çok uzakta değilim ama asla ulaşamayacağım kadar uzaktayım. Ayı 30 metre ötede. O mesafede çok büyük bir güç oluşturabilir.

Yapabileceğimi düşündüğüm en iyi şey yukarı çıkmak. Bazı ayılar ağaçlara tırmanır, bu da onlardan biri olabilir, ama daha iyi bir seçenek yok.

Özellikle de hemen yanımdaki ağacın dalı uzanabileceğim kadar alçaksa.

Yavaşça arka tarafa doğru ilerliyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Ayı sinirli bir homurtu çıkarıyor ve daha da yaklaşıyor. Kendimi çekebildiğim kadar yükseğe çekmek için tüm gücümü harcıyorum. Umarım bu çabaya değmeyeceğime karar verir.

Ağacımın dibine ulaştığında gövdesini kokluyor ve ileri geri sallanmaya başlıyor. Kızgın ve öfkeli bir şekilde kükreyerek bana bunu belli ediyor.

Korku içimde fırtınalar koparıyor çünkü sonra ne olacağını biliyorum.

Ağaçların arasından kulübeye doğru gözlerimi kısarak bakıyorum, kulaklarım hâlâ altımda. Saniyeler geçiyor ve belki de içeride kalacak kadar akıllı olduğuna kendimi ikna etmeye başlıyorum. Tam o sırada kapı hafifçe açıldı.

Gözlerim sımsıkı kapanıyor.

"Shae, içeri gir lan," diye bağıriyorum toplayabildiğim tüm cesaretle.

Kıpırdamadan duruyor, sonra yukarı bakıp ağaçları tarıyor. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Ayı meydan okur gibi ona havlıyor. Onu altımda görebilmek için manevra yapıyorum. Kulübeye doğru bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor, en kolay hedefe karar vermeye çalışıyor. Shae'nin ne yaptığını görmek için arkama baktığımda, gitmişti. Parmaklarım tuttuğum ağaç dalının etrafında sıkılaşıyor, keşke onun yerine boynunu sıkıyor olsaydım. Kendini öldürtecek.

"Yemin ederim, Shae. İçeri gir lan!" diye kükrüyorum.

Ayı kükrüyor.

Shae ikimizi de görmezden geliyor.

Bir elinde kazmamız, diğer elinde üç ekstra öldürücümüzle binanın yanından açık alana doğru koşuyor.

"Al bakalım ayı," diye sesleniyor, leşleri havada sallayarak. "Aç mısın? Burada yemeğim var."

Ayı burnunu kaldırıp havayı kokluyor.

Kahretsin.

İlgileniyor. Sanırım benim için buraya gelmemesinin sebebi de aynı. Aç ve yorgun ve fazla savaştacak enerjisi yok. Shae ortaya çıkmasaydı peşimden gelir miydi? Bilemem, ama seçenek sunulduğunda, daha kolay bir şeye açık olduğu açık.

"Hadi ama. Bir şeyler atıştırmak ister misin? Al bakalım." Hayvanları ağacımın aksi yönüne doğru fırlatıyor.

Çaresizce izlerken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor.

Ayı yine havayı kokluyor, sonra temkinli adımlarla avlara doğru yürüyor. Benden uzaklaştığı her adımda daha da endişeleniyorum. Shae'ye üzerine düşeni yaptığına göre içeri girmesi için telaşlanmak istiyorum ama ne onun dikkatini dağıtmak ne de kaçarak yırtıcı içgüdüsünü tetiklemesini istiyorum. Yerimde sessizce oturmalı ve dev canavarın yiyeceği alıp ikimizin de güvenle içeri girebileceği kadar uzun süre bizi terk etmesi için dua etmeliyim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet yemlere ulaştığında, burnuyla bir tanesini dürtüyor. Bana Shae'den daha yakın ama Shae yerde.

Hadi, seni piç. Al ve kaç.

Bundan nefret ediyorum.

Bundan çok nefret ediyorum ve Shae'ye bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Hayatımda yaşadığım ilk panik duygusu, ayı avı ağzına aldığı anda boğazımda düğümlenmeye başlıyor. Etin artık kendisine ait olduğunu ilan edercesine havlıyor, sonra da kaçmak için ağırlığını değiştirircesine sallanıyor. Ama kaçmıyor. Başını eğiyor, ağırlığını tekrar veriyor ve Shae'ye doğru saldırıyor.

CHAPTER 32

SHAE

AYI O KADAR HIZLI KI GERÇEK DEĞİL.

Renzo'nun çığlıklarını duyabiliyorum. Ya da belki de benimdir. Tek bildiğim, saf hayatta kalma moduna geçtiğim. Kendimi hazırlarken ellerim kazmayı kavırıyor. Kaçmak için zaman yok. Onunla yüzleşmek zorundayım.

Ayı bana ulaşmaya saniyeler kala, tüm gücümle baltayı savuruyorum ve baltayı ayının boynuna doğru fırlatırken, anın beni bir takla atma hareketine taşımamasını sağlıyorum. Yana doğru uçuyorum.

Ayı beklenmedik bir acıyla feryat ediyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıp hazır pozisyona geçiyorum. Ayıya karşı silahsız olma şansım çok düşük ama öylece yatıp beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Sahip olduğum tüm gücümle savaşıcağım. Sadece at- tack gelmiyor.

Ayı benden kaçıyor. Aynı anda Renzo'nun ağaçtan aşağı atladığını görüyorum. Ayı tekrar onun peşine düşecek diye çok korkuyorum ama hayvan üç avımızı da kapıp uzaklara doğru uzaklaşıyor. Başka bir saldırıyı izlemeye o kadar odaklanmışım ki, beni kulübeye doğru çekene kadar Renzo'yu görmüyorum.

Sözlerine odaklanmak benim için çok zor. Kulaklarımdaki çınlama ve kalbimin davul gibi çarpması arasında güçlükle duyabiliyorum.

"Tanrım, Shae. Kanaman var. Seni yakaladı mı?" Kulübeye girdiğimizde Renzo soğukkanlılıkla söylüyor.

"Ne? Ben..." Pantolonumdaki yırtığın yırtık kırmızı kenarlarını görene kadar neden bahsettiğinden emin olamadan aşağı bakıyorum. Sadece bir kez gördüğümde

Kalçamdan gelen kan, acıyı hissettiriyor.

Renzo hemen ilk yardım çantasını çıkardı ve pantolonumu nazıkçe yaranın üzerine indirdi. "Kötü değil ama hoşuma gitmedi. Antibiyotik merhemimiz neredeyse hiç kalmadı. Benim gibi hasta olmanı istemiyorum. Ya da daha kötüsünü." Yarayı temizlemeye başlarken yüzü tamamen sertleşti.

Adrenalindeki ani düşüşle tüm vücudum sarsılıyor. "Sanırım oturmam gerekebilir," diye mırıldanıyorum, karanlık görüşümün kenarlarını tehdit ediyor.

"Siktir, dayan." Beni kollarının arasına aldı ve yatağın kenarına oturttu. "Sana bir kutu armut getireyim. Kan şekerini tekrar yükseltmen gerek."

"Ne olduğunu biliyorum," diyorum şaşkınlıkla, bilgisiz olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bana verdiğinde doğrudan kutudan içiyorum, armutların kendisini yemeden önce meyve suyundaki şekere yöneliyorum.

Rahatlama neredeyse anında oldu. Birkaç dakika içinde kendimi o kadar güçsüz hissetmiyorum ama adrenalinin etkisiyle ellerim ve vücudum titremeye devam ediyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Renzo ellerini yüzüme koyuyor ve alnımdan öpüyor. "Beni çok korkuttun, Shae." Zaten kısık olan sesini bir titreme kaplıyor. "Bunu bir daha asla yapma."

"İşler böyle yürümüyor, koca adam. Odadaki tek kahraman sen olamazsın."

Bir kahkaha attı, sonra ayağa kalktı. "Yan yat ve bırak da temizlemeyi bitireyim."

İşini yapmasına izin verdim.

Yorgunluk, sanki küçük çapalarla ağırlaştırılmış gibi uzuvlarımı ve göz kapaklarımı çekiştiriyor. İyileşmek için bundan sonra bir hafta uyumam gerekebilir. Yine de, ayı en- tire yiyecek depolarımızı kaplığı için uyumam gerekebilir.

Duygular boğazımda düğümleniyor.

Daha ne kadar dayanabiliriz? Çok yorgunum ve aç olmaktan bıktım.

Eve gitmek istiyorum.

Göğsümde bir hıçkırık düğümleniyor.

"Kahretsin, canını mı yaktım?" Pantolonumu düzeltmeyi bıraktı.

Başımı salladım. "Bütün etlerimiz. Kurtarmak için yaşlandırdığımız her şey."

Gözyaşlarıma boşuna karşı koyuyorum. Duyguların saldırısı dayanılamayacak kadar acımasız. İkimiz de hayatta olduğumuz için rahatlama. Zor kazandığımız yiyecekleri vermeden ayıyı durdurmak için daha iyi bir yol bulamadığım için suçluluk ve kızgınlık.

"Kahretsin, bebeğim. Ağlama. Benim Shae'm olmaz." Yatağın yanında dizlerinin üzerine çökmüş, alnı benimkine yaslanmış, hıçkırıklar içimin derinliklerinden dışarı çıkarken.

Onu yakınımda tutmak için kollarımı ona doluyorum. "Neredeyse seni yakalıyordu," diye hıçkırıklar arasında boğuluyorum. "Dışarı çıkıp seni o ağacın tepesinde gördüğümde çok korktum. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım."

"İnanılmazdın, bebeğim."

"Ama yemeğimiz..."

Renzo derin bir iç çekiyor, sonra geri çekilip bana hiç de ciddi olmayan bir ifadeyle bakıyor. Şaşkınlık gözyaşlarımı dindiriyor. Beni rahatlatacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Her ne söyleyecekse, bu iyi bir şey değil.

"Sana bir şey söylemek zorundayım. Hoşuna gitmeyecek bir şey." Tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Doğrudum ve yatağın kenarına doğru kaydım. Bir parçam ona hayır demek istiyor. Söyleyeceği her ne olursa olsun, beni ondan yayılan acımasız yoğunluğu gerektirecek kadar üzecekse duymayı reddetmek. Ama aynı sebeplerden dolayı sessiz kalıyorum. O kadar kötüyse, bilmem gerek.

Renzo ayağa kalktı, bana sırtını döndü. "Buradan beş mil uzakta yaşayan bir adam var. Bizi güvenli bir yere götürebilir."

CHAPTER 33

RENZO

"NASIL? KİM? NASIL?" O KADAR SERSEMLEMİŞTİ Kİ

net bir düşünce. Bu anlaşılabilir bir şey. Yaptığım şey, yapabileceğimi düşündüğümünden daha bencilceydi. Onun hastalanmasından bu kadar endişelenmeseydim, böyle bir ihaneti asla kabul etmezdim.

Yine de en kötü kısmı kabul etmeyeceğim - seçimimden pişman değilim.

Burada onunla fazladan iki hafta geçirdiğim için mutluyum. Cehennem kadar zordu ve dünyadaki tüm paraya rağmen bundan vazgeçmezdim. Onunla zaman geçirmek istedim. Bana bir şans vermesi için zamanı olsun istedim. Kararı bir saplantı yüzünden verdim, ama o zamandan beri duygularım benim bile fark ettiğimden daha fazla gelişti. O ayı ona saldırdığında tüm varlığım dehşet içinde çılgılık attı. Gerekirse onu kurtarmak için hiç tereddüt etmeden canımı verirdim.

Shae Byrne'e geri dönülmez bir şekilde aşığım.

Onu o kadar derinden seviyorum ki, sırrımı korumaktansa onu sağ salim eve götürmek için bana olan güvenini yok etmeyi tercih ederim. Bu şimdiye kadar yaptığım en bencilce şey.

Masaya ve sandalyeye geçip yorgun bir şekilde oturuyorum. "İlk şenlik ateşimizin ertesi günü, depomuzun kapağını yapmak için yeterince düz dallar aramak üzere dışarı çıktım. Ateşi kontrol etmek için bize doğru gelen kar motosikletli bir adamla karşılaştım. Derenin beş mil yukarısında yaşıyor ve kulübenin sahibini tanıyor. Ona ayıyla karşılaştığımızı ve olay sırasında avda olduğumuzu anlattım. İyi durumda olduğumuzu ama ben gelene kadar kulübede kaldığımızı söyledim.

geri dönebilecek kadar iyi hissediyordu. Sahibinin onu bulduğumuza sevineceğini ve bir şeye ihtiyacımız olursa evine gelebileceğimizi söyledi. Size söylememek için bilinçli bir karar vermedim. İşler ters giderse söyleyeceğimi biliyordum ama her gün kendime burada bir güne daha ihtiyacım olduğunu söyledim. Seninle bir gün daha."

Shae'yi bir anlığına görmek için gözlerimi kaldırıyorum. Yaptığım şeyden pişman değilim ama onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum. Kıpırdamadan oturuyor, gözleri kapalı ve yüzüne kalbimi oyacak kadar acı kazınmış.

Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Seni asla incitmek istemedim."

"Beni incitmek mi?" Gözlerini açıyor, derinliklerinde zehir dönüyor. "Açlık, korku ve pislik sürekli bir acı biçimi değil miydi?"

"Belki başka bir kadın için. Sen zorluklar içinde büyüsün," diye açıklamaya çalışıyorum.

Ayağa fırlıyor ve bana doğru bir parmak sallıyor. "Bu sana bana acı çektirme hakkını vermez."

Ben de ayağa kalkıyorum, gözlerim kısılıyor. "Pek çok şey için özür dilerim ama seni burada tuttuğum için üzgün olduğumu duymak istiyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Bana kalırsa, seninle birlikte olmak için her dakika rahatsız olmaya değerdi. Eğer hemen şehre dönseydik, bana *asla* bir şans vermeyecektin."

"Bunu bilmiyorsun," diye bağırıyor, incinmişliği ve öfkesi taşıyor. "Ve bana ne yaptığını hiç söylemeseydin bile, yine de şehirde birlikte kalamayabilirdik."

"Hayır, ama en azından bu şekilde savaşıma şansım olurdu," diye karşılık veriyorum.

Bir uçurumun kenarından sallanıyorum. Tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum ama tutunacak tek bir kök ya da kaya bile yok. Tek yapabildiğim kaderimi kabullenmek, her ne olursa olsun.

Öfkemi bırakıyorum, duruşum yumuşuyor ve ona gerçeği söylüyorum. "Bir şey uğruna savaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilecek biri varsa, çağrının peşinde her şeyi riske atacak biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Ortası içe doğru eğilir ve ağzı sessiz bir solukla ayrılır. Gözlerini yavaşça kapatır. Gözlerini açtığında, kızgın altın közlerin hepsi sönmüş, geriye sadece soğuk buz ve mavi cam parçaları kalmıştır.

"Hala gün ışığı varken gitmeliyiz." Sesi kalbimin hissettiği kadar boş geliyor. "Neden gidip

Ben burada bir şeyler hazırlarken tuzaklar."

Kulübeyi düzeltmeye başlamasını çaresizce izliyorum.

Söylenecek bir şey kalmayınca kendimi dışarı bırakıp dereye doğru yola koyuluyorum. Attığım her adımda aramızdaki bağı daha da inceldiğini hissediyorum. Bu bağ, dikenli kancalarını kalbimin derinliklerine batırmıştı ve şimdi bu bağı zorlayan gerilim, acıdan iki büklüm olana kadar beni parçalıyor. O kadar kötü acıtıyor ki, babamın kanserle olan zorlu savaşından öğrendiğim önemli dersleri neredeyse unutuyorum.

Birincisi, ne kadar sakatlayıcı olursa olsun kaybın acısından kurtulacağım. İkincisi, ne kadar kötü ihtimaller olursa olsun asla pes etmeyeceğim.

Bu zorluğun üstesinden gelmek kolay olmayacak ama bu imkansız olduğu anlamına da gelmiyor. Hâlâ tüm varlığımla Shae'nin benim için olduğuna inanıyorum. Eğer durum buysa, savaşmaya devam edeceğim. Bu bir son değil.

CHAPTER 34

SHAE

DERE BOYUNCA İKİ SAATE YAKIN YÜRÜDÜKTEN SONRA BİR tepede bir kulübe. Çatısında güneş panelleri var ve pencerelerden ışık saçıyor. Daha çok bir eve benziyor ve bizim kulübemizin en az iki katı büyüklüğünde, gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor.

Kulübemiz.

Göğsümdeki esneyen yarık bir derece daha açılıyor. Burası asla bizim kulübemiz olmadı. *Bizim diye bir şey yok. Biz diye bir şey yok.*

Renzo'nun bunun burada olduğunu bilmesi ve benden saklaması aklımı başımdan alıyor. Böylesine büyük bir sırrı saklamayı hayal bile edemiyorum, özellikle de değer verdiğim birinden. İddia ettiği şey de bu - yanımda olmak için o kadar çaresizdi ki ayrılmaya dayanamıyordu. Sessizlik içinde yürürken söylediği her şeyi düşündüm -sebeplerinin bir şeyi değiştirip değiştirmedini. Güdüler şüphesiz önemlidir. Bunu inkâr edemem. Ama eve dönüş yolunu öğrendikten sonra beni iki hafta boyunca burada tuttu.

Bir gün bile değil.

Üç gün değil.

İki hafta.

Bunu nasıl görmezden geleceğimi bilmiyorum. Birimizin ya da ikimizin ölümüne neden olabilecek korkunç derecede bencilce bir davranıştı. Ve onun davranışlarından etkilenen sadece biz değildik. Yaşadığımız fiyaskonun ilk haftasına bir şey yapılamazdı ama o, ailelerimizin bir hiç uğruna katlandığı endişe ve korku dolu iki haftayı daha ekledi.

Hayır. Başkalarına karşı böylesine kasıtlı bir umursamazlığı görmezden gelemem. O vicdani bir seçim yaptı ve ben de onu sorumlu tutmalıyım.

"Sanırım henüz kasabaya gelmediniz?" Kulübenin kapısını çaldığımızda kalın gri sakallı ince bir adam Renzo'yu gülümseyerek ve el sıkışarak karşılıyor. Fransız aksanı beni şaşırttı, gerçi Quebec'te olduğumuzdan şüphelendiğimiz için şaşırmamam gerekirdi.

"Birkaç sorunla daha karşılaştık. Henri, bu benim karım Shae. Shae, Henri Bouchard."

Henri elimi sıkmak için uzandı. Anlayabilmem bir saniye sürüyor çünkü beynim hâlâ eş kelimesinin üzerinde plak gibi zıplıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sonunda şaşkınlıkla.

"Eğer sorunlarınız burada, tepelerde güzel bir hanımefendi göreceğim anlamına geliyorsa, hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Lütfen içeri gelin ve bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin." Yeterince hoş görünüyor, ancak sarkık göz kapakları, kapıyı açtığı andan itibaren bizi ayıran keskin gözlemci gözlerini örtüyor. Bu adam insanlardan şüpheleniyor. Yalnız yaşamayı seçmesinin bir sebebi var.

Kulübe mutfak, yemek ve yaşam alanlarını birleştiren bir ana odadan oluşuyor. İki açık kapı bir yatak odasına ve bir banyoya açılıyor, üçüncü bir kapı ise kapalı, ancak bunun bir dolap olduğundan şüpheleniyorum. Mutfak lavabosunun üzerindeki musluk ve banyodaki tuvalet kapalı bir tesisatı olduğunu gösteriyor. Milyon yıl geçse de kapalı bir tesisat göreceğim için bu kadar heyecanlanacağımı düşünmezdim.

Henri yıpranmış deri koltuğa otururken Renzo ve ben de iki yemek sandalyesine yerleşiyoruz. Küçük bir kanepesi var ama biz onun için fazla kirliyiz.

"Misafirperverliğiniz için minnettarız," diyor Renzo ona. "Yine de bizi şehre bırakmanızı çok isteriz."

"ATV'yi çalıştıramadınız mı?"

ATV MI? Karısı mı? Renzo bu adama tam olarak ne söyledi? "Hayır, sorunun ne olduğundan emin değilim."

Henri yavaşça başını sallar. Bilgece. "Yolda uğrayıp eşyalarınızı alalım mı? Hatta ATV'yi de yanımızda çekebiliriz. Eve gitmeye hazır olduğunuzu sanıyorum."

"Çok nazıksınız ama tüylü dostumuzla başka bir karşılaşmamız daha oldu." Renzo başıyla Henri'ye kalçamı göstermemi işaret ediyor. "Enfeksiyonu önlemek için onu hastaneye götürmek istiyorum."

Ayağa kalktım ve pantolonumdaki kan lekeli yırtığı gösterdim.

"Mon dieu! Siz ikiniz bir değil iki kez ayı ile karşılaştığınız için çok şanslısınız. Koruculara bu faaliyetten bahsetmek zorundayım. Mevsimin bu kadar erken bir döneminde dışarıda olduğuna göre hayvanın bir sorunu olabilir."

"Bu konuda size ne diyeceğimi bilemiyorum ama evet, çok şanslıydık." Gözleri bana kaydı.

Şu anki temkinli bakışlarının ardında ne düşündüğünü ne kadar çok bilmek istediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Söyleyebileceğim tek şey, şanslı olduğumuzu söylerken samimi olduğu. Buraya zorunlu iniş yaptığımız o ilk günü, yani beni saf kaos olmakla suçladığı günü düşündüğümde hâlâ kafamın içinde onu duyabiliyorum. O zamanlar bu kadar şanslı olduğumuzu düşünmüyordu.

Bakış açısını ne değiştirdi? Elbette, sadece benim varlığıma dayanarak kendini şanslı saymıyor. Bu çok saçma... öyle değil mi? Çok fazla olumsuzlukla karşılaştık. Benimle vakit geçirmek böylesine üzücü bir dizi olaydan daha ağır basamazdı.

"O halde yola çıkmalıyız. Kasabaya varmak birkaç saatimizi alacak ve bunun büyük bir kısmı karla kaplı toprak yolda geçecek."

"O zamana kadar hava kararmış olacak," diye belirttim. "O zaman geri dönmek senin için tehlikeli olur mu?"

"Evet, bu gece bir arkadaşım da kalacağım. Benim için endişelenmene gerek yok, güzelim." Ayağa kalkıyor. "Gitmeden önce ikinizden birinin temizlenmeye ihtiyacı var mı?"

Renzo ve ben birbirimize bakıyoruz. Ben de en az onun kadar kirliyim, bu da ikimizin de başımızı sallamasını neredeyse komik hale getiriyor.

Renzo, "Sanırım yola çıkmayı tercih ederiz," diye açıklıyor.

Yapmak istediğim tüm banyo ve bakım işlerini tamamlamak için banyoda saatler geçirebilirim ama şehre güvenli bir şekilde varana kadar olmaz. Tuvaletinden faydalanmak bile istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum.

On dakika sonra Henri'nin küçük 4x4 kamyonuna yüklendik ve eve bir adım daha yaklaştık.

CHAPTER 35

RENZO

SHAE KAMYONUN KOMPAKT IKINCI BÖLÜMÜNDE TEK BAŞINA OTURMAKTA ISRAR EDİYOR.

Sıra. Aramızda esneyen duygusal mesafe olmasaydı, ondan ayrı oturmanın bir önemi olmazdı. Bu uçurum birkaç metreyi bile kilometreler gibi hissettiriyor. Eve döndüğümüzde onu ne kadar az görebileceğimi düşünmeyi reddediyorum.

Yine de onu suçlayamam. Üzgün olmak için her türlü hakkı var. Bunu anlıyorum.

Ve her şey düşünüldüğünde, durumu inandırıcı bir nezaketle ele aldı. Ona ne yaptığımı söylediğimde, şiddetle olmasa bile çok daha sert bir şekilde bana saldırabilirdi. Onu karım olarak tanıştırdığımda bana uyum sağlama şeklinden bahsetmiyorum bile. Yapmak zorundaydım. Yaşlı adama karımla av gezisine çıktığımı söylemiştim. O anda dilimden dökülmüştü ve bu kadar doğal hissettirmesi beni şaşırtmıştı.

Kasabaya yolculuğumuzun çoğu sessizlik içinde geçiyor. Sık ağaçların arasından, açık alanlardan ve hatta büyük bir gölün yanından geçiyoruz. Manzaranın güzelliği nefes kesici. Özellikle de ısıtılmalı bir kamyonun içinde oturup yemek vaadinde bulunduğumuzda.

Yolculuğun bir buçuk saatinden fazla bir süre sonra asfalt ve sürülmüş bir yola sapıyoruz. Dönüşten birkaç dakika sonra medeniyetin izlerini gördük. Diğer arabalar. Bir dur işareti. Bir restoran reklam panosu.

Sonunda eve dönüyor olmanın verdiği rahatlık, Shae'den ayrılma konusundaki isteksizliğime karşı silahlanarak göğsümde kanlı bir savaş başlatıyor. I

ciğerlerimin sıkışmasını önlemek için nefesime odaklanmak zorundayım.

Henri bizi yerel hastaneye bıraktı, burası da bizim oradaki bir acil bakım kliniğinden çok daha gelişmiş değil. Sorun değil. Süslü bir şeye ihtiyacımız yok.

Shae'nin adını söylediklerinde, bana onunla birlikte hoş karşılanmadığımı belirten bir bakış atıyor. Kısa bir süre onu görmezden gelmeyi düşündüm ama zamanı aileme ulaşmak için kullanabileceğime karar verdim. Resepsiyona geri dönüyorum ve toplayabildiğim en çekici gülümsemeyi takınıyorum.

"Hanımlar, arkadaşım ve ben bir ayıyla karşılaştık ve bu sırada telefonlarımızı kaybettik. Ailelerimize ulaşmak için buradaki telefonu kullanmamızın bir yolu var mı?"

İçlerinden biri ağır bir Fransız aksanıyla "Oh! Ne korkunç," diyor. "Elbette, chérie. Aileni ara." Kırmızı parıltılı kılıf içindeki cep telefonunu bana uzatıyor ve İngilizce bilmediğini tahmin ettiğim iş arkadaşıyla Fransızca konuşmak için dönüyor.

"Çok teşekkür ederim." Başımı salladım ve kireç yeşili vinil bekleme odası koltuğuma döndüm.

Şimdi, kimi arayacağım? Amcam Gino'yu aramaya karar verdim. Neyse ki ezelden beri aynı telefon numarasına sahip, yoksa asla hatırlayamazdım. Sadece onunkini ve diğer ikisini tanıyorum; diğer iki seçenek de bu durumda yardımcı olmazdı. Babaminkini biliyordum ama... evet. Daha da az yardımcı oldu.

Bilmediğim numarayı açana kadar üç kez aramam gerekiyor.

"Öyle mi?"

"Gino Amca, benim, Renzo."

"Kahretsin, Tanrım," diye nefes alıyor, sonra bağılıyor, "Etta! Buraya gel, bu Renzo. Yaşıyor."

"Yaşıyorum ama artık sağırım. Bunun için teşekkürler," diye gülümseyerek takılıyorum.

Kulaklarımdaki çınlama onun sesini duymaya değer.

"Hangi cehennemdeydin, evlat? Kimin numarası bu? Yaralandın mı?"

Kıkırdıyorum, sesindeki endişe beni rahatlatıyor. Ailemin endişeleneceğini biliyordum ama yine de ne kadar önemsediklerini duymak güzel bir his. "Teker teker anlatacağım. İlk olarak, bu uzun bir hikâye, o yüzden ben dönene kadar beklemeniz gerekecek. Kilit noktalar şu: Shae Byrne ve ben çocukken uyuyakalmıştık ve Quebec'te ıssız bir yerde bir kulübede mahsur kaldık. En yakın kasabaya ulaşmayı başardık."

"Ne diyorsun sen? Sen ciddi misin?"

Arka planda teyzemin ona açıklama yapması ya da telefonu hoparlöre alması için telaşlandığını duyabiliyorum.

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor ama bundan daha da çılgınca. Sana her şeyi anlatacağım ama önce yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen. Bana ne yapabileceğimi söyle."

"L'Ascension adında küçük bir kasabadayız. Bize birkaç otel odası ayarlamamı istiyorum." Teyzeme emirlerini verirken durakladım.

"Başka ne var?"

"Geri dönene kadar bazı şeyleri ödemek için kredi kartı bilgilerine ihtiyacım var." "Tamamdır. Görüşmemiz bitmeden önce okuyacağım."

"İhtiyacım olan diğer şey biraz daha incelik gerektirebilir. Pasaportumuz olmadan Amerika'ya geri dönmemiz gerekiyor ve yasal kanalları beklemek istemiyorum."

"Tabii ki hayır. Bu sonsuza kadar sürer." "Aynen öyle."

"Hiçbir şey için endişelenme. Ben halledeceğim."

"Teşekkürler, Gino. Geçtiğimiz üç hafta oldukça zor geçti."

"Hayal bile edemiyorum. İkiniz de iyi misiniz?"

"Biraz kilo vermek ve bir ayıyla birkaç kez karşılaşmak dışında iyiyiz." Fiziksel olarak. Duygusal durumumuz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

"Siktir, ayı mı?"

Telefonun içinden gözlerinin şiştiğini görebiliyorum.

"Tanrım, bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diyor neredeyse kendi kendine. "Etta, bebeğim. Bir ayı tarafından saldırıya uğradılar, buna inanabiliyor musun? Bilmiyorum. Sana söylüyorum, bilmiyorum. Döndüğünde bize anlatır... evet, tamam. Ben söylerim. Teyzen ana yolun birkaç dakika aşağısında bir otel olduğunu söylüyor... neydi adı? Ah, evet. Rivière-Rouge. Bu gece için size iki oda ayarlamış."

"Hızlı çalışıyor."

"Dört çocuk. Kadın istediği zaman dağları yerinden oynatabiliyor."

"Ona benim için kocaman bir öpücük ver. Otele giderken kullan at bir telefon alacağım. Aldıktan sonra sana numarasını veririm, böylece eve nasıl döneceğimiz konusunda beni bilgilendirebilirsin."

"İyi anlaşma. Kahretsin, sen olduğuna inanamıyorum. Yani, umudumuzu yitirmemiştik, ama bir parçanız var..." Sesi titriyor ve

boğazını temizlemek zorunda.

"Anlıyorum, Gino. Geri dönebileceğimizden emin olmadığımız zamanlar oldu." İlk hafta için doğrudu, ama onun bu sözlerini duymak suçluluk duygumu daha da artırdı. Shae'ye o kadar odaklanmışım ki diğer her şey gözümünden ve aklımdan çıkmıştı. Şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım.

Gino Amca sessizleşir. Tekrar konuştuğunda, sesinden kötülük damlıyor. Gino'nun bu versiyonu tam bir iş adamı. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Tam olarak değil, ama öğreneceğime inansen iyi edersin."

O da homurdanarak onaylıyor. "Biraz kağıt getir, sana kart numarasını vereceğim."

Shae dönmeden kısa bir süre önce görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Bana kızgın olduğumu biliyorum ama onu görmek o kadar iyi geliyor ki kollarımı ona doluyor ve dudaklarımı başına bastırıyorum. "Seni hallettiler mi?"

Başını sallıyor, bana sarılmıyor ama geri de çekilmiyor. Bana vereceği her santimi alacağım.

Kart bilgileriyle hastane faturasını ödüyorum ve bölgedeki bir taksi şirketinin numarasını alıyorum, görünüşe göre Jean adında bir adam karısının minibüsüyle insanları taşıyor. Tekrar söylüyorum, benden şikayet duymayacaksınız.

Gelmesi yarım saat sürüyor ama geldiğinde gülümsüyor ve başını sallıyor. Tek kelime İngilizce bilmiyor. Yine de önce bir eczaneye, sonra da otele ihtiyacımız olduğunu anlatabiliyorum. Otelin yanında bir fast food dükkânı görünce Jean'e arabaya servis bölümünden hızlıca geçmesini söylüyorum.

Yiyecek, tuvalet malzemeleri, bir telefon, temiz yatak ve duştan birkaç dakika uzakta. Bulutların üzerinde yüzüyor olmalıydım ama bunun yerine tek düşünebildiğim yollarımızı ayırdığımız yer olduğu ve tüm konforların hızla parlaklığını yitirdiği. Shae yanımda olmadıktan sonra beyaz çarşaflar ve yastık üstü yatağın hiçbir anlamı yok.

CHAPTER 36

SHAE

OTEL ODAM RENZO'NUNKİNİN YANINDA. İNCE BİR DUVAR FLO-Doksanlardan kalma bir duvar kağıdı bizi ayırıyor. Bir duvar ve kalp kıran bir ihanet. Keşke biri de diğeri kadar kolay aşılabilseydi.

Sonunda yalnız kaldığım için rahatlamış olsam da kendimi tuhaf bir şekilde keyifsiz hissediyorum. Her şey çok sessiz, temiz ve ferah. Eski ben alay eder ve buranın modası geçmiş olduğunu söylerdi ama son üç haftadır yaşadığım yere kıyasla burası kesinlikle muhteşem. Seçeneklerim arasında en çok bunalmış olan benim. Çaresizce düş almak istiyorum ama aldığımız yiyecekler soğuyor. Hastanede tuvaleti kullandım, bu yüzden zaten bu özel zevkin tadını çıkardım.

Odanın ortasında durmuş ne yapmam gerektiğini düşünürken kapı çalınıyor. Bir adım havaya sıçradım, sonra kendimi azarladım. Gergin olmak hiç bana göre değil. Ne bundan hoşlanıyorum ne de bunu anlayabiliyorum. Başka birinin bedenine, başka birinin hayatına düşmüş gibiyim ve hiçbir şey doğru gelmiyor.

Kapının diğer tarafında Renzo'yu gördüğümde kalbim ara sıra çarpıyor.

"Unutmuşum. Aileni aramak isteyeceksin." Eczaneden aldığımız maket telefonu uzattı.

Bir an için düşündüm... Ne için geleceğini düşündüğümü bilmiyorum ama bu değildi. Ve *her* ne idiyse, gerçekleşmemesi içimde boşluk hissi bıraktı. Tepkilerimi incelememeyi seçiyorum. Sadece kapasitem yok.

"Teşekkürler. İşim bitince geri getiririm."

Odasına dönmeden önce garip bir şekilde duraksayarak başını sallıyor. Garip etkileşimi, guruldayan midemle birlikte aklımdan çıkarıyorum çünkü bugün ilk kez ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum.

Kardeşimin numarasını çevirirken ellerim titremeye başlıyor. Kuzenim Conner'a yakın olabilirim ama Oran önce onu aramazsam beni asla affetmez. Her zamanki gibi, tek bir zil sesinden sonra cevap veriyor.

"Evet?"

"Hey, ağabey. Beni hatırladın mı?" Duygusal olduğumda şaka yaparım - yaptığım şey budur - ve aniden işleyebileceğimden daha fazla duyguya kapıldım.

Oran benim tam tersim. Çekici olabilir ama ona şakacı diyemem. Ve üzgün olduğunda, yoğunluk seviyesi tavan yapıyor.

Hattan tek duyduğum hızlı bir hava girişi.

"Shae? Gerçekten sen misin?" Sonunda öyle yürek burkan, çocuksu bir sesle söylüyor ki, tüm soğukkanlılık çabaları yere düşüyor.

Gözyaşları beni o kadar hızlı ve sert vuruyor ki nefes alamıyorum. Başımı sallıyorum ve bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden bir yudum hava almaya zorluyorum ve boğazımın etrafındaki mengeneyi geçerek tek bir kelime ciyaklıyorum. "Evet."

"Yüce İsa... *Shae*." Çoğu zaman bir hayal kırıklığı tonuyla söylenen adım, kardeşimin dudaklarından saf bir yüceltme olarak dökülüyor. "Shae Butter, neredesin?"

Onun bana taktığı çocukluk lakabı dudaklarıma titrek bir gülümseme ve gözlerime ilave bir damla yaş getiriyor. Shea yağı diye bir şey olduğunu öğrendikten sonra bana böyle hitap etmeye başlamasından nefret etmişim. Bunun komik olduğunu düşünüyordum. Bense o kadar değil. Hayatımızdaki o masum günlerin yeniden bakıcılığını memnuniyetle üstleneceğim.

"Quebec'teyim. L'Ascension adında küçük bir kasaba."

"Kanada mı?" diyor şaşkınlıkla. "Nasıl oldu da Kanada'ya geldin?"

"Telefonda anlatmak için çok uzun bir hikaye. Sanırım Renzo ve benim kaçırıldığımızı anladınız?"

"Biliyorduk ama başka pek bir şey bilmiyorduk. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Eğer seni öldürdülerse, neden sakladılar? Ve eğer seni götürdülerse neden fidye talebi almadık?"

"Yine, bizi hiçliğin ortasındaki ücra bir kulübeye götüren uzun

bir hikaye. Renzo ve benim güvenli bir yere ulaşmamız bu kadar uzun sürdü." Gerekenden iki hafta daha uzun. Bu kısmı ona söylemiyorum çünkü

onu ilgilendirmez. Renzo'nun yaptığı şey hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama ailemin onu bu yüzden yargılamasını istemediğimi biliyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor Oran hattın öbür ucundan.

"Oh, çok daha ilginçleşiyor, güven bana. Şu anda güvendeyiz ve Renzo ailesinin bizi sınırdan geri geçirmek için çalıştığını söyledi. Pasaportlarımız yanımızda değil ve bürokrasiye takılıp beklemek istemiyoruz."

"Kesinlikle olmaz. Morettilerle görüşüp yardım teklif edeceğim. Sizi ararken zaten düzenli olarak iletişim halindeydik."

"Teşekkürler O," diyorum usulca.

Saatın birkaç tık takı boyunca sessiz kaldı. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum. Eve döndüğüne inanamıyorum."

"Sanki benden bu kadar kolay kurtulabilirmişsin gibi."

Telefondan gülümsemesini göremiyorum ama kendi kalbimin atışını hissettiğim kadar emin bir şekilde hissedebiliyorum.

"Tanrıya şükür. Sen bizi tetikte tutmazsan burada işler çok sıkıcı oluyor."

"Her neyse, döndüğümde bana gözlerini devireceksin." Sonunda bir gülümseme yüzümü aydınlatıyor ve kalbimi ısıtıyor. Bu iyi hissettiriyor. Normal. Büyük bir doz normali kullanabilirim.

"Öyle umalım. Başka türlü olmasını istemezdim."

"Seni seviyorum Oran. Yakında görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum. O zamana kadar güvende ol." "Her zaman."

Telefon görüşmesi sona eriyor, destekleyici etkileri bana yenilenmiş bir enerji ve iyimserlik aşıyor. Her şey ideal olmayabilir ama yakında ailemi göreceğim. Bu alabileceğim en güzel hediye.

Yemek ve duş ikinci ve üçüncü sırada geliyor. Telefonu bıraktım ve kalori dolu beyaz kâğıt torbaya daldım. Ancak işler çabucak sarpa sardı. Üç haftalık et ve sebzeden sonra fast food yediğinizde mideniz küçük bir diva olduğuna karar veriyor ve böyle bir pisliğe tahammül edemiyor.

Bir hamburger ve patates kızartmasının tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı ya da mideme hiç bu kadar ağır oturmamıştı.

Duş almam lazım. Bu her şeyi daha iyi yapacaktır.

Suyu çalıştırdım ve kıyafetlerimi çıkardım. Önceden düşünüp dışarıdayken giyecek bir şeyler almalıydık ama bunun için artık çok geç. Umarım temizlikçilere yıkatabilirim çünkü onları tekrar giymemin imkanı yok.

iyice temizlenene kadar ve o zaman bile, sadece başka seçeneğim olmadığı için. Ayaklarımdaki her kumaş parçası eve gelir gelmez çöpe gidiyor. Bir kibrit ve biraz benzinle birlikte.

Duşa girmek üzereyken aynada kendimle göz göze geldim. Hastane banyosundaki aynaya bakamayacak kadar utanç içindeydim, etrafımdaki tüm insanların beni koklamak zorunda olduğunu biliyordum. Zihnimdeki görüntü her şeyi daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden bakmaktan kaçındım, ama şimdi yalnızım ve önümdeki şok edici manzaraya bakıyorum.

Kilo verdiğimi biliyordum ama bana bakan zayıf yüz karşısında şok oldum. Bu doğruluyor. Biriyle beden değiştirdim. Tek açıklaması bu çünkü kendi yansımanımı tanıyamıyorum.

Belimden yukarısının görüntüsüne bakıyorum, sonra onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Duş almak üzereyim ve hiçbir şey bunu mahvedemeyecek.

Derin ve buharlı bir nefes çekiyorum içime ve içeri girerken gülümsüyorum.

Orgazm gibisi yoktur ama olsaydı, üç hafta boyunca sadece soğuk ve ıslak bir bezle yıkandıktan sonra vücudunuza sıcak su çarpması hissi olurdu.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Nasıl tarif edeceğimi bildiğim tek yol bu. Başka bir kelime yok.

Suyun önce önümü, sonra arkamı temizlemesi için sık sık dönüyorum. Sonra fırçalıyorum. Cildimin her santimetre karesi ebegümeci mükemmelliğiyle köpürüyor. İki kere.

Check-in sırasında kat hizmetlerinden aldığımız tek kullanımlık tıraş bıçağı sayesinde aşırı uzamış vücut kıllarımı tıraş ediyorum, ardından duşta o kadar uzun süre duruyorum ki bir otelde sıcak suyun bitmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, o sınırı zorluyor olmalıyım. Hiç suçluluk duymuyorum. Üç haftalık duş hakkımı tek seferde kullandığımı düşünüyorum.

Sonunda spreyi kapatıp kurulandığımda, bunun tek nedeni yorgunluktan ayaklarımın yere basmamasıydı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra doğruca yatağa gidiyorum ve komodinin üzerindeki kullan-at telefonu gördüğümde kabarık çarşafın altına kaymaya başlıyorum. Renzo'ya geri getireceğimi söyledim ve tamamen unuttum.

Telefona bakıyorum. Bizi eve götürmek için adamlarıyla konuşması gerekebilir. Bunu ona geri vermeliyim.

Bakışlarım temkinli bir şekilde banyoya geri dönüyor, giysilerimi yığılı bıraktığım yere. İmkânı yok. Kendimi o iğrenç, pis paçavraları tekrar giymeye zorlayamam.

Cehennem.

Kapitone yorganı yataktan çekip alıyorum ve yere sürünmesine izin vermeden elimden geldiğince düzgün bir şekilde üzerime sarıyorum, sonra telefonu alıp Renzo'nun odasına gidiyorum.

CHAPTER 37

RENZO

BENİ HEYECANLANDIRMASI GEREKEN YARATIK KONFORU NEREDEYSE HIÇ KAYDEDILMIYOR. I

rahat bir otel odasında karnım tok ve haftalardır ilk kez temiz ve tıraşlıyım. Her obur saniyenin tadını çıkarmam gerekirken, içim uyuşmuş gibi hissediyorum. Temiz bir havluya sarınmış olarak rahat yatağın kenarına oturuyorum ve yalnız uyuma düşüncesine karşı küçümseme dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Kulübede geçirdiğimiz zamanın en sevdiğim yanı buydu. Gün içinde birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım, yatma vakti geldiğinde yine de kollarıma sarılacağını biliyordum. Sıcaklığa ihtiyacımız olduğu için değil. İkimiz de bu fiziksel bağlantıda ve her günün sonunda bizi desteklemek için orada olduğunu bilmenin güvenliğinde rahatlık bulduk.

O kadar çok özlüyorum ki yan odaya gidip Shae'nin bana bir şans daha vermesi için ısrar etmeyi düşünüyorum. Ama şimdi gerçekler ortaya çıkmaya başlayınca, ona ne diyeceğimi bilemediğimi fark ediyorum. İşlerin sihirli bir şekilde yoluna gireceği konusunda ne kadar kararlı olsam da, gerçekten bir çözümüm yok. Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirebileceğimden emin olmadan ondan nasıl güvenini isteyebilirim?

Belirgin bir seçenek dışında cevabım yok. Bildiğim kadarıyla hayatımı altüst edecek, babamın aktarmak için çok çalıştığı mirası parçalayacak ve beni bilinmeyen sulara atacak bir seçenek. Bu fikrin gerçekleşmesine izin verdiğim için bile şok oldum, ama bunu yapmış olmam bile Shae'nin benim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Aynı zamanda bana tam bir ahmak olduğumu da söylüyor çünkü Shae'nin karşı karşıya olduğu şeyle en ufak bir empati kurmadan onu istemeden de olsa aynı türden bir karar verme konumuna sokmuştum. Meselenin karmaşıklığının farkına varamayışım onun omuzlarına muazzam bir yük bindirdi. Bu yükün ağırlığını biliyorum çünkü Shae ile birlikte olabilmek için patronluktan istifa etmenin nasıl bir şey olacağını oturup düşünürken bu yükü test ediyorum.

Ben bu rol için yetiştirildim. Bunun için çalıştım ve zorluklara rağmen aileme zeka ve onurla liderlik edeceğimi biliyorum. Aşk şansı için bundan vazgeçmeye razı olur muydum?

Seçimimden ve başka makul seçeneklerin olmadığından emin olmalıyım.

Kendi seçimlerim yüzünden Shae'ye kızgınlık beslemek istemem, bu yüzden acele bir karar vermeyeceğim. Yolumdan emin olana kadar ihtiyacım olan zamanı kullanacağım. Yaptıklarımın onu tekrar incitmeyeceğinden emin olana kadar.

Yorganı geri çekip havlumu yere atmak üzereydim ki kapım çalındı.

Shae.

Bir anda ayağa kalkıyorum, sonra kapıyı öyle hızlı açıyorum ki şok olmuş bir şekilde geriye doğru bir adım atıyor.

"Oh, hey ... um ... bunu sana geri getirmeyi unuttum." Telefonu bana uzatıyor ama gözleri benimkileri bulmakta zorlanıyor. Acele etmiyorum. Üzerimde gezinen bakışlarını hissetmekle meşgulüm.

Odasındaki yorgana sarınmış, sadece başı kar kümesinden fırlayan küçük bir tavşan gibi dışarı bakıyor. Çok masum ve saf görünüyor. Neredeyse melek gibi. İnsanların cennet adına yaptıkları savaşları düşünüyorum ve şimdi nedenini biliyorum. Önümdeki kadın için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Teşekkürler. İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı? Sabah kıyafetlerimizi yıkamak üzere almaları için temizlikçiyi ayarladım."

"Oh, bu iyi. Ben de aramayı düşünüyordum."

"Evet, kıyafetlerimizi almalıydık," diye itiraf ediyorum, açıkça oyalanıyorum. "O zamana kadar başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır. Sanırım ben iyiyim. Muhtemelen uzun süre uyuyacağım. Yeterince yorgunum."

"Aynı, evet."

"Peki, tamam. Sanırım halledeceğim." İnce bir gülümseme yayıyor, bakışları göğsümü son bir kez daha tarıyor.

"İyi uykular, Shae," diyorum nazikçe.

Omzunun üzerinden bakıyor ve odasına geri dönmeden önce başını sallıyor.

Uyurken onu kollarıma alamayabilirim ama yatmadan önce onu bir kez daha görmek göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor. Havlumu bir kenara atıp ışığı söndürüyorum.

Sonra bir baktım, temizlikçi kapıyı çalıyor ve on beş cevapsız mesajım ve altı cevapsız aramam var. Görünüşe göre Gino numaramı aile telefon ağacına aktarmış çünkü Moretti organizasyonunun yarısı bana ulaştı. Shae için de birkaç mesaj var, onu görmek için açgözlülükle bir bahane olarak kullanıyorum.

Shae mesajlarına geri dönerken kahvaltının odalarımıza getirilmesini ayarlıyorum, sonra da kendi aramalarım geri dönüyorum. Yıkanmış giysilerimiz gün ortasında getirildi, amcamın özel bir jetin bizi almak üzere yerel bir piste geleceğini bildirmesinden kısa bir süre önce. Eve gitme vakti geldi.

Otel müdürü bizim için iyi kalpli Jean'e ulaşıyor ve merakla beklediğimiz dönüşümüz için gümüş Dodge arabamıza bindiriliyoruz. Yolda çok az şey konuşuldu. Yirmi dakikalık yolculuk boyunca Shae'nin sessizliğinin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu tartışıyorum. Ya da hiç bir şey olmadığını. Aramızdaki çatışma ne olursa olsun, böyle bir zamanda iç gözlemci olmak doğaldır. Yine de bunun benimle ilgili olduğu hissinden kaçamıyorum. Sanırım ne kadar benmerkezci olabileceğimi zaten göstermişken bu hiç de şaşırtıcı değil.

Vardığımızda uçak çoktan yere inmiş, ancak henüz motorlarını kapatmamıştı. Kapı açılıp da Noemi'nin kafası dışarı fırladığında gülmek zorunda kalıyorum. Bir palyaço gibi sırtıyor ve kocası Conner onu tekrar içeri sokmaya çalışırken el sallamaya çalışıyor. Küçük kuzenime çok iyi bakıyor. Buna büyük saygı duyuyorum.

Onu gördüğüme hiç şaşırmadım çünkü sadece ailemden biri değil, aynı zamanda Conner'ın kuzeni olan Shae ile de iyi arkadaş oldular. Shae ve ben evlenecek olsaydık, Noemi'nin kilisenin hangi tarafında yer alacağından tam olarak emin değilim - gelinin mi yoksa damadın mı? İkimizin ailesinde de derin bir yeri var.

Conner sonunda karısını pistten el sallayarak döndüğümüzde ikna ediyor. Conner ve amcam Gino bize katılırken o geride kalıyor.

Gino yaklaşırken, "Bir parçam hâlâ tüm bunların hasta bir aldatmaca ya da tuzak olduğunu düşünüyor," diye sesleniyor.

Gözlerinin köşeleri normalden daha fazla. Beni bir ayı sarılmasıyla sarıyor -şimdi benim için tamamen yeni bir anlamı olan bir terim- sonra Conner elimi sıkıyor.

"Seni görmek çok güzel," diye teklif ediyor ama dikkati arkamda sırttan kadına çekiliyor. Shae beni itip geçiyor ve kendini Conner'a doğru fırlatıyor. Conner gülerek başını geriye atıyor ve kadına bir tur attırıyor.

"Kahretsin, küçük kuzen. Bizi korkuttun."

"Bunu bir daha yapmamak için *kesinlikle* elimden geleni yapacağım. Hayatta bir kez olması yeterliydi." O uzaklaşırken bakışlarımız birbirine takılıyor.

Ona gözlerimle bunun asla yeterli olmayacağını söylüyorum.

Yanaklarındaki pembeleşmeden mesajımı aldığını biliyorum.

Kendime seçeneklerimi iyi düşünmemi söyledim ama içimdeki tüm hisler Shae Byrne'ün benim olduğu konusunda ısrar ediyor. Bu kadar basit. Ruhum çoktan kararını vermişken tartışacak ne var ki?

İçimi büyük bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Evet. Shae benim, bu tartışmaya açık değil. Karar vermemiz gereken tek şey nasıl ilerleyeceğiz.

Yeni keşfettiğim bu kesinlik, ondan ayrılma konusundaki endişelerimi hafifletiyor. Çünkü eğer Shae benimse, tekrar bir araya gelmemiz an meselesi. Sadece nasıl olacağını bulmalıyım.

CHAPTER 38

SHAE

GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE NEW YORK'UN YARISI PISTTE BEKLIYOR.

Eve. GörünüŖe bakılırsa, her iki ailemiz de tam kadro gelmişti.

İrlanda ya da İtalyan kökenli Katolik aileler çocuk vergi kredisinden yararlanmak söz konusu olduğunda oyun oynamazlar. Uçaktan indiğimizde sanki Olimpiyatlarda yarışmışız ve altın madalyalarla dönmüşüz gibi yüzlerce kişi tezahürat yapıyor ve ellerinde pankartlar taşıyor.

Bir ay önce bu ilgiyi yiyip bitirebilirdim. Şükran Günü yemeği gibi yutardım. Bu kadar çok insanın gelmesi beni heyecanlandırdı ve duygulandırdı ama aynı zamanda üzerimde garip bir ağırlık hissediyorum. Gülümsemek bile çaba gerektiriyor. Tek düşünebildiğim, eve gidip yatağa girmeme izin verilmeden önce bunun ne kadar süreceği. Nedenini bilmiyorum. Canım pek uyumak istemiyor. Tek istediğim yalnız kalmak. Karanlıkta.

Kahretsin, depresyonda mıyım?

Nasıl yani? Nihayet eve dönmüşken neden depresyona gireyim ki? Renzo ile işler kötü gidiyor ama bu beni bu kadar dibe çekmeye yetmez. Hayatımda hiç bu kadar depresyona girdiğimi hatırlamıyorum. Genelde kendimi üzgün hissettiğimde spor salonuna gider, biriyle antrenman yapar ya da ağır torbayı döverim ve kısa sürede kendime gelirim. Şimdi spor salonunu düşündüğümde, hiç cazibesi yok. Dürüst olmak gerekirse tam tersi. Çok fazla çaba gerektiriyor gibi geliyor.

Evet, doğru olmayan bir şeyler var.

Önümüzdeki bir saati atlattıktan sonra rahatlayabilir ve kafanızın nerede olduğunu anlayabilirsiniz.

Anında kalabalığın içine çekildik, kucaklaşmalar ve mutlu gözyaşlarıyla boğulduk. Kendimin iskelet versiyonu gibi görünmenin beklenmedik bonusu, ne kadar çabuk eve gidip dinlenmeye çağrıldığımdı. Çok geçmeden Oran'ın arabasının yolcu koltuğuna oturtuldum. Nişanlısı Lina arka koltuğa oturmak için ısrar etti. Yolculuğumuza Noemi'nin uçağa nasıl zorbalıkla bindirdiklerini anlatarak başladı. Bunu eğlenceli buluyorum çünkü Noemi zorba değil; kardeşimin ona hayır diyecek cesareti yoktu.

Bana eski numaramla senkronize edilmiş yeni bir telefon veriyor, ki bu çok düşünceli bir davranış. Yapmak istediğim son şey telefon alışverişine çıkmak. Ya da herhangi bir alışveriş.

Binama yaklaştığında ona "Beni ön tarafta bırakabilirsin," diyorum. Park yeri bulmak pek kolay değil ve yalnız kalmaya hazır olmanın ötesindeyim.

"Sanırım oraya güvenli bir şekilde çıktığından emin olmalıyım."

Ona öldürücü bir bakış fırlatıyorum. "Oran Byrne, bok gibi görünebilirim ama yine de benim. Bu yüzden bana farklı davranmaya kalkma. Renzo da kaçırıldı ve ailesinin onu kapısına kadar götürme ihtiyacı hissettiğinden şüpheliyim." Bu tam da korktuğum şeydi. Lina arkada beni dinlerken bu tartışmayı yapmak pek de ideal olmasa da, kök salmadan önce önünü kesmeliyim.

Oran, binaman önündeki bırakma alanına park ederken kaşlarını çatıyor. "Evet, biliyorum. Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyor. Taviz vermesi oldukça kolay oluyor ve bunun iki adım ötede oturan inatçı karısıyla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun varlığıyla ilgili ilk tereddütlerimi zihinsel olarak geri çekiyorum.

Yüz ifadem nazik bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Teşekkür ederim. Her şey için." Ona sarılıyorum ve o da beni can havliyle sıkıyor.

"Ne zaman istersen, Shae Butter. Yarın seni kontrol etmek için arayacağım. Bunu kabullen."

"Sanırım bir telefon görüşmesi yapabilirim," diye takılıyorum, sonra Lina'ya hoşça kal diyorum ve arabadan iniyorum.

Eve dönüş yolculuğumun son ayağını yapma zamanı.

Ancak döndüğüm yer evim değil çünkü dairem yağmalanmış. Her şey darmadağın ve etrafa savrulmuş.

Dikkatli bir şekilde içeri giriyorum, sessizce lavabonun altında bir silah sakladığımı mutfığa gidiyorum. Oda oda dolaşıp her yerin boş olduğunu kontrol ettikten sonra ortalığı kolaçan ediyorum. Televizyonum hala yerinde duruyor. Masanın üzerinde şarjda duran iPad'im gibi daha küçük elektronik aletler de öyle. Mücevherlerim bile yerli yerinde, ama belli ki karıştırılmışlar.

Anlamıyorum. Bunu kim yapmış olabilir ve ne arıyor olabilirler?

Her şey sırtımda bir kaya parçası daha varmış gibi hissediyorum. Bacaklarım ağırlıktan kopmak üzere. Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla.

Güvenliğim için endişelenecek enerjim bile yok. Tek yapabildiğim yatağa girip dünya yokmuş gibi davranmak.

CHAPTER 39

RENZO

GINO VE BEN ARABAYA BINDIĞIMIZDE İŞ KONUŞURUZ.

yer. Benim yokluğumda kontrolü o üstlendi ve görünüşe göre her şey nispeten sorunsuz gitti. Teşkilatımızda saygın bir kaptan. Otoritesi sorgulanmazdı. Aslında, bazıları muhtemelen onun bu iş için daha uygun olduğunu düşünüyordu.

Babam beni patron yardımcılığına ilk terfi ettirdiğinde, pozisyonu önce Gino'ya teklif ettiğini ve amcamın saygıyla reddettiğini söylemişti. Sadece patron yardımcısı olmak anlamına gelseydi kabul ederdi, ancak bu rol aslında patron olmak için bir eğitimdi ve Gino bu tür bir spot ışığı istemediği konusunda kararlıydı. Dört çocuğu ve çok sevdiği bir karısı olduğu için bu pozisyonun çok fazla risk taşıdığını düşünüyordu.

Çekincelerine rağmen, beni korumak için yokluğumda bu rolü üstlendi çünkü ben döndüğümde devreye girecek başka birinin kontrolü devretmekte isteksiz olacağını biliyordu. Geçici de olsa yaptığı bu fedakârlık son derece onurlu bir davranıştı. Ve birkaç hafta boyunca bu yolda yürümüş olmanın bakış açısını değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum. Eğer ihtiyaç olsaydı, bu rolü şimdi daha kalıcı bir şekilde kabul eder miydi? Bu olasılık bana düşünecek çok şey veriyor.

Evime dönmüş olmak fiziksel gerginliğimi biraz azaltıyor ama duygularım her zamanki gibi çalkantılı. Ruh halim kasvetli ve içe dönük. Televizyon izlemiyorum ya da müzik çalmıyorum. Düşüncelerimden uzaklaşmak için özellikle dikkatimi dağıtmak istemiyorum. Bunun yerine

bir kadeh şarap doldurup penceresimin önünden Manhattan'ın üzerinde güneşin batışını izleyeceğim.

Karanlık çöktüğünde ve şarap içime işlediğinde yorgunluk iyice bastırıyor. Saat dokuzdan önce yataktayım ve bu otelde uyumaktan bile daha kötü. En azından o zaman Shae'nin bir duvar ötede olduğunu biliyordum. Burada, şehirde, her yerde olabilir.

Ertesi gün daha derinlemesine konuşmak için oturduğumuzda Gino bana "ÇALIŞAN TEK kamera bir kamyonun geçtiğini kaydetmiş ama plakasını ya da içinde kimin olduğunu göremedik" dedi. "Senin kaybolmanla ilgisi olduğunu düşünmek yanlış olmaz çünkü orada fazla trafik yok ama elimizde başka bir şey yoktu. Çıkmaz sokaktı."

"Biz de bundan korkuyorduk." Masa sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. "Size uçakta da söylediğimiz gibi, Arnavut olduklarından şüpheleniyoruz. İrlandalıların onlarla bir tür sorunu var."

"Artık onların da bizimle derdi var." Hırlıyor.

"Evet, ama emin olmadan savaş başlatmayacağım. Sanırım hangi uçak pistine götürüldüğümüzü bulabilirim. O hangarda kurulmuşlar, bu da en azından kira kayıtları olduğu anlamına gelir. Ve gerekirse, kaza yerini bulmaya çalışabilirim. Doğru ekipmanla içeri girebiliriz." Hoş olmazdı ama bazı isimler bulabilirsem buna değerdi. Öyle ya da böyle, o piçleri bulacağım.

"Bu biraz zaman alabilir," diye belirtiyor Gino.

"Biliyorum ve onların peşinden giderek kendimi kaybetmeyeceğim ama bir şans vermeliyim." Sadece benim için değil, Shae için de. Bu, onu geri kazanma kampanyama yardımcı olmak için yapabileceğim birkaç şeyden biri gibi geliyor. Bir taşla iki kuş.

"Patron sensin ve kaçırılan da sensin. Bize ne yapmak istediğini söyle, biz de bunu gerçekleştirelim."

"Önce buradan ne öğrenebileceğime bakalım, sonra kuzeye gidip gitmeyeceğimize karar verelim."

Başını sallıyor ve dumanı tüten kupasından içiyor. Bu fırsatı ailedeki hassas liderlik konusunu açmak için kullanıyorum.

"Dün gece üzerinde düşündüğüm bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

"Evet, tabii. Ne oldu?"

"Babam bana kurumun yüzü olmak istemediğini söylemişti, ama bu benim müdür yardımcılığına terfi ettiğim zamandı. O zamandan bu yana epey zaman geçti. Çocuklar biraz daha büyüdü. Ve birkaç hafta boyunca pozisyonu test etme fırsatınız oldu. Fikrinizin değişip değişmediğini merak ediyorum."

Beni inceliyor, dudakları inceliyor. "Neden bana böyle bir soru soruyorsun? Fausto'nun babana yaptığı gibi sana ihanet edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır! Hiç de öyle değildi." Her şey hakkında ayrıntıya girmek istemiyorum ama öyle görünüyor ki buna mecbur kalacağım. "Oradayken düşünmek için çok zamanım oldu."

"Patron olmak istemiyor musun?"

"O da değil. Shae ve ben birlikte çok şey yaşadık-" "Ohhh."

Başını anlayışla arkaya eğiyor. "Tamam, şimdi ben anlamaya başladım. İrlandalı ateşliye aşık oldun. Bu zor bir şey." Olduğu gibi söylemeyi Gino'ya bırakın.

"Yok artık." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu hareket bana Shae'nin saçımı yıkadığını düşündürüyor. Hiç bitmiyor. Her lanet şey bana onu düşündürüyor. Ait olduğu yer olan yanımda dışında her yerde o var. "Byrne işindeki rolünden vazgeçmek istemiyor ve ben de vazgeçmesini istemem. Bu işi bu kadar çok severken olmaz."

"Ama onun için istifa etmeyi düşünür müsünüz?"

Ses tonundaki cüretkârlık savunmamı yükseltiyor. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye çıkışıyorum.

Gino bana bir el salladı. "Bu kadar eleştirel olmamalıyım. İş istemememin tek nedeni ailemdi. İş zaten senin olsa da senin sorunun da temelde aynı."

"Son üç hafta hariç, o ayakkabıları oldukça takdire şayan bir şekilde doldurdun." Sivri bir bakışla onu hizaya getirdim.

Beni düşünüyor, gözlerinin arkasından anlaşılmaz düşünceler geçerken dikkatle bakıyor. "Pekala, bak. Biraz düşüneceğim ama sana hiçbir şey için söz vermeyeceğim."

"Resmi olarak sormamışken söz vermeye gerek yok," diye yumuşak bir gülümsemeyle teklif ediyorum.

"Güzel, ikimiz de bunu düşüneceğiz. Bu arada, bakalım bunu yapan şerefsizleri bulabilecek miyiz?"
Amin.

CHAPTER 40

SHAE

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA KENDİMİ BIRAZ DAHA İYİ HİSSEDİYORUM, Mari'ye gelen telefonla uğraşmak ve hırsızlıktan sonra ortalığı temizlemek yeni bulduğum enerjimi hızla tüketiyor. Birinin neden evimi yağmaladığını ama hiçbir şey almadığını anlayamıyorum. Ne arıyorlardı? Bir uyarı olabilir mi? Kimden?

Kaçıranların bildiği kadarıyla biz uçak kazasında öldük, ama başka bir suçlu akla gelmiyor. Kuzenlerime Arnavutlardan şüphelendiğimizi ama emin olamadığımızı söyledim. Biz yokken hiçbir şey öğrenememişler. Tek bildikleri silahlarla birlikte ortadan kaybolduğumuzdu. Hepsi bu kadar.

Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulmalıyım - kaçırılma ve eve zorla girme olaylarının - kendi iç huzurum için ve inatçı bir İtalyan'la ilgili düşüncelerimi dağıtmak için mükemmel bir fırsat olacağı için. Ama önce, ilgilenmem gereken daha acil meseleler var.

Mari gelmek için inter- com'u çaldığında evim neredeyse düzene girmişti. Döndüğümü haber vermek için aradığımda gelmek için ısrar etti. Bir noktada onunla uğraşmak zorundayım. Bir an önce halledeyim bari.

Kapıyı açar açmaz bana doğru uçuyor, hayatı buna bağılıymış gibi bana sarılıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum. Çok endişelendim." Sözleri duygu yüklü, o kadar çığ ve kalp acısıyla damlıyor ki nutkum tutuluyor.

Kendimi kurtarmak için kaslarım geriliyor ama bu zalimce olurdu. Belli ki ortadan kaybolmamı beklediğimden çok daha sert karşıladı. Sadece yokluğumu fark etmekle kalmadı, aynı zamanda ondan uzaklaştığımı da fark etti ve benimle yüzleşmek için spor salonuna gittiğinde kaçırıldığımı anladı. Onu ailemle tanıştırmamış olsam da, zamanımın çoğunu geçirdiğim spor salonunu biliyordu. Bir grup kuzenim de orada boks yapıyordu. Conner eve dönerken uçakta bana bir kadının gelip sorular sorduğunu söyledi. Mari olması gerektiğini biliyordum.

"Sen iyi misin? Kaçırıldığını söylediler. Nasıl kaçtın? Ne oldu?"

Belki de gerçeği söylemenin en iyi yol olduğunu fark ettim. Gerçeğin tamamı. Sanırım bu her şeyi bitirmemin acısını hafifletebilir.

"Karmaşık bir durum ama öncelikle bilmeniz gereken şey, aile işimin pek de yasal olmadığı."

"Kendini savunma dersleriniz mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Hayır, ders bile vermiyorum. Antrenman yaptığım spor salonunda bazı zamanlar gösterilere yardım ediyorum. Ailemin bir dizi işletmesi var. Özellikle Bastion adlı bir kulübün güvenliğine yardım ediyorum."

"Hiç duymadım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duymanı beklemezdim. Hali vakti yerinde bir sosyal kulüp."

Başını iki yana sallar. "Anlamıyorum. Neden bana söylemedin? Ve bunun senin kaçırılmanla ne ilgisi var?"

"Bu işimizin sadece bir yönü. Diğerlerine giremem ama bizi bazı çirkin kişilerle temasa geçirdiler. Kan davası olan ve ahlaki değerleri olmayan insanlar. Bu olayda, birisi bizden bir şey çalmaya çalıştı. Ben de bu sırada ortaya çıkıp işleri karıştırdınca beni ve yanımdaki adamı aldılar."

"Birlikte olduğun adamla ne demek istiyorsun?" diye ağzından çıkarır.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Ona kaçırıldığımı anlatıyorum ve o kiminle olduğuma mı odaklanıyor?

"O bir iş ortağı, Mari. Onunla planlanmış bir toplantım vardı."

Başını sallıyor, yeterince azarlanmış.

"Mesele şu ki, benim hayatım sizin düşündüğünüz gibi değil. Ben senin düşündüğün kişi değilim."

Ben daha devam edemeden bir kez daha saldırgan bir şekilde sarılmaya başladı. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece geri döndüğün için çok minnettarım."

Bunca zamandır kendimi berbat hissediyorum."

"Neden kendini kötü hissedesin ki? Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Hayır, ama ilk başta senin hakkında oldukça kötü şeyler düşünmüştüm."

"Bilemezsiniz," diye nazikçe teklif ederken sesimde profesyonel bir ton tutmaya çalışıyorum. Bu umduğum gibi gitmiyor. Duyguları zaten ham ve açığa çıkmışken nasıl veda edeceğimden emin değilim.

Uzaklaşıyor ve başını sallıyor, ağlamaklı gözlerini yere diyor. "Yine de... seni kaybettiğimi düşündüğümde, bu her şeyi değiştirdi. Geri döndüğün için çok rahatladım." Burnunu çekiyor ve bana hüznü bir gülümseme veriyor.

"Evde olmak kesinlikle güzel," diyorum belli belirsiz. "Yine de hazmetmem gereken çok şey var, bu yüzden biraz zamana ihtiyacım olacak..."

"Oh, elbette. Anlıyorum. Sen yapman gerekeni yap, ben de ihtiyacın olan her türlü desteği sunmak için burada olacağım."

Gülümsemem kılık değiştirmiş bir yüz buruşturması.

"Teşekkürler, Mari."

Gariplik, körfezden gelen ağır bir sis gibi odaya yayılıyor.

"Tamam, sanırım ben çıkıp seni dinlenmeye bırakacağım." Bana bir tane verdi

Son bir sarılma ve kalbimin etrafına dikenli bir suçluluk teli saran geçici bir öpücük.

Mari umduğumdan daha büyük bir sorun olacak. Onu incitmekten nefret ediyorum ama bu kaçınılmaz. Artık onu görmekle ilgilenmiyorum. Ve ona söyleyeceğim. Yakında. Ama bugün değil. Sadece beni tüketmekle kalmaz, aynı zamanda döndüğüm gün her şeyi bitirmek gereksiz yere incitici görünür. Aramıza biraz mesafe koyacağım, duygularımızın toparlanmasına izin vereceğim, sonra da nazikçe yollarımızı ayıracağım.

Bu bir plan ve bir plana sahip olmak güven verici. Keşke hayatımdaki diğer kişiyle nasıl başa çıkacağımı bilseydim. Renzo beni rahat bırakıyor. Benim de istediğim buydu, peki neden bu kadar umutsuz hissediyorum? Neden kalbim yatağım kadar boş hissediyor? O kadar büyük ve soğuk ki. O gece yorganın altına girdiğimde, bu lanet şeyi nasıl rahat bulduğumu merak ediyorum.

Telefonumu arıyorum ve saatlerce kesintisiz arka plan sesleri çalan bir uygulama bulabiliyorum, bunlardan biri de çıtırdayan bir ateş. Kulübedeki sobanın sesine pek benzemiyor ama yeterince yakın. Gözlerimi kapattığımda neredeyse orada olduğumu hayal edebiliyorum. Bu rahatlatıcı ama yine de sırtımdaki ürpertiyle

m¼cadele edemiyorum. Yan yattığımda ve yorganımı arkamda bir duvar gibi ördüğümde ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum. Isı yaymıyor ve

beni kendine yakın tutmuyor, ama sonunda biraz rahatlamama yardım etmeye yetiyor.

Eski normal halime dönüp dönemeyeceğimi merak ediyorum. Kalbimin her dakika ağrımadığı zamanlara. Aslında döneceğimi biliyorum. Muhtemelen.

Tanrım, umarım öyledir çünkü hissettiklerimden nefret ediyorum. Sanki biri gökyüzünden kutup yıldızını çalmış ve artık bir yönüm yokmuş gibi. Bağlarım kopmuş gibi hissediyorum ki bu akıl almaz bir durum çünkü inanılmaz bir ailem ve sevdiğim bir işim var. Elbette biriyle geçirdiğim üç hafta tüm bunları yok sayamaz.

Gece bir şey beni uyandırmadan önce düşündüğümü hatırladığım son şey bu. Odamda sessiz ayak sesleri. Glock'umu kavramak için yastığımın altına kayan sağ elim dışında kıpırdamadan yatıyorum. Kimse beni alt edemez. Bu piç kurusu üç... iki... bir... sonra zor yoldan öğrenecek.

"Sakin ol, Kaos. Benim."

"Renzo?" Kalp atışlarım davetsiz misafir düşüncesiyle hızlı ama sabitti. Şimdi, buharı tükenen bir kağıt uçak gibi dalgalanıyor ve dönüyor. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?" Silahımın emniyetini tekrar açtım ve doğruldum.

"Biraz uyuyacağım," diye homurdanıyor.

Kıyafet hışırtıları duyuyorum. "Sen... soyunuyor musun?" Karanlıkta ona bakakaldım.

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Onun yerine neredeyse kendini öldürtüyordun." "Beni vurmayacaktın."

"Sen olduğunu bilseydim belki yapmazdım. Birinin evine zorla girdiğinizde bunu bilmek zor."

"Bu konuda. Neden bir alarm sisteminiz yok?"

"İhtiyacım yok. Uykum hafiftir. Bu arada, senin evinde uyuyamıyor musun?"

"Hayır, yapamam," diye homurdanıyor. "Ve burada çıtırdayan ateşin sesine bakılırsa, sen de uyumakta zorlanıyorsun." Yatağıma sürünerek giriyor ve beni yana kaymaya zorluyor.

"Öylece-"

"Yapabilirim ve yapıyorum da." Yorganı karıştırırken dikkatimi dağıtarak sözümü kesti. "Yorganına ne yaptın böyle?"

"Bu bir yorgan," diyorum huysuzca, sorusunu geçiştirerek. Onun gibi davranmak için yatak takımımı kullandığımı kendime itiraf etmek istemiyorum.

Ona ne yaptığımı söylemek şöyle dursun, burada benimle.

"Kaos var ama sanırım bunu beklemeliydim," diye mırıldandıktan sonra beni belimden kavradı ve sırtımı ön tarafına doğru çekti.

"Hadi biraz uyuyalım. Çok yorgunum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, sonra erkeksi kokusu ciğerlerimi istila edip düşüncelerimi karıştırınca kapatıyorum. Vücut losyonu asma kokulu ama altında tamamen ona ait olan topraksı bir koku var. Üç hafta boyunca beni rahatlatan bir koku.

Ateşin sesi kulaklarımı doldururken ve Renzo'nun vücudunun sıcaklığı sarmal kaslarımdaki son gerginliği de eritirken, onu göndermek için tek bir neden bile düşünemiyorum. Ne de olsa sadece uyuyacağım. Bir gecelik. Ve tek başıma uyumakta *zorlanıyordum*. Bundan faydalanıp biraz dinlenebilirim.

O kadar mışıl mışıl uyuyorum ki, sabah olup da yatak odama giren ışıkla uyandığımda neredeyse hiç uyumamışım gibi hissediyorum. Yuvarlanıp yatağı boş bulana kadar yüzümde memnun bir sırıtma yayılıyor.

CHAPTER 41

RENZO

İKİ SAAT BOYUNCA DÖNÜP DURDUKTAN SONRA PES ETTİM VE DRI-

Shae'nin evine gidiyorum. Sonra üç gece üst üste aynı şeyi yapıyorum, her seferinde bir bağımlı gibi biraz daha erken teslim oluyorum. Belki biraz zaman tanırısam onsuz uyumaya alışabilirim ama istemiyorum. Ve yatak odasındaki sahte alev çıtırtılarını duyduğum anda sahip olabileceğim her türlü kararlılık yok olup gitti. Kendini oraya geri götürmek için film müziğini kullanıyordu. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Beni henüz defterden silmedi. Üzgün olabilir, ama yaptıklarımın dolaylı benden gerçekten nefret etseydi, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatarak teselli bulmazdı.

Bu keşif beni rahatlatıyor ama yine de o uyanmadan önce evinden ayrıldığımdan emin oluyorum çünkü onu rahat bırakmam gerektiğini biliyorum. İkimizin de çözmesi gereken şeyler var, ama aynı zamanda biraz uyumadan çözüm bulamayacağımı da biliyorum, ki Shae kollarımda rahat olmadıkça bu mümkün değil.

Dördüncü gece onun dairesine girdiğimde, üzerinde vanilya kokulu bir parfümün kalıntılarının kokusunu alıyorum. Bu onun kokusu değil. Çok tatlı. Sonra aklıma geldi. "Hâlâ o kadınla görüşüyor musun?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum ama ürkütücü derecede dengesiz görünüyorum.

"Bu seni ilgilendirmez Renzo," diye cevap veriyor sessizce.

"Hâlâ bilmek istiyorum." Mantık bana onun haklı olduğunu söylüyor, ama sahip olduğum her ilkel içgüdü, onu herhangi bir şeyle düşündüğümde ağzım köpürüyor-

başka biri.

"Bak, anlaşma şu. O ve ben sadece çıkarları olan arkadaşlardık," diye vurguluyor, "bunun seninle ya da gece ziyaretlerinle hiçbir ilgisi yok. Aslında-" Yatakta doğruldu. "Bunu yapmaya devam edemeyiz, Ren."

Normalde bana böyle seslenmesine bayılırım ama bu sefer sinirlerimi bozuyor çünkü bu bir sevgi ifadesi değil. Acımı hafifletmek için bir sevgi gösterisiyle beni yatıştırıyor.

Kendimi aptal yerine mi koyuyorum? Onun duygularının benimkilerle aynı olduğundan o kadar eminim ki. Acının altında, benim onun için kaybettiğim kadar onun da benim için kaybettiğinden.

Ama yanılmış olabilirim.

Belki de görmek istediğimi gördüm. Belki de ikimiz için de en iyisi, ne kadar çıldırtıcı olursa olsun, biraz ayrı kalmaktır. Kaybımı hissedecek zamanı olursa, bu beni geri almak için zihnini açabilir. Belki de konuşmak acı veriyordur. Emin değilim ama aniden kaçma ihtiyacı hissediyorum.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Bunu yapmaya devam edemeyiz." Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi giymeye başladım.

"Özür dilerim." Boğuk kelimeler karanlıkta bir fısıltıdan öteye gidemiyor.

Yorgun bir istifa omuzlarıma ağır bir pelerin gibi çöküyor. Geri kalan eşyalarımı giymeden topluyorum ve eğilip alnına hürmet ve pişmanlık dolu bir öpücük konduruyorum, öyle ki vücudunun altımda titrediğini hissediyorum.

"Üzülecek bir şey yok. Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi olmayabilir." Kulaklarımda çınlayan gerçeğin yankısıyla Shae Byrne'den ve kalbimin yarısından uzaklaşıyorum çünkü aşk kurallara uymuyor.

Aşk kaostur.

Öngörülemez ve dönüştürücü.

Shae'yi seviyorum ama bazen aşk bile yetmiyor.

CHAPTER 42

SHAE

O GİTTİ VE BEN ONUN SÖZLERİYLE AĞLAYARAK UYUDUM.

zihnimde dönüp duruyorlar.

*Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi
olmayabilir.*

Ertesi sabah, dizlerimi göğsüme çekerek yatakta oturdum ve düşündüm.

Bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi olmayabilir.

Bu ne anlama geliyor? Neyin kastedilip neyin kastedilmediğine kim karar veriyor? Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok kaçış gibi geliyor. Bir insanın denemekten yorulduğunda söylediği bir şey gibi. Daha önce kadere hiç inanmamıştım, şimdi neden inanayım ki?

Aynada kendime bakıyorum, gözlerim kolyeme kilitlenmiş.

Mari'yle takılmaya başladıktan bir ay sonra Devlin'le tanıştım. O ve ben, çarpıştığımızda dehşet saçan doğa güçleriydik. Aramızdaki çekim gerçek dışıydı ama birlikte geçirdiğimiz süre kısaydı. İrlanda'ya dönmek zorunda kalmadan önce Amerika'da bir haftadan az kalmıştı. Her ne kadar ona çekilsem de, ailemi ve bildiğim her şeyi bırakıp Dublin'de onunla birlikte olmayı aklım almıyordu. O da New York'ta kalmak konusunda aynı şeyleri hissediyordu. Yollarımız ayrıldı ama kolye, paylaştığımız zamanın bir hatırlatıcısı oldu. Gerçek bir bağlılığın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu.

Mari'yi bana kolyeyi verdiği gün görmüştüm ve içimden bir ses onunla sadece çıkar ilişkisi içinde arkadaş olacağımızı söylüyordu. Onun tarafından Devlin'in beni büyülediği gibi uyarılmadım. Ona sahip olmak

etrafta olması onun gidişinin yarattığı hayal kırıklığını hafifletmeye yardımcı oldu. Onunla görüşmeye devam etmenin bir zararı olmayacağını düşündüm, sonra zaman benim durumla ilgili gerçek bir düşüncem olmadan geçti.

Devlin'i bir kaidenin üzerine koydum ve onun gibi biriyle bir daha karşılaşabileceğimden şüphe ettim. Denememek için bilinçsizce bir karar verdim. İş alanım dışındaki insanlar yaşam tarzını reddederken ve iş dünyasındakiler ya aile, ya rakip ya da düşmanken neden uğraşayım ki? Beklentilerimi düşük tutmak daha kolay görünüyordu.

Devlin gibi biriyle tanışmamış olsam da, bulduğum şey ne kadar yanıldığımı anlamamı sağlayan biriydi. Devlin'e karşı hissettiklerim sandığım kadar zorlayıcı değildi. Onunla birlikte olmanın bir yolunu bulmayı hiç düşünmemişken nasıl olabilirdi ki?

Ailemden ayrılmak bir seçenek değildi. Ama Renzo ile... Onun buna değeceği hissinden kurtulamıyorum. Değişim riski dışında ne olduğunu bile bilmiyorum - yeniden ayaklarımın üzerinde duracağıma dair bir inanç sıçraması.

Onunla birlikte olmak için hiçbir güvenlik ağı olmadan atlamaya hazır mıyım?

Bu bir seçim. Benim seçimim.

Bunun *olması gerekenle* hiçbir ilgisi yoktur.

Eğer onunla işleri yoluna koyamazsam, kaderi suçlayamam. Zorlukları veya ödülleri ne olursa olsun onunla bir ilişki bir seçim olacaktır.

Kaç kez inanılmaz birini bulmaya ve düşük zorlukları bahane etmeye istekliyim?

Renzo burada, şehirde. Onunla birlikte olmak için ailemden uzaklaşmak zorunda kalmam. Ve birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, Renzo ve ben de bir aileyiz. Tek yapmam gereken onu affedip affetmeyeceğime karar vermek. Önemli olan tek soru bu çünkü kararlı olursak gerisi kendiliğinden hallolur. O da öyle demişti ama ben o zaman anlayamamıştım. Zor olacağını bilmem dışında nedenini bilmiyorum ama Renzo'suz geçen bu günler berbattı.

Yani bir seçim yapmaya geri döndüm. Ya Renzo'yla birlikte olmanın ya da onsuz hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyım.

Benimle birlikte olmak için ikimizin de hayatını askıya almaya hazırdı. Her şeyi riske attı. Korkunç bir şekilde yanlış gidebilirdi ve benden böyle büyük bir sır saklamasından hoşlanmıyorum, ama bağlılığını inkar edemem.

Sevgi insanlara çılgınca şeyler yaptırır. Birbirlerini affetmek gibi.

Günlerdir omuzlarımda taşıdığım kurşuni pelerin yere düşüyor.

Yatağımdan havalanabilirmişim gibi hissediyorum ve bu bana

Bilmem gereken her şeyi. Doğru yönde ilerliyorum ama Renzo'ya bir şey söylemeden ve onu incitme riskini almadan önce ailemle işleri yoluna koymalıyım.

Kendime ay sonuna kadar süre veriyorum - iki hafta - ayarlamaları yapmak ve hiçbir şüphem olmadığından emin olmak için. Onu Oran'ın düğününde göreceğim, bu yüzden o zamana kadar bir çözüm bulmalıyım.

İlk karısının tüm ailemize ihanet ettiğini öğrendikten sonra ağabeyim sonsuza dek mutlu olmayı herkesten çok hak ediyor. Devlin'in ailemizi ziyaret etmesinin nedeni buydu. Dublin'deki ailesi ailemizde bir muhbir olduğunu öğrenmişti. Arnavutlarla çalışan ve silah sevkiyatını çalan biri. Devlin'in ailesinin yardımıyla edindiğimiz silahlar.

Oran karısının ne yaptığını öğrendiğinde tamamen yıkılmıştı. Onun için çok endişelendim çünkü içine kapandı ve acı çekmeye başladı. Sonra Lina'yla tanıştı ve hayatı tamamen değişti. O, kalbini açmayı ve aşka yer açmayı seçen biri için harika bir örnek. Kendisine Lina ile bir ilişkinin olması gerekmediğini söyleyebilirdi. Üstesinden gelmeleri gereken zorluklar düşünüldüğünde haklı da olurdu. Ama öyle yapmadı ve şimdi birlikte delicesine mutlular.

O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Kardeşim söz konusu olduğunda, bu benim hayatım boyunca sloganım oldu.

Bu duyguyu yeniden canlandırmak için uygun bir zaman gibi görünüyor.

Ertesi gün Mari'yi arayarak ve artık onunla görüşemeyeceğimi söyleyerek yeni yolumda ilk adımı atıyorum. Bana baskı yapmayacağına dair güvence vermeye çalışıyor, ama ben hemen ona her şeyin bittiğine dair güvence veriyorum. Aramayı sonlandırdığımda doğru şeyi yaptığımı biliyorum ve kendimi pratik olarak neşeli hissediyorum.

Sonra Conner ile bir görüşme ayarladım. Bastion'daki ofisinde oturduk ve ona Renzo ile ilgili tüm durumu anlattım. Beklediğim gibi, son derece anlayışlıydı. Karısı Renzo'nun İtalyan kuzeni, bu yüzden benimle Renzo arasındaki bir ilişkiden en az endişe duyacak kişinin o olacağını düşündüm. Çekinecek biri varsa, o da Oran'dır. Yabancılar söz konusu olduğunda hâlâ güven sorunu yaşıyor olabilir.

"Benim bir sorunum yok ama başkalarının olabilir." Conner'in yüzü endişeyle kaplı. Sonunda zarar göreceğimden endişeleniyor.

"Oh, biliyorum. İtalyanların Renzo'nun hala başka bir kurum için çalışan bir kadınla birlikte olmasını kabul edeceklerinden şüpheliyim. Eğer durum buysa,

ve hala Renzo ile birlikte olmak istiyorsam, bir değişiklik yapmayı düşünmem gerekecek."

Hava Conner'ın ayrık dudaklarının arasından vınlayarak geçiyor, kaşları birbirine sıkıca kenetlenmiş. "Sen ciddisin."

"Öyleyim." Zayıf bir gülümseme sunuyorum.

"Senin için işten daha önemli birini bulacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Bu bir küçümseme değil, savunmaya geçmene gerek yok. Noemi için ben de aynı şeyleri hissediyorum. Sadece bu seçimi yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Bazı şeyler vazgeçilemeyecek kadar değerlidir."

"Teşekkürler Conner," diye göğsümde kabaran duyguyu bastırmaya çalışıyorum. "Anlayacağını düşündüm ve bu yüzden ilk sana geldim."

"Hey, eğer karımı benden çalman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaksa, ben varım." Noemi ile olan arkadaşlığım hakkındaki şakacı iğnelemesi bana ona söylemem gereken başka bir şey olduğunu hatırlatıyor.

"Bu konuyu açtığına sevindim-"

"Şakaydı, Shae."

"Hayır, biliyorum. Ben yokken daireme zorla girildiğini söylemem gerektiğini hatırlattı."

Conner'ın omurgası dikleşir. "Bu ne lan, Shae. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Aklımda çok şey vardı," diye karşılık veriyorum ona.

"Bakalım binanın kameralarından güvenlik görüntüsü alabilecek miyim?"

İçgüdülerim ona bunu yapabileceğimi söylüyor ama bir şey beni engelliyor. "Teşekkürler, minnettar olurum."

Conner bana hayretle bakıyor. "Geçtiğimiz üç hafta seni değiştirdi, değil mi?" Sorusu samimiydi. Neredeyse nazik.

"Sanırım her şeyden çok Renzo beni değiştirdi," diye itiraf ediyorum usulca. "Umarım daha iyisi için."

Sırıttıyor. "Daha kötüsü olamazdı herhalde."

İşte bu yüzden Conner'ı seviyorum. Benim dilimden konuşuyor. İşler ağırlaştığında, mizah her zaman iyi bir seçenektir.

"Senin için deneyebilirim." Ayağa kalkarken ona geniş bir sırıtış attım. Ayağa kalkıyor ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Bana iyilik yapma." Geri çekilir ve göz kırpar. "Şimdi git."

Yapacak işlerim var."

"Benden bir şey ister misin?"

"Şu anda değil. Dur, sözümü geri alıyorum. Git bir hamburger ye. Çok zayıfsın."

"Emredersiniz efendim." Ofisten çıkarken günlerdir hiç olmadığım kadar enerjik hissederek selam veriyorum.

Evime yaklaşırken, binamın dışında Mari'yi görüyorum. Volta atıyor. Evimin dışında üzgün olması ve bunun benimle ilgili olmaması ihtimali akıl almaz derecede düşük. Acaba her şeyi bitirdiğim için söylediğinden daha mı üzgün diye merak ediyorum.

Onun kıskançlık anları aklıma geliyor. Haftalardır onu terk ettiğimi düşündüğü için geri döndüğümde inanılmaz derecede duygusallaşmıştı. İlişkiye benden daha fazla yatırım yaptığını biliyordum, ama bundan daha kötüsü olabilir miydi? Mari evimi yağmalamış olabilir mi?

Belki, onu başkası için terk ettiğimi düşünseydi. Bir ilişkinin kanıtını aramaya gitmiş olabilir. Biraz abartılı görünüyor ama mantıklı. Haneye tecavüz için daha iyi bir açıklamam yok ve şu anki davranışı kesinlikle tuhaf.

Onunla yüzleşmek için yanına gitmeyi düşünüyorum ama ben yeterince yaklaşmadan kaçıyor. Kovalamaca için hazır değilim. Eğer gelirse, ne öğrenebileceğime bakarım. Aksi takdirde, üzgün bir eski sevgiliden daha önemli işlerim var. Kim bilir, belki de tamamen yanılmışımdır, ama bunu pek olası bulmuyorum.

CHAPTER 43

RENZO

SON ÜÇ AKŞAMIMI HAVAALANINI TANIMLAMAYA ÇALIŞARAK GEÇİRDİM. götürüldüğümüz yer. İnternette saatlerce resim taradıktan sonra Kanada havaalanlarının hepsinin aynı görüldüğü sonucuna vardım. Keşke uçak hangarlarındaki erzak dolaplarının daha fazla fotoğrafı olsaydı. Gariptir ki, bu reklamı yapılacak popüler bir özellik gibi görünmüyor. Anladım.

Sadece hangardan uçağa doğru yürürken uçak pistinin bulunduğu alana hızlıca bir göz attık. Ancak her yer karla kaplıydı, bu da pek yardımcı olmadı. Onun yerine tümdengelim yöntemine başvurmak zorundayım.

Kabinin L'Ascencion'un yaklaşık altmış mil kuzeydoğusunda nerede olduğunu kabaca tespit edebildim. Kaza yeri oradan birkaç milden fazla uzakta olamazdı ve düşmeden önce otuz dakikadan fazla havada kalmamıştık. Ortalama 200 mph'lik bir hava hızıyla, bu bana yüz mil yarıçaplı bir olasılık dairesi veriyor ve bu dairenin güney tarafındakiler kuzey tarafındakilerden çok daha olası. Kanada'nın kırsal kesimlerinde gülünç sayıda küçük özel uçak pisti olmasaydı bu inanılmaz derecede faydalı olurdu.

Her şeyi göz önünde bulundurarak, en olası adaylar olduğuna inandığım üç tanesine odaklandım. Bunu teyit etmenin tek yolu bizzat gidip onları kendi gözlerimle görmek.

Belki de böyle cevapların peşine düşmek zaman kaybıdır. Bazıları olan oldu diyebilir ama ben öyle biri değilim. Sorumlunun kim olduğunu bilmem gerek. Ve şehirdeki herkesin, her birinin peşine nasıl düştüğümü duymasını istiyorum.

Bir aile yumuşadığı ve patron gibi kişisel bir şeyin rehin alınmasına izin verdiği an, bu sonun başlangıcıdır. Bu zayıflık kokuyor. Hassasiyet.

Buna izin vermeyi reddediyorum.

Bu iş bittiğinde dümende olmasam bile, Moretti ailesini mahvolmaya sürükleyen adam olarak bilinmeyeceğim.

Akşam yemeğinde Gino'ya "Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmam gerekiyor," dedim. "Ne kadar süreceğinden tam olarak emin değilim ama irtibatta olacağım."

"Bir şey mi buldun?"

Omuz silkiyorum ve peçetemi dudaklarıma götürüyorum. "Belki. Umarım. Her iki durumda da denemek zorundayım." Ve bunu benim yerime başka kimse yapamaz. Eğer tutulduğumuz havaalanını bulabilirsem, içimden bir ses bunun yararlı bilgilere yol açacağını söylüyor. Ve kimin sorumlu olduğunu tespit ettiğimde, boğazlarını keseceğim. Kimse Morettiller'e böyle bir şey yapıp paçayı kurtaramaz.

Gino onaylarcasına başını sallıyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yardım etmek için buradayım." Arkasına yaslanır ve şarabından bir yudum alır. "Konuştuklarımız hakkında düşünüyordum. Eğer gerçekten devralmamı istiyorsan yaparım ama acele karar vermeni istemiyorum. Önce bunu hallet ve sonra nasıl hissettiğine bak. Gerisi bekleyebilir."

Bekleyebilir ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Shae'yi hâlâ istiyorum ve o hâlâ bir Byrne olacak.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum ve sadece başımı sallıyorum.

"Yanınıza kaç kişi almayı planlıyorsunuz?"

"Ettore'yi alıp en güvendiği dört askerini de yanında getirmesini istedim."

"Peki ya kardeşin? Tommaso neredeyse yirmi yaşında. Deneyimden faydalanabilir."

Kızgınlık ruh halimi çabucak bozuyor. Gino haksız değil ve onun fikirlerine değer veriyorum ama kardeşimin durumu karmaşık. "Bu görev gereksiz riskler almak için çok önemli. Onların bölgesine gireceğiz. Arkamdaki her adama yüzde yüz güvenmem gerekiyor."

"Yeterince adil. Ona bir şans vermezseniz asla oraya ulaşamayacağını unutmayın."

Gino, Tommaso'nun zihninin bizimkiler gibi çalışmadığını herkes kadar iyi biliyor. Bu durum onu ne zaman aramıza katmaya çalışsak sorun yaratıyor. Onunla iletişim kurmak en iyi ihtimalle bir zorluk. En sinir bozucu kısmı ise adamın tam bir dahi olması. Çok zeki ama bir şekilde en basit talimatları bile anlayamıyor. Anlamıyorum ve şu an hoşgörü pratiği yapmanın zamanı değil. Zaten başımda yeterince dert var, Tommaso ile uğraşmak şu anda bir seçenek değil. Bunu tartışmak bile istemiyorum.

"Çocuklardan bahsetmişken, senin yavruların nasıl?"

Sırıttıyor. "Pip evden çıktığına göre artık daha sessiz."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

"Kahretsin, bilmiyorum." Başını sallar ve güler.

Yemeğin geri kalanını daha hafif konularla, aile dramı ve spor haberleriyle geçiriyoruz. Babamı olması gerekenden erken kaybettim ama onun yerini dolduracak Gino gibi bir amcam olduğu için kendimi şanslı sayıyorum. Omuzlarımda taşıdığım yük, o yanımdayken çok daha katlanılabilir.

İki gün sonra, altımız özel bir jete binip neyle karşılaşacağımızdan emin olmadan Cana- da'ya doğru yola çıktık. Ekipman ve malzemelerle o kadar doluyuz ki pilot bize her durakta yakıt almamız gerektiğini söylüyor. Umurumda değil. Bir sürü silah, bir uydu telefonu, acil durum ekipmanları ve bir haftalık erzak aldığımı inansanız iyi edersiniz.

Bazılarının bana doğru gönderdiği tuhaf bakışları gördüm ama onları görmezden geldim. Bir kulübede kendi yiyeceklerini avlamak için üç hafta geçirdikten sonra bana zor anlar yaşatabilirler. O zamana kadar çenelerini kapalı tutabilirler.

İlk durağın fiyasko olduğu ortaya çıktı. Aradığım pistin burası olmadığını anlamam için uçaktan inmeme gerek yok. Hangarların bulunduğu pistin karşısında yepyeni bir su kulesi duruyor. Google Map uydu fotoğraflarında yoktu, yoksa bizi bu zahmetten kurtarabilirdim. Yakıtımızı aldık ve bir sonraki durağımıza doğru yola çıktık.

İkinci durakta yere iner inmez, uçuş pistimi bulduğumu anlıyorum.

CHAPTER 44

SHAE

NANA BYRNE KİM? SEKSEN BEŞ YAŞINDA BİR BÜYÜKANNE.

etrafta dolaşmak için bir yürüteç kullanıyor, ancak bir şekilde hala aileme rehberlik eden görünmez ipleri çekiyor.

O benim idolüm.

Benzer ruhlara sahip olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor.

Eğer modern zamanlarda doğmuş olsaydı, bu aileyi tamamen yönetirdi. Nana çivi gibi sert, anlayışlı ve hatasız bir sadıktır. Aynı zamanda çok komik ve herkesi masanın altından içebilir. Bu kadını kim idol olarak görmez ki?

Kendimi onun evinde bulmam hiç de şaşırtıcı değil. Hayatımla ilgili önemli bir kararı önce onunla konuşmadan vermeyi hayal bile edemiyorum. Onun fikirlerine herkes kadar, hatta daha fazla değer veriyorum. Muhtemelen bu yüzden buraya gelmem tam bir hafta sürdü. Onun tepkisinden endişe etmiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum.

"Biliyorsun, elbette endişelendim. Ama diğerlerinden biri olsaydı endişeleneceğim gibi değil." Boğumlu bir parmağını bana doğru sallıyor, gözleri zekâyla parlıyor. "Shae'min eve dönmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Diğerlerine, bir ceset görene kadar kızımın ölmediğini söyledim. Ve işte buradasın, sapasağlam ve her zamanki gibi güzelsin."

Nana beni gülümsetmekte asla başarısız olmuyor ve bugün de bir istisna değil. Bu kadına bayılıyorum.

"Döndükten sonra gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Bunun dışına çık." Özrümü elinin tersiyle itti. "Sen meşgul bir kadınsın. Müsait olduğunda geleceğini biliyordum. Şimdi söyle bana. Seni kaçırın piçleri yakalamak için ne yapıyor?"

"Elimizden geleni yapıyorduk ama elimizde fazla bir şey yoktu. Umarım yakında bir atılım yaparız. Kesinlikle pes etmiyorum."

"Aynen öyle." Nana'nın gözleri nasıl görebildiğini bilemediğim kadar kısıılıyor. "Bir Byrne asla unutmaz."

Ona pırıl pırıl bir gülümseme veriyorum. "Ben yokken nasılsın?"

"Şikayet edemem. Hâlâ buradayım."

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Çıtay çok düşürüyorsun."

"Bugünlerde o kadar yükseğe çıkamıyorum. Beklentilerimde makul olmak en iyisi." Göz kırıyor. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Üç hafta boyunca birlikte kaldığın İtalyan hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Yakışıklı mıydı?"

Çenem yere çarptı. "Nana! O İtalyan mafyası. İtalyanların kışkırlarıyla dirseklerini ayırt e d e m e d i k l e r i n i söylediğini hatırlıyorum."

"Doğru, ama İtalyan aygırı teriminin var olmasının bir nedeni var ve ben bunun ardındaki gerçeği hiç test edememiş olsam da bu sizin test edemeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Bilim için. Bu adamla evlenmek zorunda kalacağın anlamına gelmez." Kurnaz gözleri beni esir almış, bir şeyler anlatmak için tarıyor. Bana televizyon programlarında gördüğümüz, binlerce kaydın saniyeler içinde işlenip mükemmel bir eşleşmenin ekranda belirttiği parmak izi eşleştirme yazılımının insan versiyonunu hatırlatıyor. Nana her küçük nüansı inceler ve bir şekilde yüzeyin altında ne olduğunu ürkütücü bir doğrulukla çıkarır.

Adamla evlenmek zorunda olmadığından bahsettiğinde, bende içindeki alarmları harekete geçiren bir şey görüyor. Saniyeler içinde, bulmaca çözme ustası resmin tamamına sahip oldu, gözleri köşelerde yumuşadı.

"Shae, genç kız. Adama aşık oldun, değil mi?"

Nana'dan bir şey saklamanın anlamı yok. Başımı sallıyorum ve gözlerimin arkasını yakan karıncalanmaları bastırıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum nine," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Ne hakkında? O da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

"Kesinlikle benim için deli oluyor." Çılgınlık anahtar terim. "Bu iyi bir şey."

"Öyle mi?"

"Senin için elbette öyle. İçinde daha azına razı olamayacak kadar çok hayat var."

Bu bakış açısını gerçekten düşünmemiştim. Haksız değil. "Sorun şu ki, o ailenin patronu. Başka bir kurumda çalışan bir kadınla birlikte olamaz."

İnce, çizgili dudaklarını büzerek bilgece başını sallıyor. "Sadakat her zaman söz konusu olacaktır."

"Evet, ondan istifa etmesini istemezdim ama aynı zamanda bir erkek uğruna hayatlarını bir kenara bırakmaları istenenlerin hep kadınlar olduğunu hissediyorum. Bu adil değil ve ben de bir erkek için her şeyden vazgeçmeye hazır o kadın olmak istemiyorum."

"Shae, sevgilim." Başını yana eğiyor. "Bana hayat seçimlerini başkalarının durumlarına göre yapmadığını söyle."

"Hayır, ama-"

Bana dikkatle bakarken kaşları gri saç çizgisine doğru sıcıyor.

"Yani... kadınlardan her zaman annelik yapmak için geçim kaynaklarından vazgeçmeleri ve her şeyi erkeklerin yönetmesine izin vermeleri istenir."

"Anladığım kadarıyla bunu olumsuz bir şey olarak görüyorsunuz."

"Sanırım kadının da istediği buysa değil."

"Ve senin bu adamın, senden evde oturup bebek yetiştirmeni mi bekliyor sanıyorsun?"

"Hayır."

"Bastion'da çalışmıyor olsaydın onun ya da ailenin sana daha az saygı duyacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman bana sorarsanız kendi yolunuzu çizmek için heyecan verici yeni bir fırsat gibi görünüyor. Sen diğer kadınlar gibi değilsin, Shae Byrne. Karar vermek için kendine ve koşullarına bakarsın. Başka bir şeye değil. Ne istiyorsun?"

Cevap verirken sesim bir kelebeğin kanatları kadar kırılgan çünkü kalbimin bana başından beri söylediği şeyi ilk kez kendime yüksek sesle itiraf ediyorum. "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmak istiyorum." "O zaman cevabını aldın, sevgilim." Nana'nın gözleri neredeyse

Gülümsemesindeki kırıksıklıkları.

Mutfak masasındaki sandalyemden kalkıp onu minnetle kucaklıyorum. "Sen en iyisisin, Nana."

"Bunu sakın unutma, aşkım."

Gölüyorum ve burnumu çekiyorum, duygularım beni ele geçiriyor. "Çaydanlığı koymama ne dersin? Paddy'yi uyandırıp çay ve bisküvi için bize katılmasını sağlayabiliriz."

"Mükemmel bir fikir." Tek bir kez başını sallıyor, sonra da sandalyesine oturup oturma odasının yolunu tutuyor. "Ah, Paddy, seni yaşlı bunak," diye bağılıyor olması gerekenden daha yüksek bir sesle. "Gel ve bir fincan çay için bize katıl."

Büyükbabam Paddy, ben geldiğimde koltuğunda uyukluyordu. Saniyeler sonra, kapıda durmuş gözlerini ovuşturuyordu.

"Tanrım, kadın. Bu bağırış çağırış da ne?" Gözlüklerini takıyor, sonra beni görünce gülümsüyor. "Shae, hayatım. Buraya ne zaman geldin?"

Nana başını sallar ve "Ahmak herif" diye mırıldanır.

Bir kıkırdamaya karşı koyuyorum ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar için göklere sessiz bir teşekkür fırlatıyorum.

Kardeşimle konuşma cesaretini toplayabilmem için BEŞ GÜN DAHA geçti. Conner ve Nana bir şeydi. Oran ise tamamen başka bir canavar, kısmen eşsiz bakış açıları nedeniyle ama aynı zamanda çocukluğumda ona duyduğum hayranlık nedeniyle. Kararlarım hakkında başkalarının ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini söylemek kolay. Bu düşünceyi eyleme dökmek ise çok daha zor. Umursamıyormuş gibi davransam bile Oran'ın hakkımda ne düşündüğünü her zaman umursayacağım.

Bu nedenle, onunla oturma odasında oturduğumda, durumumu açıklarken seçtiğim kelimeler konusunda son derece dikkatli oluyorum. Sözlerimi bitirdiğimde alnı şaşkınlıktan çizgilenmiş oluyor.

"Bekle, bana diyorsun ki... Renzo'ya karşı hislerin mi var?"

"Evet..." Tereddütle konuşuyorum. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Conner bana uçak yolculuğunda Renzo ile aranızdaki çılgınca gerginlikten bahsetti. Ve eve dönerken havaalanında Renzo'ya bir saniye bile bakmadan gitmişsin. Sanırım ona kızgın olduğunu düşündüm."

Üzgündüm ama nedenini açıklamak istemiyorum. Oran, Renzo'nun beni o kulübede gereğinden fazla tuttuğunu bilse çılgına dönerdi. Bu benim önceliklerimin nerede yattığının bir kanıtı çünkü kardeşime gerçeği söylemektense Renzo'yu korumayı tercih ediyorum.

"Çok karmaşık duygularla uğraşıyordum. Ayrıca, geri döndüğümde aranızdaki ilişkinin nasıl değişeceğinden endişe ediyordum."

"Değişim mi? Ne şekilde?"

"Benimle evime kadar yürümek istediğin zamanki gibi. Aşırı korumacı davranıp beni üzerime düşeni yapmaktan alıkoymanı istemedim."

Oran derin bir nefes alır. "Yalan söylemeyeceğim. Bu düşünce aklıma gelmişti ama seni tanıdığım için aklıma gelir gelmez vazgeçtim."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum," diyor sessizce ruhuma seslenen sözlerle.

"Teşekkürler, O." Sesimi toparlamak için boğazımı temizlemem gerekiyor. "İşin aslı şu ki, sanırım kendimi oyundan çıkaran ben olacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı, Renzo'yu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Meseleyi biliyorum. Bir ayağım hem İrlandalı hem de İtalyan dünyasında olamaz. O Moretti'nin patronu. Onunla birlikte olmak istiyorsam, her şeyi kabul etmeliyim. Artık Byrne aile işi yok."

"Ama sen işini seviyorsun. Ailemizdeki en sert piçlerden biri olmak için dişinle tırnağınla mücadele ettin."

Hüzünle karışık da olsa sırıtıyorum. "Bunu tahmin edebileceğinizden çok takdir ediyorum. Hepinizle çalışmayı çok seviyorum ama Renzo'yu daha çok seviyorum."

Yüzünde saf bir zevk ifadesi olan bir gülümseme belirliyor. "Peki, beni yan yollardan becer. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Yuva kuracağımı mı?"

"O belalı imajın için her şeye değer verdiğini," diyerek tam bir ağabey modunda beni azarlıyor. Gözlerinde çocukken bana cehennemi yaşatırkenki o ukala parıltı var. Buna bayılıyorum. Bu bizim dinamimizdi ve eski günlerin tadını almak kalbimi sıcaklıkla dolduruyor.

"Bir noktada sizi kötü göstermeye başlayacaktım. İş o noktaya gelmeden emekli olmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Yanındaki kanepeden yastığı çekip alıyor ve kafama doğru fırlatıyor. Elbette bir kahkaha krizine girerek onu savuşturuyorum.

"Bizi kötü göster," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor. "Hiç şansın yok."

Yastığı alıp yerine koyarken ona alingan bir sırıtış atıyorum. "Gelecek haftaki düğün için her şey hazır mı?"

"Sanırım öyle. Sürpriz bir balayı hazırlıyordum." "Heyecan verici! Nereye?"

"Bu bir sürpriz, gevşek dudaklar. Sana söylemeyeceğim."

"Benim dudaklarım gevşek *değil*," diye abartılı bir cüretle karşılık veriyorum.

"Ne olursa olsun, sana söylemeyeceğim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama bu beni yeniden düşündürüyor. Renzo'nun Kanada'da uçak pisti aradığını biliyor muydun?"

Ayağa fırladım, tüm ciddiyetsizliğim anında kül oldu. "Sen ciddi misin? Neden kimse bana söylemedi?" Tepkim o kadar içgüdüsel ki duygularımın yoğunluğuyla kendimi şaşırtıyorum. Ya onları bulursa? Ya Renzo'nun ekibinden sayıca üstün olurlarsa ve ona zarar verirlerse? Binlerce soru korku ve endişemi artırıyor, kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi üzerime hücum ediyor.

Oran kendini savunurken "Onunla ben konuşmadım," diyor. "Gino, amcası, Conner'la temasa geçti. Renzo'nun hangarı bulduğunu söyledi. Kola adıyla kiralanmış ama bu ikimize de Arnavut olduklarına dair şüphelerimizi doğrulamak dışında bir şey ifade etmedi."

Kalbim ölü bir koşu sırasında ayağını kaybediyor ve kaburgalarımın çarpıyor.

Kola. Bu bir tesadüf olamaz.

"Ne oldu?" diye soruyor, omurgası sertleşiyor.

Tanrım, lütfen bana yanlışlığımı söyle. Lütfen bütün bunların benim hatam olmasına izin verme.

"İsim benim için bir şey ifade ediyor olabilir ama araştırmam gerek. Size geri döneceğim." Elimde kesin bir kanıt olmadıkça daha fazla bir şey söylemek istemiyorum.

"Destek gerektiren bir şey yaparsan beni ara."

"Eğer iş oraya varırsa, yaparım. Gereksiz bir heyecan yaratmadan önce bir konuda açıklama almayı umuyorum." Oran'a olan şüphelerimi en aza indiriyorum ama düşündükçe kör olduğuma daha da emin oluyorum. Böyle tesadüfler durup dururken olmaz. Benim dünyamda olmaz.

Evinden ayrıldım ve hemen bilgisayarımın başına geçtim. Geçmiş kontrolleri için kullandığım sağlayıcıyı açtım ve Mari Cola adını, doğum tarihini ve hakkında bildiğim diğer her şeyi girdim, ki aslında o kadar da fazla değil.

Sıfır eşleşme.
Sikeyim.

Gecenin geri kalanını mümkün olduğunca çok internet araştırması yaparak geçirdim ve ertesi sabah işte olacağını bildiğim zaman evine gitmeye karar verdim. Anahtarım yok ama bu tür şeyler beni daha önce hiç durdurmamıştı. Kendimi içeri bıraktım ve etrafı yeni gözlerle inceledim.

Yaratıcı bir kişiliğe göre her şeyi şaşırtıcı derecede düzenli tutuyor. Bir şeyin kanıtı değil ama ilgi çekici bir şey. Çekmecelerine ve dolabına dikkatlice bakıyorum. Ev küçük olduğu için uzun sürmüyor. Kayda değer bir şey bulamadım. Hiçbir yerde tek bir şüpheli şey yok.

Yanılıyor olabilir miyim? Kola ve Cola o kadar benziyorlar ki, bağlantılı olma ihtimalini göz ardı edemiyorum. Onunla yüz yüze konuşmam gerekecek.

Telefonumu çıkardım.

Ben: Hey, bir araya gelip konuşma şansımız var mı?

Mari: Şehir dışına çıkmam gerekti. Haftaya döndüğümde bir araya gelebiliriz.

Gelecek hafta. O kadar beklemekten nefret ediyorum ama onu telaşlandırmak da istemiyorum. Eğer silah hırsızlığının arkasında o varsa, yapmak isteyeceğim son şey onun peşinde olduğumuzu ona söylemek olur. Ve eğer bunun bir parçası değilse, duygularıyla oynamak ve olmadığım halde onu geri aldığımı düşünmesine izin vermek istemiyorum.

Ben: K, 4th çalışıyor mu? Kahve içmek için buluşabiliriz. Mari: Olur

Aradığına sevindim. Seni özledim.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Ben: Aynı. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

KISA SAÇLA İLGİLİ EN İYİ ŞEY KAVGADA BENİ ENGELLEMEMEKSE, KISA SAÇI YAPMANIN NE KADAR KOLAY OLDUĞU DA İKİNCİ SIRADA GELİYOR. Bir düğüne gidiyor olsam da-

ya da arkadaşlarla öğle yemeği yerken, rutinim temelde aynıdır. Tek bakış. Telaş yok.

Bugün benim için süslü makyajlar yok ama makyajıma biraz daha fazla zaman ayırıyorum. Oran ve Lina evleniyor ve Renzo da orada olacak. Ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim. Düşünmek için kendime söz verdiğim iki haftayı kullandım ve kararımdan eminim. Onunla birlikte olmak istiyorum.

Sonunda onu tekrar göreceğim için o kadar hevesliyim ki hazırlanırken avuçlarım terliyor. Düğün için şehirden Staten Island'a doğru yola çıkmama tam iki saat kala giyinmiş ve oturma odamda volta atıyordum. Mesaj o zaman geldi.

Hey, erken dönebldim. Buluşmak ister misin?

Bu mükemmel! Onunla konuşup cevaplarla düğüne gidebilirim.

Ben: Evet, Brew House onda mı? Mari: Bir saat yapabilir miyiz?

Ziyaretimizin bir saatten fazla süreceğini sanmıyorum, ki bu da benim düğün için ayrılmam gereken zaman. Çok kısa sürecektir ama yapılabilir. Cevaplar için çaresizim. Bir dakika daha uzamasına izin vermektense bu zamanı onunla konuşmak için kullanmayı tercih ederim.

Bana uyar, görüşürüz o zaman.

Mesajıma kalp atıyor, randevumuzu ayarlıyor. Tek yapmam gereken elbiselerimi silahı gizleyecek bir şeyle değiştirmek ve gitmeye hazırım.

CHAPTER 45

RENZO

KANADA'DAN DÜĞÜN İÇİN ACELEYLE DÖNMEZDİM.

Shae için değildi. Oran iyi birine benziyor ama düğünü cevaplara olan ihtiyacımı bastıramadı. Öte yandan Shae, her şeyi gölgede bırakıyor.

Onu haftalardır görmedim. Bu bekleyiş beni öldürürken aynı zamanda tam da ihtiyacım olan şeydi. Şüphesiz ne istediğimi biliyorum. Bu gece, Shae'ye benim olduğunu söyleyeceğim. Ve ek bir bonus olarak, Kanada'dan bilgi ile döndüm.

Düğünün yapılacağı bahçeye erkenden gidiyorum ve sonraki yarım saatimi kısa siyah saçlar ve dağlar kadar şımarıklık için gelenleri araştırarak geçiriyorum. Burada olacağını biliyorum. Ne de olsa kardeşinin düğünü.

Törenden önce onu yalnız yakalamayı umuyordum ama zaman ilerledikçe bunun olmayacağını anladım. Düğün partisinde olabileceğini önceden tahmin etmeliydim. Heyecanımı bastırıyorum ve gelinin sahneye çıkışını işaret eden müziğin değişmesini bekliyorum. Genç bir kız koridorda yürüyor -daha önce hiç tanımadığım biri- ve sonra gelin yanında yaşlı bir kadınla yürüyor. Bu kadar. Gelinin kalabalık kız arkadaş grubunu gösteren geleneksel bir geçit töreni yok. İlginç. Ve hayal kırıklığı. Shae hangi cehennemde?

Tören bitip de Byrne'lerden birine ulaşabildiğim zaman, yakındaki bir çadırdaki yapılacak resepsiyon alanına geçtik.

Öfkem bıçak sırtında. Dikkatim o kadar dağınıktı ki Sante'yi aklıma bile getirmedim. Onu kız kardeşi Noemi'yi görmesi için yanımda getirdim. Keşke getirmeseydim. Çocuk matarasından bir şeyler yudumladığını fark etmediğimi sanıyor. Onu görüyorum ama şu anda umursayacak kapasitem yok. Conner'ı yakaladığım an onu kenara çekip Shae'yi soruyorum.

"Daha önce bir toplantıya yetiştiğini söyleyen bir mesaj attı ve o zamandan beri telefonuma bakma fırsatım olmadı." Cihazı çıkardı. "Evet, otuz dakika önce mesaj attı ve zamana duyarlı bir ipucunu takip ettiğini söyledi."

"Bir sorun olduğundan endişelenmiyor musun? Kardeşinin düğününü kaçırdı."

Conner bana "*gerçekten* mi?" der gibi bakıyor. Bir mesaj yazıyor, sonra bana ekranı göstermeden önce gelen yanıtı kıkırdıyor.

Conner: yaşam kanıtı

Elinin kuşu çevirdiği bir fotoğrafla cevap veriyor. "O iyi. Shae'yi bilirsin."

Biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Düğünü kaçırmaması içime sinmiyor. Yine de ona güvenmemi isteyeceğini biliyorum, bu yüzden derinlere iniyorum ve bir şeyler yapma ihtiyacının tüylerimi ürperten hissini görmezden geliyorum. Yemek yemiyorum ya da dans etmiyorum. Bir sandalyeye oturup kalabalığı izliyorum. Oldukça heyecan verici bir ortam yaratıyor olmalıyım çünkü kimse düşüncemi bölmüyor. Gözlerim sık sık çadırın girişine kayıyor, umutsuzca Shae'nin hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlı bir şekilde içeri girdiğini görmeyi umuyorum. Onun yerine Sante'nin gelinle konuştuğunu görüyorum. Anında ayağa kalkıyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" Sante'nin Lina ile genç nedimesinin arasına nasıl girdiğine bakarak soruyorum.

Lina öfkeyle, "Bu, kız kardeşimin içkisine ilaç katıyor," dedi.

Sante masumca ellerini kaldırır. "Sadece birazcık votka. Büyütmeye gerek yok."

Yüce İsa.

O kadar öfkeliyim ki kendime güvendiğimden emin değilim. "Seni hiçbir yere götüremem," diye tükürdüm ona. Bir düğünde sarhoş olup kendini rezil etmek istemesi umurumda değil ama genç bir kızın içkisine ilaç katmak bir üst seviye yanlış.

"Yani benim hiç eğlenmemi istemiyorsun."

Elim yarım saniye içinde boğazına dolandı ve öfkemle onu neredeyse yerden kaldırdım. "Sana ne demiştim?"

"Bana saygısızlık etmekten mi bahsediyorsun?"

Bileğimi tutuyor, konuşmaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Sadece... biraz

... eğlenceli."

"Hayır," diye hırladım ona. "Tüm ailemizi utandırıyorsun ve şimdi gidiyoruz." Onu bırakıyorum ama onunla işim henüz bitmedi.

"Lina, Oran, bunun uygun bir şekilde ele alınmasını sağlayacağım. Özürlerimi kabul edin," diyorum geline ve küçük partimize katılmış olan damadına.

Oran elini sıkmam için Lina'ya uzatıyor. "Gelebilmenize çok sevindik."

Anlayışını takdir etmek için başımı sallıyorum ve herkesin önünde ağzını burnunu kırmadan önce Sante'yi kapıya doğru yönlendiriyorum. Dışarı çıktığımızda bana ayak uydurmak için tökezliyor. Bir gece için bu kadar saçmalık yeter. Sante'yi Gino'nun yanına bırakıp Shae'yi bulma vakti geldi. Hayatımda küçük bir kaos olmadan çok uzun zaman geçirdim. Beklemekten bıktım.

CHAPTER 46

SHAE

"N A S I L S I N ?" MARI'YE IKİMİZ DE OTURDUKTAN SONRA SORUYORUM.
kahvelerimiz.

"Açıkçası pek iyi değil."

"Evet, benim için de zor birkaç ay oldu. Sanırım kaçırılma olayı beni fark ettiğimden daha fazla etkiledi." Zihnimdeki senaryoyu okudum, perişan kurban rolünü oynadım.

Bu görüşmeyi nasıl halledeceğimi düşünürken, önce aldatmayı denemeye karar verdim. Kanada'dan döndüğümde Mari beni görmeye can atıyordu. Ondan ayrıldığımda gerçekten üzül müştü. Ya çelik gibi cesareti olan müthiş bir aktris ya da işler görüldüğü gibi değil. Yumuşak davranıp ne öğrenebileceğimi görmek en iyi taktik gibi geldi. Eğer bu açıdan bir yere varamazsam, başka bir yöne dönerim.

"Hayal bile edemiyorum. Dehşet verici olmalı."

"İşin tuhafı, ilk başta daha sonra endişelendiğim kadar endişelenmemiştim. Soygunlarını yarıda kestiğimiz adamlar da belli ki bizim onlara şaşırdığımız kadar şaşırmışlardı. Almaya geldikleri şeyi alacaklarını ve bizi arkalarında bırakacaklarını düşünüp durdum. Kanada'daki o uçak hangarındayken bile, bizi öldürmenin herhangi bir amaca hizmet ettiğini görmedim. Uçağımız düştüğünde korku gerçekten başladı. Sonraki hafta oldukça korkunçtu."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Ortadan kaybolduğunda çok endişelendim."

"Kuzenim spor salonuna beni aramaya geldiğini söyledi."

"Ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. İnsanları görmezden gelen bir tip değilsiniz, bu yüzden bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

"Endişelenmekte haklıydın." Gülümsememe bir parça kırılmalık katıyorum. "Başım çok beladaydı. Sanırım eve dönene kadar her şey tam olarak oturmadı ve sonra her şey çok fazla geldi. Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Döndüğünden beri ailen nasıl? Sana göz kulak oluyorlar mı?"

Mari biz birlikteyken ailemdeki suç unsurlarından haberdar olmayabilirdi ama ona kuzenlerimin bana çocukça davrandıklarından ve erkekler kulübünün bir parçası olmama izin vermediklerinden yakınmışım.

"Aslında oldukça iyi davrandılar. Başımda dikilmek ya da beni bir kafese kapatmak yok." Bir şeyleri yeniden yönlendirmek için duraklıyorum. "Onlarla ilgili olarak, yaptığım iş hakkındaki gerçeği bildiğin ve ne kadar tehlikeli olabileceğini gördüğün için buluşmaya istekli olmana biraz şaşırdım. Bunun seni muhtemelen korkutacağını düşünmüştüm."

Bakışları elindeki kahve fincanına düşüyor. "İdeal değil ama seni tanıyorum ve sen bir canavar değilsin. İnsanları koruyorsun, onlara zarar vermiyorsun."

"Güvenliği ben sağlıyorum ama bu beni bir aziz yapmaz. Gerekirse insanların canını yakarım," diyorum usulca.

"Sadece mecbur kaldığında, bu büyük bir uyarı," diye ısrar ediyor. "Sen iyi bir insansın, Shae. Öyle olduğunu biliyorum. Ve eğer seninle bir şansım olacaksa, işleri yoluna koymayı beklemeye hazırım."

Verdiği yanıtlar arasında şüpheli tek bir ipucu bile bulamıyorum. İsmi ve çevrimiçi kimliğinin olmamasıyla ilgili sorularla doğrudan onunla yüzleşmeyi tartışıyorum ama bir yol daha denemeye karar veriyorum.

"Çok cömertsiniz. Bu kadar kısa sürede bir araya gelmemize rağmen gösterdiğiniz anlayış için minnettarım. Konuşmaya devam etmek isterdim ama aslında gitmem gereken bir aile düğünü var."

"Ah, özel bir durum mu var diye merak ettim. Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Sandalyemden kalkıyorum ve o da beni takip ediyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, büyük bir randevu ya da onun gibi bir şey yok." Ona göz kırpyorum.

Cevap gülümsemesi ışıltılı.

"Gitmeden önce sarılabilir miyim?" Tereddütle sordum.

"Tabii ki." Kollarını açıyor ve onu kucaklıyorum, elimi gizlice açık boho tote çantasına soktuğumdan emin oluyorum.

Planım cüzdanını alıp ne bulabileceğime bakmaktı ama elim beklenmedik bir şekilde bir pasaport defterinin belirgin hissiyle birleşince, onun yerine bunu alıyorum. Görmezden gelinemeyecek kadar sıra dışı. Kim çantasında pasaport taşır ki?

Şehir dışında olduğunu söyledi ama yine de garip görünüyor. Ayrıca, araba kullanmadığını biliyorum, yani muhtemelen cüzdanında ehliyeti yoktur. Bilgi almak için en iyi şansım bu.

Kitapçığı ceketimin koluna sokuyorum ve uzaklaşırken kollarını şefkatle sıkıyorum. "Seni görmek gerçekten çok güzel. Belki bu hafta öğle yemeği yiyebiliriz?"

Gözlerinde mutluluk parlıyor. "Evet, bunu çok isterim.

Kesinlikle." "Yarın sana mesaj atarım."

Son bir kez vedalaşıyoruz ve kafeden ayrılarak zıt yönlere gidiyoruz. Bir ara sokağa girip bulduğumu incelemeden önce tam bir şehir bloğu uzaklaşana kadar beklemeye zorluyorum kendimi. Bu bir ABD pasaportu, kenarları düzenli hareket etmekten yıpranmış, sanki sık sık çantasında taşıyor gibi. İçinde fotoğrafını ve Mari Cola değil, Marsela Kola adını buluyorum.

Çok küçük bir ayırım, ama dünyadaki tüm farkı yaratıyor çünkü tanıdığımı sandığım İtalyan kız aslında Arnavut.

Bu bir tesadüf olamaz.

Ne kadar ikna edici olursa olsun, Mari bir şekilde bizi kaçırان adamlarla ve Quebec'teki o uçak pistiyle bağlantılı. Sayfaları çeviriyorum ve Kanada için birden fazla pul görüyorum. Al- bania için yok, ama bu bir şey ifade etmiyor. Kendimi İrlanda kökenli Amerikalı olarak görüyorum ama İrlanda'ya hiç gitmedim.

Altı ay boyunca *düzüştüğüm* kadın bir sahtekar. Ailesine silahlarımız hakkında bir şekilde benden aldığı bilgileri vermiş. Kaynak bendim. Olan her şey benim yüzümdendi.

Renzo haklıydı. Hepsi benim hatamdı.

Öfkem ve hayal kırıklığım beni öyle bir şiddetle tüketiyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Byrne ismine ve hak ettiği saygıya layık olduğumu kanıtlamak için çok çalışıyorum. Her gün kadınların da erkekler kadar yetenekli olduğunu göstermek için çabalıyorum, özellikle de suç peşinde koşarken

Şiddet, güç ve cesaretin başarı için gerekli olduğu bir yer. Ve ben kendi derslerime bile uymadım. Mari'yi asla bir tehdit olarak görmedim çünkü o bir kadındı.

Ne kadar da ikiyüzlüymüşüm. Ve kör. Çok körmüşüm.

Şimdi aileme -Renzo ve ailesine- gidip hepsinin benim hatam olduğunu söylemem gerekiyor. Neredeyse ölmemize neden olacak bilgiyi istemeden sızdırdım. Bunu kardeşimin düğününde mi yapmam gerekiyor? Çünkü oraya gidip iyiymişim gibi davranmamın imkanı yok. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaklar ve gerçeği isteyecekler.

Düğününde utancımın tüm aileye duyurulmasındansa düğününü kaçırmayı tercih ederim. Hissettiklerimle gurur duymuyorum ama olan oldu.

Şimdi, Oran'ın babamızın ölümüne yol açan ihanetten karısının sorumlu olduğunu öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğine dair bir fikrim var. O zaman bunu çok zor karşıladığını düşünmüştüm ama şimdi dağılmamak için ne kadar büyük bir metanet gösterdiğini görüyorum.

Suçluluk ve utanç. Mide bulandırıcı.

Boğazımda düğümlenen iğrenme duygusunu bastırmak için kendimi zor tutuyorum. Kesinlikle düğüne gidemem. Şimdi olmaz. Şu anda Mari'nin peşinden gitmeyi ve onu her şeyi itiraf etmeye zorlamayı düşünüyorum. Onu takip etme ihtiyacımın yoğunluğu beni durduruyor. Ona yapabileceklerimden biraz korkuyorum. Korkmamalıyım. Muhtemelen benim lütfumu hak etmiyor, ama hala bu kadar aşırı duygularla doluyken harekete geçmemeye karar veriyorum.

Bunun yerine, aklımda hiçbir hedef olmadan yürümeye başlıyorum. Sadece yürüyorum.

Utaniyorum, mahcup oluyorum ve hem kendime hem de ona çok kızıyorum. Duygular topuklarımı tırmalıyor, beni daha da hızlandırırken gözyaşlarıyla dolu gözler görüşümü bulanıklaştırıyor ve beni yavaşlatıyor - beni sürekli hüsrana uğratan karşıt güçler tarafından itiliyor ve çekiliyor. Benim hayatım da farklı değil. Sert ama hassas olmak zorundayım. Temkinli ama cesur. Ve hepsinden önemlisi kusursuz olmalıyım.

Erkeklerin dünyasında bir kadın olarak zayıflık göstermeme kesinlikle izin verilmiyor çünkü bu zayıflık silah haline getirilip bana karşı mutlaka kullanılıyor.

Çifte standartların beni etkilemesine izin vermemek için her gün elimden geleni yapıyorum. Değeri biliyorum. Herkesin bunu

göremeyeceğini de biliyorum. Küçük aksilikler beni nadiren şaşırtıyor.

Bu farklı. Yıllardır üzerinde durduğum temelde bir çatlak. Renzo için yapsam da yapmasam da, istifa etmenin ailem için en iyisi olup olmayacağını merak etmeye başladım. Güvenim o kadar sarsıldı ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp yoluma devam ediyorum.

Telefonuma bakmayı reddettiğim için emin olamasam da asırlar gibi gelen bir süre yürüyorum. Gökyüzü kararana kadar yürüyorum ve ayaklarım beni kendi iradeleriyle eve götürüyor.

Binamın lobisine ulaştığımda uyuşuk bir şekilde asansör çağırma düğmesine basıyorum. Işık, asansörün geldiğini haber veriyor. Öne doğru eğiliyorum, ağırlığım üst kata kaçma beklentisiyle yer değiştiriyor, ancak üniversite henüz benimle oynamayı bitirmemiş. Kapılar açıldığında, Renzo Donati diğer tarafta duruyor.

Ciğerlerim sanki enayi yumruğu yemişim gibi hırıltılı bir solukla sıkışıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Paniğe kapılmış beynim doğru düzgün işlem yapamazken, çarpan kalbim nasıl atacağını unutuyor.

Renzo'nun tüm yüzü kararıyor, her bir yontulmuş kenar aniden jilet gibi keskinleşiyor. "Neler oluyor lan? Nerelerdeydin?"

"Gitmelisin. Şu an iyi bir zaman değil." Başımı sallıyorum ve geriye doğru çekiliyorum.

Çarpıcı bir engerek yılanı kadar hızlı, elimi tutuyor ve beni asansör kabinine çekiyor.

"Renzo, lütfen. Seni yarın ararım. Şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"İstediğin kadar yalvarabilirsin. Senin evine gitmekten başka bir yere gitmiyorum, orada bana tam olarak ne haltlar döndüğünü anlatacaksın."

Köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibi bileğimi onun elinden kurtarıyorum ve asansörün karşı duvarına doğru geri çekiliyorum. "Benden bir şey talep etmeye hakkın yok." Sesim ele geçirilmiş gibi çıkıyor, ona sebepsiz yere tıslıyorum ama kendimi durduramıyorum.

Belki de ele geçirildim. Belki de başından beri bana söylemeye çalıştığı şey buydu.

Renzo bir santim bile vermeyi reddediyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor ve bir eliyle çenemi kavrayarak bakışlarımı onunkine zorluyor. "İyi ki haklar umurumda değil. İstediğimi alırım ve beklemekten bıktım."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, hırpalanmış kalbimi ağlatan şehvetli bir saldırı. Sevinçle. Yıkımla. Öpücüğü beni yerle bir ediyor ve tekrar ayağa kaldırıyor ama tüm bunların altında ben hâlâ her zaman olduğum kusurlu küçük kızım.

İlk geri çekilen ben oluyorum, gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Gerçeği istiyorsun. Sana anlatacağım." Sesim tonsuz. Kalbimin hissettiği kadar boş. "Silahlar, kaçırılma, hepsi benim hatamdı. Beni suçlamakta haklıydın." Asansör kapıları arkamdan açılırken, ellerimi yalvarırcasına açıyorum. "Ben kaosum."

CHAPTER 47

RENZO

SHAE'NİN NEDEN BAHSETTİĞİNDEN EMİN DEĞİLİM VE UMURUMDA DA DEĞİL.
O

Sonunda beni içeri aldı ve ben de kendimi onun içine öyle bir yerleştirmek istiyorum ki bensiz nasıl çalışacağını unutsun.

İkimiz de asansörden çıkana kadar onu geriye doğru yürütüyorum, sonra ellerimi yüzünün iki yanına koyup göz göze geliyoruz. Sözlerimi, arkalarındaki samimiyetle birlikte duyduğundan emin olmak istiyorum.

"Tam olarak kim olduğunu biliyorum ve bu kaosun başıma gelen en iyi şey olduğu ortaya çıktı."

"Bunu kastetmiyorsun." Gözleri sıkıca kapanıyor. Beni dışlamak istiyor ama bu bir daha olmayacak. Asla olmayacak.

"Ciddiyim ve bunu sana kanıtlayacağım." Elini tutuyorum ve onu koridordan daire kapısına doğru çekiyorum. "Aç şunu." Bu konuşmayı lanet olası bir koridorda yapmayacağım. Aklımdaki şey için mahremiyete ihtiyacım var.

Shae razı oldu ve içeri girdik. Çantasını yere bırakıp ceketini çıkarıyor, ben tüm dikkatimi onun her hareketine verirken o benim bakışlarımdan kaçıyor.

"Önce bana bunun neyle ilgili olduğunu söyle."

Girişte sırtı bana dönük dururken omuzları uzun, eşit bir nefesle yükselip alçalıyor. "Bu benim hatamdı. Soyguna ve yakalanmamıza neden olan bilgiyi ben sızdırdım."

"O zaman sana minnet borçluyum," diyorum ona eşit bir ses tonuyla.

Şaşkın bir halde omzunun üzerinden bakıyor, kaşları çatılmış ve dudakları hafifçe aralanmış. "Ne?"

"Eğer kaçırılmasaydık, o uçak düşmeseydi, birlikte geçirdiğimiz o üç haftayı asla yaşayamayacaktık. Ve o üç hafta hayatımın en güzel üç haftasıydı." Yavaşça etrafında dönüyorum, vücudunun doğal bir şekilde benimkini takip etmesini seviyorum.

"Bunu nasıl söylersin? Neredeyse ölüyorduk."

"Ve eğer bu seni benim yapmam anlamına gelseydi, bunu bir kalp atışında tekrar yapardım." "Yapamazsın-" Elini acı çekiyormuş gibi göğsüne götürdü. gözleri kapanıyor. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

Yüzünü tekrar ellerimin arasına alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. "Eğer ciddiysen söyleyebilirim. Ve her kelimesinde ciddiym. Sen benimsin Shae Byrne, ben de senin. Biz bir takımız. Ve sen yanımda olmadan bir gün daha geçirmeyeceğim çünkü sen zaten kalbimdesin. Lanet olası *ruhumdasın*. Ayrı geçirdiğimiz bu haftalar bana gerçekten önemli olan tek şeyin sen olduğunu açıkça gösterdi; sen yoksan gerisi anlamsız. Bu yüzden amcam Gino'nun ailenin başına geçmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım."

"Ne?" diye soluk soluğa başını ellerimin arasında sallıyor. "Hayır, Ren. Yapamazsın. Benim için olmaz."

Gururlu bir enerji tüm vücudumu saran bir mırıltı gibi içimde titreşiyor. "Tekrar söyle," diye törpülüyorum.

İç çekiyor. "Sana ne yapacağını söyleyemeyeceğimi biliyorum-" "Hayır." Sözünü kestim. "Benim adım. Bir daha böyle söyle."

Gözleri yumuşar. "Ren." Dudaklarından dökülen tek hece, sakın suların üzerine doğan bir güneş gibi. Çalkantılı ruhu yatıştırır ve hayata anlam katar.

Takım elbisemin ceketini silkiyorum ve elbisesini başının üzerine kaldırıp çıkarmak için kollarını yukarı doğru çekiyorum. "Yine söyleyeceksin ama bu sefer ben seni sikerken inleyeceksin. Artık kaçmak yok, Kaos. Sen benimsin."

CHAPTER 48

SHAE

BIRINE INANMAKTAN HIÇ KORKMADIM. YA ONLARA INAN YA DA

Yapma. Ama Renzo'nun dudaklarından dökülen her kelime kalbimi öyle bir mutlulukla dolduruyor ki içimdeki korkuyu engelleyemiyorum. Bunun bir yanılsama olduğunu keşfetmek için iki elimle sarılırsam, parçalanmış parçalarımın asla bir araya gelmeyeceğinden korkuyorum.

Bu adam benim arzularımı dinledi, başarısızlıklarına tanık oldu ve en derin korkularımı yaşadığımı gördü. Kısa bir süre içinde beni herkesten daha iyi tanıdı. Beni sadece istemekle kalmıyor, aynı zamanda bana sahip olmak için her şeyden vazgeçmeye hazır.

Aklımı zor toparlıyorum.

Asla birine ait olmak istemeyeceğimi sanırdım ama Renzo yanımdayken kendimi zayıf değil, güçlü hissediyorum. Bağımız bizi tek başımıza durabileceğimizden daha uzun yapıyor. Ve bugün benim yaptığım gibi düştüğümüzde, bağımız bir güvenlik ağıdır.

Bu tür bir ortak yaşamı nasıl bir zayıflık olarak görebilirdim ki?

Renzo'ya olan hislerimi çoktan kabullenmiştim. Onu seviyorum.

Bunu inkar etmek mümkün değil. Ama şu anda, aramızdaki bağın, çözmem gereken bir durumdan ziyade bir hediye olduğunu kabul ediyorum.

aracılığıyla.

"Ben seninim," diye huşu içinde nefes alıyorum. "Seni seviyorum ve seninim."

Sanki içindeki duygular sınırlanamayacak kadar büyükmüş gibi göğsü genişliyor. "Çok haklısın, sen benimsin."

Beni öpüyor.

Gömleğini yırtıp açtım. Düğmeler ahşap zemine saçıldı.

Ben kemeri ve pantolonuyla uğraşırken o aldırıyor, gömleğini çekip çıkarıyor. Haftalardır süren hüsrana uğramış arzularımız çılgınlığa dönüşüyor ve birbirimize duyduğumuz ihtiyaçla aklımızı yitiriyoruz. Giysilerinin geri kalanını tekmeleyerek çıkarıyor. Doymak bilmez bir açlıkla üzerime gelmesini bekliyorum ama onun yerine durgunlaşıyor. Yere bakıyorum ve dikkatini neyin çektiğini anlıyorum. Uyluk kılıfındaki silaha bakıyor. Onu unutmuştum ve şu anda üzerimde ondan, sütyenimden, iç çamaşırmıdan ve bir çift fildişi topuklu ayakkabıdan başka bir şey yok.

"Siktir, Shae. Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin." Küçük 22 kalibremi yerinde tutan elastik kayışın altına bir parmağını sokuyor ve parmağını iç uyluğuma doğru kaydırıyor, eli pembe tangamın üzerinden seksimi avuçlamak için yukarı kayıyor. "O tatlı amcığının sonunda sikimin etrafına sarılmasını ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?"

Boştaki eli askısız sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimi dolgulu kupların üzerine yerleştirmek için serbest bırakıyor. Eğilip ağzını göğsümle doldururken, eli ipek külotumun altından kayarak yavaş vuruşlarla uyarılmamı klitorisime ve sırtıma yayıyor.

Duvara yaslanıyorum, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

Dizlerinin üzerine gelene kadar aşağıları öpüyor. "Bu ne kadar seksi olsa da, gitmesi gerek." Uyluk kılıfımı bacağımdan aşağı kaydırıp çıkarıyor. "Şansımız yaver giderse, ikimizden biri vurulacak."

Gülmek zorundayım çünkü haksız değil, ama kalçalarımı ayırıp tangamın altını ortadan ikiye ayırdığında gülümsemem hızla kayboluyor. Elastik beli hâlâ üzerimde ama önü ve arkası jartiyer askısı gibi sarkıyor ve beni çıplak bırakıyor. Ve bu sefer gerçekten çıplak, tıraşlı ve canlı canlı yenmeye hazırım.

Renzo bu görev için hazırды. Beni yalayıp yutmaya başladı, bacaklarımı sırtına doladı, sonra beni omuzlarına oturtturarak ayağa kalktı. Sırtım destek için duvara yaslanırken, ağzı sanki şimdiye kadar tattığı en olgun, en lezzetli karpuz dilimini yiyormuş gibi amıma gömüldü.

Ve çıkardığı sesler... Daha önce hiç kimse beni tatmin ederken çıkardığı inlemelerle kendimi bu kadar seksi hissettirmemişti. Beni bitiş çizgisine ulaştırmak için bir rol oynuyor. Her saniyesini gerçekten seviyor ve bu da rahatlamama ve onun inandırıcı dokunuşunun tadını çıkarmama yardımcı oluyor.

Bir eli kış yanağımı sıkarken diğeri piercingli meme uçlarımdan birini büküğünde, kendimi yere bırakmak için saçlarımdan bir avuç tutmak zorunda kalıyorum. Bu zevk ezici. Her şeyi tüketiyor.

Bacaklarım seğirmeye ve titremeye başladı. "Ren, şimdiden çok yaklaştım. *Oh Tanrım.*" Onun becerisinden mi, duygulardan mı, yoksa orgazmlar arasında geçen uzun zamandan mı bilmiyorum ama bu seferki bir yük treni gibi üzerime geliyor. İçime girmeden saniyeler önce gelişinin gümbürtüsünü hissediyorum.

Elektrik zevk dalgaları vücudumdaki her sinir ucuna kısa devre yaptırıyor, ta ki ben duyumdan başka bir şey olmayana kadar. Başımın tepesinden ayak parmaklarımdan ucuna kadar nabız gibi atan, akan, canlı hisler. Ve sarhoş edici fırtına dinmeye başladığında, kendimi huzur dolu bir gölün üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Renzo yavaşça ayaklarımı yere indiriyor, ama sadece beni kollarının arasına alacak kadar uzun, gelin tarzı. Bu da iyi bir şey, çünkü titreyen bacaklarımdan beni dik tutabileceğinden emin değilim.

"Bu çok olağanüstüydü," diye nefes alıyorum boynunun kıvrımına doğru.

"Aptal kız, o sadece aperiatif."

Beni yatak odasına götürüyor ve yere yatırıyor, başım neredeyse yatağın ayak ucundan sarkıyor. Üzerimde durup zonklayan sikini okşadığında niyetini anlıyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir, bir daha yap," diye homurdanıyor.

Dilimi yavaşça alt dudağımda gezdiriyorum. Şaftının başını dudaklarıma getirmeden önce vücudunu bir antipati ürpertisi sarıyor. Dilimi açıp düzleştirerek onun kalın sıcaklığını ağzıma alıyorum. Daha fazlasını içine alabilmek için başımı daha da geriye eğiyorum. İnlediğimde, kendini boğazımın arkasına kadar bastırırken göbeği esniyor. Orada uzun süre kalmıyor, nefes almakta sorun yaşamadığımdan emin olmak için dikkatli davranıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca yavaşça ağzımı sikiyor. Ellerim göğüslerimi sıkıyor ve alay ediyor çünkü iyi hissettiriyor ama aynı zamanda bundan hoşlandığını biliyorum ve bu onunla ilgili. Bana hissettirdiği kadar inanılmaz hissetmesini istiyorum.

Emiyorum, yalıyorum, inliyorum ve o tıslayıp geri çekilene kadar kendime dokunuyorum, nefesleri sık, düzensiz puflar halinde geliyor. Hemen yatakta bana katılıyor, vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor.

"Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi." Boynum boyunca bir yol öpüyor, aleti sıcak ve deli-

üst baldırıma sertçe vurdu.

"Bunu sık sık hayal ettin, değil mi?" Alay ediyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Cinsel açlık yerini alırken mizahım dağılıyor. "Beklediğinden daha tanıdık olabilirim." Kollarımı boynunun arkasına, bacaklarımı da ortasına doluyorum. "Becer beni, Ren. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Kalçalarını öyle bir eğiyor ki, kafası giriş yerimle alay ediyor. "Prezervatif takmadım."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ama regl dönemim yeni bitti, o yüzden bir sorun olacağını sanmıyorum." Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Henüz çocuk için hazır değilim. Ama Renzo ve benim aramda işler böyle yürümüyor. Aşkımız dikkatli değil; tüketiyor. Aramızda hiçbir şey olmadan onunla bağ kurmak istiyorum.

Ten tene.

Kalp kalbe.

Renzo içimde rahatlamaya başladı. "Güzel, bu dünyadaki her şeyden çok amından döllerimin damladığını görmek ve yaşadığım ve nefes aldığım sürece kesin olarak benim olduğunu bilmek istiyorum." İçimde daha derinlere dalgalandıkça sesi daha da gerginleşiyor.

Nefes nefese kalıyorum ve başımı sallıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. "Evet, ben seninim. Sadece senin."

Bu onun işareti. İçime sonuna kadar batıyor... sonra tekrar... ve tekrar... ve tekrar ruhumun derinliklerine doğru ilerleyene kadar. Her güçlü itiş o kadar emredici ki, bedenimin zevkle canlanmaktan başka seçeneği yok.

Vücudu klitorisime mükemmel bir açıyla vururken, içimdeki o gizli sinir demetini harekete geçiriyor. Hiçbir şeyin peşinden koşmama gerek yok çünkü orgazmım aç bir panter gibi beni takip ediyor. O kadar yoğun ki, hazırlanırken içimin şiştiğini ve zonkladığını hissedebiliyorum.

"Ren... bu çok iyi." Sersemlemiş kelimelerim nefes nefese ve beklentiyle gergin çünkü bu daha önce deneyimlediğim her şeyden farklı hissettiriyor. "Aman Tanrım. Ren, geliyor."

"Beni çok sıkı sıkıyorsun. Adımı söyle, bebeğim. Ayrıldığın zaman adımı söyle."

Sesi benimki kadar düzensiz ve gergin ve bunu duymak içimdeki bombayı patlatan son kıvılcımı yakıyor. Adını haykırmaya başlıyorum, ama bu yoğun bir zevk çığılığına dönüşüyor. İçimdeki

Kaslar öyle bir güçle kasılıyor ki, o kasların arasından fişkırان sıvı hissinin belli belirsiz farkına varıyorum.

Renzo, orgazmı onu ele geçirmeden önce yarı tıslama, yarı inlemeyle "*Siktir et evet,*" diyor. Göbeği kasılırken vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor. Ona sarılıyorum, azalan zevkimin tadını çıkarıyorum ve kendi kurtuluşunu bulduğunu görmenin tadını çıkarıyorum.

Kendimize gelirken birbirimize sarılıyoruz. Ve ikimiz de tekrar eşit bir şekilde nefes aldığımızda, Renzo dizlerinin üzerine yükseliyor ve horozunu içinden kaydırırken göbeğime dikkatle bakıyor. Bu bana daha önceki fişkırımları hatırlatıyor. Baktığı şey bu mu? Altımda bir su birikintisi mi var?

Birden utandım. Dizlerim içe doğru bükülmeye çalışıyor.

Elleriyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor. "Sana döllerimin senden damladığını görmek istediğimi söylemiştim ve bu mükemmel." Başparmağını alıyor ve sıvıyı açıklığının etrafına bir daire şeklinde sürüyor. İç kaslarım istemsizce sıkılıyor, bu da daha fazla sıkıyor.

Renzo inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en baş döndürücü, bağımlılık yapan ses. Sanırım yapabilse fotoğraflarını çekip duvarlara asabilirdi.

"Yatağa baktığını sanıyordum. Sanırım ortalığı dağıtmış olabilirim. Özür dilerim. Bu daha önce hiç olmamıştı."

Hayatımda gördüğüm en kendinden memnun gülümseme yüzünde beliriyor. "Demek ki doğru yapıyorum."

Nedense bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"İkna olmuş görünmüyorsun."

"Sorun o değil. Sadece tekrar yaparım diye endişeleniyorum.

Yatak

."

"Örtüsü var," diye devam ediyor, yanıma uzanmak için tekrar aşağı iniyor. "Ve eğer ihtiyacımız olursa bir kamyon dolusu çarşaf alırım. Senin sikimin üzerine fişkırtmandan daha seksi bir şey hissetmemiştim. *Tanrım*, benim kadını sikişebiliyor."

Kendime engel olamıyorum. Başımı yastığa geri atıyorum ve karnımın derinliklerinden gülüyorum. Kahkahalarım dindiğinde ve bakışlarımı tekrar Renzo'ya çevirdiğimde, kapüşonlu bakışları beni sıcak yaz piknikleri ve ateş başında geçirdiğim rahat kış geceleriyle dolduruyor. Hayranlığının bir zerresini bile saklamıyor. Bana hissettiği her şeyi gösteriyor ve bana olduğu her şeyi veriyor.

Böyle bir dürüstlüğü ve oylamayı reddetmeyi nasıl düşünebilirim ki? Bu şimdiye kadar aldığım en büyük hediye ve bundan

vazgeçmeyeceğim.

her şey için.

"Biliyorsun, artık bana mahkumsun," diye fısıldıyorum ona, güvensizliğimin en ufak bir ipucu yeniden su yüzüne çıkıyor.

"Sıkışmışlık kaçma ihtiyacı anlamına geliyor ve ben senden asla kurtulmak istemiyorum."

"Tamam," diye nefes alıyorum. "Tamam," diye karşılık veriyor.

Bu kadar basit, kalbim onun. İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi.

CHAPTER 49

RENZO

"SENCE ORADA OLMADIĞIMI FARK EDEN BAŞKA BİRİ VAR MIDIR?" SHAE LAZI'YE SORAR

Duş alıp misafir yatağına geçtikten sonra vücudu benimkiyle sarmaş dolaş oldu.

"Tek olmadığımı bahse girerim." İç çekiyor.

"Takip ettiğiniz ipucu neydi?"

Sanki sevdiği birinin ölüm haberini vermeye hazırlanıyormuş gibi yavaş bir nefes alıyor. "Biraz uzun bir hikaye ama Quebec'ten döndüğümüzde evim yağmalanmıştı."

Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve kuşkuyla bakıyorum. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Eli göğsüme bastırıyor, yüzü sakinliğini koruyor. "İşler karıştı, Renzo. Yine de aileme söyledim. Bunu bir sır olarak saklamadım."

Bundan hoşlanmıyorum. Kızgınlığımın mantıksız olduğunu biliyorum ama yine de hoşuma gitmiyor. Sırt üstü uzanıyorum ve bedenimi rahatlamaya ikna etmeye çalışıyorum. "Kim olduğunu bulabildin mi?"

"Görüştüğüm kadın olduğundan neredeyse eminim, ancak birkaç gün öncesine kadar ondan şüphelenmiyordum bile."

"O olduğunu düşündüren neydi?" Bu işin nereye varacağını merak ediyorum. Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve birden keşke birkaç soru sorsaydım diye düşündüm.

"Başta elle tutulur bir şey yoktu ama Cana- da'ya gittiğinizi duyduğumda ve uçak pistini Kola ismiyle ilişkilendirdiğimde, bu bana çok fazla tesadüf gibi geldi."

Bu sefer sonuna kadar dik oturuyorum. "Bana bu kadının Arnavutlarla bağlantısı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu gece onun Arnavut *olduğunu* keşfettim." Shae benimle birlikte oturuyor, çarşafı etrafına çekiyor. "Uzlaşma b a h a n e s i y l e onunla buluştum."

"Tanrım, Shae. Ailen onunla buluştuğunu biliyor muydu?"

Bana ters ters bakıyor, sonra sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Konuşmamız sırasında her şey yolunda görünüyordu ama bir hevesle çantasından pasaportunu aldım. İsmi konusunda bana yalan söyledi. Ben onu Mari Cola olarak tanıyordum."

"İtalyan," diye not ettim.

"Doğru. Ama gerçek adı Marsela Kola. Arnavut. Ve kitapçığın yarısı Kanada pullarıyla doluydu."

Yataktan yuvarlanıyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Gel hadi. Buradan ıkıyoruz."

Sanki tartışıp tartışmamayı düşünüyormuş gibi önce kıpırdamıyor.

"Neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar, sen bile benim evimin daha güvenli olduğunu kabul etmek zorundasın. İşi şansa bırakmaya gerek yok." Soğukkanlılığımı koruyabiliyorum, ama bunu yapmazsam asla işbirliği yapmayacağını bildiğim için. Aslında yapmak istediğim şey, güvenli olmadığını bildiği halde burada kaldığı için ona fkelenmek. Ve hala lanet olası bir alarmı yok. Düşüncelerimi kendime saklamak için yanağımı ısııyorum.

Shae ayağa kalkıyor ve kıyafetlerimizi bıraktığımız yatak odasına kadar beni takip ediyor.

"Bir gecelik çanta hazırla."

Omzunun üzerinden utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Bunu beklediğimden daha iyi idare ediyorsun."

"Bu nasıl?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum, biz konuşurken telefonuma bir mesaj yazıyorum.

"Bana bağırmadınız ya da beni güvenli bir eve koymakla tehdit etmediniz. İşleri yoluna koymak için senin evinde bir gece geçirmek çok makul."

"Böyle düşünmenize s e v i n d i m , ama ayıklama işi tamamlandı ve b u gece çantası, adamlarım geri kalanınızı taşıyana kadar sizi idare edecek.

Yarın benim evime gel." Telefonumu kaldırdım. "Çoktan ayarlandı."

Sanki kışkımdan kelebekler fırlamış gibi bana bakıyor. "Ne?"

"Sormadan beni kendi evine taşıyamazsın."

Bana bir kez daha ne yapamayacağımı söylemesini görmezden gelmeye karar veriyorum ve durduğu yere geçip, boynuna kelepçelediğim elimle onu daha da yakına çekerek burnuna nazik bir öpücük konduruyorum.

"Shae Byrne..."

Göz kapağına bir

öpücük. "Sen..."

Diğer göz kapağına bir öpücük.

"*Lütfen...*"

Alnına bir öpücük.

"Benim yanıma taşın."

Bu kez dudaklarım yavaşça onunkilere dokunuyor.

"Tamam," diye nefes alıyor. "Gördün mü, çok mu zordu?"

Kulaktan kulağa sırtıyorum çünkü bu benim Shae'm. Her zaman son sözü söyler. Ve onu bunun için seviyorum.

Ancak toparlanmak yerine kaşlarını çatmış bir şekilde duruyor.

"Ne oldu?"

"Bu nasıl olacak, Renzo? Gerçekten istifa etmene izin veremem ama ben de evde oturan bir anne tipi değilim. Ailelerimiz var ve-"

Elimi ağzının üzerine koyuyorum, beni ısırmadığında rahatlıyorum ve elimi tekrar aşağı indiriyorum. "Tüm bu düşünceleri ben de yaşadım, güven bana. Seni 50'lerin klişelerinden daha iyi tanıyorum. Ve neyi fark ettim biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Kalçalarından aşağı akan dölüm ve sikime yapışan dudakların olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Renzo, bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." Dişleri alt dudağına takılıyor, sırtmamak için kendini zor tutuyor.

Onu döndürdüm ve kışına bir tokat attım. "Şu lanet çantayı topla da eve gidelim. Seni tekrar becermem lazım."

Öfke dolu nefesi, sözlerimin etkisiyle gözleri büyürken kayboluyor. "Evet, tamam. Toplanma zamanı."

CHAPTER 50

SHAE

RENZO'NUN EVİNDE UYANMAK ŞAŞIRTICI DERECEDE NORMAL GELİYOR, DÜŞÜNÜN-

Dün geceden önce buraya hiç gelmemiştim. Sanırım apartmandan çok adam tanıdık geliyor. Sanırım o yanımda olduğu sürece nerede olursam olayım kendimi rahat hissedebilirim.

Etkilerini hissetmek için gözlerimi açmama bile gerek yok. Kediler için kedi nanesi neyse, onun feromonları da benim için o. Kokusunun tek bir dalıyla içim sıcacık ve yapış yapış oluyor. Yatağa uzanıyorum, böylesine yüce bir memnuniyetle uyanmanın tadını çıkarıyorum.

"Bir daha asla yatağımdan çıkmama izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor Renzo uykunun ağırlaştırdığı çakıllı bir sesle, bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken.

Kalbimdeki sevinç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Asla korkunç derecede dilsiz değil. Arada bir tuvalete gitmem ya da yemek yemem gerekebilir."

"Hayır. Çok riskli."

Kıkırdıyorum ve ona daha da sokuluyorum. "Bugün ne planladın?"

"Eğer istifa etmemi istemediğinizden kesinlikle eminseniz, o zaman amcamla konuşmam ve ona patron olarak yerimi almak zorunda olmadığını söylemem gerekiyor. Rahatlayacaktır, bu yüzden bu yeterince kolay olacaktır."

"Eminim."

Başını sallıyor. "Ondan sonra muhtemelen kuzenim Sante ile ilgilenmeliyim. Dün gece ciddi anlamda kötü hayat seçimleri yaptı. Bu *görüşme* pek hoş olmayacak."

"Noemi babasının ihanetiyle başa çıkmakta zorlandığını söyledi."

"Bu hafif kalır," diye mırıldandı Renzo. "Peki ya sen? Bugün bir planın var mı?"

"Sanırım kendimle ilgili ne yapmak istediğimi düşünmeye başlayacağım. Dün gece size söyleme fırsatım olmadı ama kuzenlerime çoktan istifa edeceğimi söyledim."

Yüzümü görebilmek için üzerimden kalkıyor. "Bundan emin misin? Sevgiğin işi bırakmanın sebebi olmak istemem."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bu konu üzerinde çok düşündüm ve eminim. Sen bu değişime değersin."

Beni ateşli bir şekilde öpüyor. "Kahretsin, seni çok seviyorum. Ve söz veriyorum sıkılmayacaksın. Bunu birlikte yapıyoruz - sadece o Arnavut pisliklerin peşinden gitmek değil, her şeyi. Biz her cephede bir takımız. Patron olarak benim rolüm de dahil."

"Ailenin beni kabul edeceğini düşünüyor musun? Güven bir sorun olabilir." "Beni avucunun içine alıp yemen birkaç gününü aldı.

senin ellerinden. Diğerleri de farklı olmayacak."

İyimserliği hoşuma gidiyor ama ilk kez bunu görmekte zorlanıyorum. "Yapmam gereken bir diğer şey de Mari'nin pasaportundaki adresi kontrol etmek. Dairesiyle aynı değil."

"Tanıdık gelmedi mi?" "Hayır."

"Bu, kuzenimle uğraşmamak için mükemmel bir bahane gibi görünüyor. Hadi temizlenelim ve mekânı birlikte kontrol edelim."

Cevap sırtışı Joker'i bile utangaç gösterir. Renzo söz konusu olduğunda kesinlikle biraz dengesizim, ama onunla birlikte çalışmanın ve beni yanında istediğini bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğine bayılıyorum. Biz bir ekibiz -iyi bir ekip- ve ona sahip olduğum için çok minnettarım.

İki saat sonra, Mari'nin pasaportunda listelenen birimin bulunduğu küçük apartmanın önünde duruyoruz. Adresi internetten araştırdık ve başka birinin adına kayıtlı olduğunu gördük. Öğrendiklerimiz bu kadardı, bu da yüz yüze bir ziyaret yapma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Renzo birkaç adamını binanın yakınında bizimle buluşmaları için ayarladı. Doğrudan ön kapıyı çalmaya karar verdik ve ben önderlik ettim. Diğerleri koridorda hazır beklerken Renzo bana katılıyor. İkimiz de silahlıydık, ama silahlarımızı

Birinin kapıyı çalmasını beklerken silahlar kılıfında. Giriş kodu olmayan eski bir bina, yani herkes girebilir. Buzzerli girişleri aşmak o kadar da zor değil.

Kimse cevap vermeyince kapıyı tekrar çaldım. Bir dakika daha bekledikten sonra içeri girmeye karar veriyoruz. Kilit açma kitimi çıkardım ve otuz saniye içinde kapıyı açtım.

"Daha iyi bir sürgüye geçmeleri gerekiyor," diyorum dalgınca, kapı açılıp içeri bakarken. Burası küçük bir yer. Bir ailenin evine benziyor - belki de yaşlı bir çiftin. Bulmayı beklediğim şey bu değildi.

İçindekileri karıştırmaya başlamadan önce evin boş olduğundan emin olmak için dikkatli bir tarama yapıyoruz. Ana yatak odasında şu eski meşe rulo masalardan biri var. Fotoğraflar üst üste yığılmış ve açık yuvalara tikiştirilmiş. Fotoğraflarla dolup taşıyor ve çoğu da bana ait.

"Fuuuuck," diyorum yorgun bir nefes verirken. "Yüce İsa. Kim bu kadın?"

"Biliyorsam ne olayım." Bildiğimi sanıyordum ama belli ki fena halde yanılmışım.

Renzo masanın en önünde ve ortasında duran fotoğraf yığınının karıştırıyor ve bir tanesini bana göstermek için duraklıyor. Ben ve Devlin sarılıyoruz.

Beni takip ediyordu.

Onunla bir şey yaşadığımı biliyordu. Boynumdaki dantele bakıyordu çünkü onu bana kimin verdiğini çok iyi biliyordu.

Midem ayak parmaklarıma kadar hızlı bir yolculuk yapıyor ve geri dönüyor.

Renzo fotoğrafı sormuyor. Sadece başka bir şey dikkatini çekene kadar çevirmeye devam eder ve ondan bir dizi küfür alır.

"Ne?" Neye baktığını görmek için boynumu eğiyorum.

Conner'ın fotoğrafları. Birkaç tane, Noemi ile ve Noemi olmadan.

"Bu geçen hafta düğün için hazırlanırken oldu." Kelimelerim kâğıt gibi ince, şoktan dolayı herhangi bir anlam ifade edemeyecek kadar parçalanmış. Hâlâ beni ve ailemi takip ediyor. "Anlamıyorum. O bir sapık mı yoksa Arnavutlar için çalışan bir köstebek mi? Burada ne haltlar dönüyor?"

Cevap vermiyor çünkü o da aynı derecede şaşkın. Bunun yerine, kanımı donduran bir sonraki fotoğrafa geçiyor. Bu Noemi'nin yakın çekimi ve birisi onun üzerine kırmızı bir kalemle kırmızı bir X işareti çizmiş.

"Bundan hoşlanmıyorum Ren," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Noemi'yi ara ve iyi olduğundan emin ol."

Başımı sallıyorum ve titreyen ellerimle telefonumu çıkarıyorum. Favorilerimden onu seçiyorum ve telefon cevapsız kalırken bekliyorum. İkinci sesli mesaj açılıyor. Aramayı sonlandırıyorum ve Conner'ı arıyorum.

"Hayatta olduğunu bilmek güzel," diyor cevap verdiğinde. "Noemi nerede?" Talep ediyorum.

"O ve düğün için şehirde bulunan diğer hanımlardan birkaçı bu sabah brunch'a gittiler, dün gece kardeşinin düğününe katılmış olsaydın bunu bilirdin."

"Neredeler?"

Bir saniye sessiz kaldı. "Neden? Neler oluyor?" Endişeli ses tonu keskinleşiyor.

"Sanırım Noemi tehlikede olabilir. Açıklayacak zaman yok. Nerede brunch yapıyorlar?"

Artık tüm dikkati bende. Conner bana mekanın adını veriyor ve hepimiz oraya koşuyoruz. Grubu bulduğumuzda Noemi yanlarında değildi.

"Bir süredir görmediği bir arkadaşını gördü ve biraz ziyarete gideceklerini söyledi. Neden, neler oluyor?" Hepsi bize endişeli bakışlar atıyor ama açıklayacak zamanım yok.

"Bu arkadaş gördünüz mü?"

Başlarını sallarlar.

"Kahverengi saçlar ve gözler, Romanesk özellikler, çok çarpıcı?"

"Evet, bu o," diyor içlerinden biri temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Kim o?" "Orospu çocuğu," diye bağılıyor Conner, yumruğunu masaya vurarak.

Tüm restoran sessizleşir.

Bayanlara dönüp bakıyorum. "Açıklayacak vaktimiz yok ama siz eve gitseniz iyi olur. Onu sağ salim geri getirdiğimizde size haber veririm."

Cevap beklemeden restorana geri dönüyoruz.

Dışarı çıkar çıkmaz Conner volta atmaya başladı.

"Bana nerede olduğunu bildiğini söyle, Shae," diye soruyor. "*Karım nerede lan?*"

Silah hırsızlığından sorumlu olmak yeterince kötüydü. Benim yüzümden Noemi'nin başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem.

Düşün, Shae. Mari Noemi'yi nereye götüreceksin?

Evi ya da dairesi değil. Fotoğraf stüdyosunu iki kişiyle paylaşıyor, yani bu pek olası değil. Evine gitmiş olabilir mi?

Çatı mı? Aklıma başka bir yer gelmiyor ve bu mantıklı. Her ne oluyorsa onun için kişiseldir. Muhtemelen tanıdık bir yere gidecektir. Onu bulabileceğimi bildiği bir yere.

"Sanırım nerede olduklarını biliyorum."

CHAPTER 51

RENZO

PLANIMIZ MANTIKLI. ANLIYORUM. NEREDE OLDUĞUMU BILIYORUM

Bir keskin nişancıyla bitişik bir çatıda olmam Shae'ye onun yanında durmamdan daha çok yarar sağlayacaktır. Mantık beni yanıltmıyor ama yine de o kadar nefret ediyorum ki oraya gitme isteğiyle bedenim titriyor.

"Hazırlanman ne kadar sürer?" Onu acele ettirmek istemiyorum ama hazır olmak istiyorum. Shae ve Conner her an çatıda olabilirler. Haklıydı. Kendimizi göstermemeye dikkat ederek Noemi ve Mari'yi minibüsümüzün üstünden gördük.

Bana kalsa, kiralık katilimiz nişan alır almaz kadını dışarı çıkarırdım. Shae önce Mari'yle konuşması için ona şans vermemizde ısrar etti. Anlıyorum ama yine de hoşuma gitmedi.

"Bir dakika daha," diyor adam gözlerini görevinden ayırmadan. Beni şaşırtan doğaüstü bir sakinlikle hareket ediyor. Durum gerektirdiğinde ailemiz tarafından kullanılan iki nişancıdan biri, ancak ikisini de ilk kez iş başında görüyorum. Eğer kuzenim ve sevdiğim kadın hayatlarını kaybetme riski altında olmasalardı bu çok daha etkileyici olurdu.

Sanki bir işaretmiş gibi, Shae ve Conner yavaşça merdiven boşluğundan çatıya doğru adım atıyorlar. Mari dönüyor, Noemi'yi önünde tutuyor ve kuzenimin kafasına silah dayıyor.

Bu, güvenimin nihai testi olacak ve geçip geçemeyeceğim konusunda benim bile hiçbir fikrim yok.

CHAPTER 52

SHAE

ZİHNİN İNKÂRI SÜRDÜRME YETENEĞİ ŞAŞIRTICIDIR. NE OLURSA OLSUN

Ne kadar imkânsız olursa olsun, hâlâ Mari'nin sorumlu olmadığına dair umudum vardı. Bizi yanlış sonuca götüren korkunç bir yanlış anlaşılma olmuştu. Ama çatıya çıkıp Noemi'yi rehin tuttuğunu gördüğümde gerçeği inkâr edemezdim.

"*Sen,*" diye hırlayarak silahı kuzenime doğrulttu. "*Sensin.* O sensin." Berbat görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar ve tanıdığımı sandığım kadına hiç benzemeyen çılgın bir enerji.

"Mari, bu kuzenim Conner. Onu tanıyor musun?" Sesime sakinlik karışıyor. Bana karşı bir şeyler hissettiğine dair hayatım üzerine bahse girerim ve eğer ona şefkat gösterirsem, ona ulaşmayı umuyorum. Neler olup bittiğini öğrenmek ve kimsenin canı yanmadan bu sorunu çözmek için elimden geleni yapmak istiyorum.

Mari'nin çenesi titriyor, yüzü nefretle buruşuyor. "İkiz kardeşimi öldürenin o olduğunu biliyorum. Bir *hiç* uğruna. Ailemin evine öfkeyle geldi, birilerine zarar vermek için çaresizce bilgi arıyordu. Evdeki tek kişi kardeşimdi."

Bu mudur yani? İntikam mı? Aileme yaklaşmak için beni kullandı, sonra da... silahlarımızı mı çaldı? Hala mantıklı gelmiyor.

Conner'a bakıyorum, anlamaya çalışıyorum.

Gözleri kısıldı. "Bahsettiğiniz geceyi hatırlıyorum, çok uzun zaman önce değildi. O günün erken saatlerinde, bir araba kovalamacasının içindeydik.

adamlarınız karımı öldürmeye çalıştı." Noemi'ye başını sallıyor. "O günü çok iyi hatırlıyorum ve o evde hiç kimseyi öldürmedim."

"Hayır," diye onaylıyor Mari. "Ona o kadar sert yumruk attın ki geriye düştü ve kafasını çarptı-"

"Bilinci yerinde bile değildi."

"Önemli değildi," diye bağıyor, sonra devam etmeden önce kendini sakinleştiriyor. "İki gün sonra yere yığıldı ve kafa travmasından kaynaklanan anevrizma yüzünden anında öldü. Sen. Öldürdün. Onu."

Kahretsin, bu düşündüğümde çok daha karmaşık.

Neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum ama böyle bir şeyin olma ihtimali inanılmaz derecede düşük. Conner adama yumruk atmış olabilir ama ölümü bir kazaydı. Korkunç, trajik bir kaza.

Mari'nin intikam dolu bakışlarına baktığımda, bunu asla böyle görmeyeceğini biliyorum. Onun için Conner her zaman kardeşini ondan çalan adam olarak kalacak. Ama bu altı ay boyunca benimle çıkmasını ve evime zorla girmesini açıklamıyor. Neden Conner'ın peşinden en başından gitmedi?

Bir yandan durumu nasıl yatıştıracağımı bulmaya çalışırken bir yandan da her şeyi gerçek zamanlı olarak işlemeye çalıştığım için düşüncelerim dakikada milyonlarca mil uçuyor.

"Eğer durum buysa, üzgünüm," diye teklif ediyor Conner, zoraki sakinliğinin gerginliği yapmacık ses tonundan belli oluyor. "Ama bunun olacağını bilmeme imkân yoktu."

Mari'nin yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Hayır, ama üzgün olduğun için etrafta dolaşıp insanları dövmede bir sorun yok, öyle mi?"

Conner'ın çenesi bükülürken elleri yatıştırıcı bir şekilde kalkıyor. "Haklısın. Ben hatalıydım. Ama Noemi bunun bir parçası değil. Lütfen, bırak onu. Birini istiyorsan, beni al. Kardeşini öldüren benim."

Yavaşça ileri doğru bir adım atıyorum. Conner'ın eli beni yerimde tutmak için bileğime kilitleniyor ama ona bana güvenmesini isteyen bir bakış fırlatıyorum. İsteksizce bıraktığında, Mari'ye doğru dikkatlice ölçülmüş adımlarla devam ediyorum. Birbirimizi dikkatle izliyoruz. O Noemi'yi aramızda tutmaya özen gösterirken ben de onun saldırganlaşabileceğine dair işaretler arıyorum.

"Her şey böyle başladı ama hikâyenin tamamı bu değil, değil mi?" Nazikçe soruyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Bana bakarken başını özlemle yana eğmesi kalbimin onun için acımasına neden oluyor. Fark ettiğimden çok daha fazla zarar görmüş. Onu kadınsı olarak düşünmüştüm.

Gerçekte Mari, çatlaklarla dolu kırılğan bir cam çiçeğiymen dokuz ve zarif.

"Sadece seni kullanmam gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Ama sonra... gidip beni kendine aşık ettin. Sen ailenen farklıydın. Kendime senin masum olduğunu söyledim. Beni geri istemen için tam olarak istediğin gibi olmak için çok uğraştım ama sen istemedin." Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "O adamın sana verdiği kolyeyi onunla sadece bir *hafta* birlikteyken taktın, ama birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra hâlâ senin için *hiçbir şey* ifade etmiyorum."

Gözleri kolyenin hala durduğu boynuma kayıyor. Renzo'yla yaşadığım onca şeyden sonra neden hâlâ kolyeyi taktığımdan bile emin değilim, aklımda çok fazla başka şey vardı.

Kolyeyi avucumun içine alıp boynumdan çekiyorum ve zinciri kırıyorum. "Bu bir hediye idi ama düşündüğün kadar önemli değil. Artık değil." Nesnenin çatının taşlı yüzeyine düşmesine izin verdim. Ona onu sevdiğimi söyleyemem ama Devlin'i sevdiğimi düşünüyorsa yanıldığını söyleyebilirim.

"Belki de değil, ama sadece seni terk ettiği için. Ben senin için *oradaydım*. Seni korudum. Kuzeninin ölmesini ne kadar istesem de onu öldürmedim çünkü seni bu şekilde incitmek istemedim. Ailen hakkındaki bilgileri amcama iletmek sana hediye idi. Seni incitmeden onları cezalandırmanın bir yoluydu." Gözleri daha fazla yaşla doldu. "Bu işe hiç bulaşmaman gerekiyordu. Seni asla incitmek istemedim."

"İşler her zaman planladığımız gibi gitmiyor. Bunu anlıyorum."

"Tek istediğim senin beni istemendi," diye fısıldıyor. "Her şey berbat olduktan sonra evine geldiğimde, sana yakın olmak istemişim. Benim senin için hissettiklerimi senin de benim için hissettiğine dair bir kanıt bulmak için." Kelimeler ince ve hırıltılı, duygularla sıkışmış bir boğazdan zorla geçiyor. Acı içinde boğuluyor ve bu duygusal fırtınanın her bir zerresinin sıcak bir şehir caddesindeki bahar yağmuru gibi buharlaşmasını izleyene kadar neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Değişim midemi bulandırıyor çünkü şu anda karşımda duran kişi bakışlarındaki nefretle neredeyse tanınmaz halde.

"Hiçbir şey yoktu. Dairenin hiçbir yerinde bana ait tek bir hatıra bile yoktu. Gitmenin en iyisi olduğunu kabullenmeye başlamıştım ama sonra birden geri döndün. Hayatta olduğun için çok rahatlamıştım, tüm umutlarım yeniden alevlenmişti. Günler sonra, her şeyi bırakıp gittiğinde yıkıma uğradım.

beni geri istedin. Benimle ipini koparmış bir kedi gibi oynuyordun." Sesi ince, neredeyse mesafeli, sanki duygularının kâbusunda sıkışmış gibi. "Bana gerçekten bir şansımız olabileceğini düşündürdün ama durum hiç de öyle değildi, değil mi? Olanlar yüzünden kendimi o kadar kötü hissettim ki neden ayrıldığınızı bile anladım. Beni uzaklaştırdığın için seni affetmeye hazırdım ama pasaportumun gittiğini gördüğümde her dakikasının yalan olduğunu anladım. Tek istediğin bilgiydi. İşte o zaman gerçekten bittiğini anladım. Her şeyin bittiğini. Ve eğer adaleti sağlayacaksam, harekete geçmem gerekiyordu."

Onu ikna etmenin bir yolunu bulmak istiyorum ama o bunu çoktan aştı. Geçmişte yaşadığı acılar zihnini öylesine çarpıtmış ki mantık ve akıl artık işe yaramıyor. Hiçbir pazarlık onu bu çıkmazdan kurtaramaz. Eğer onu durdurmazsam sevdiğim insanlara zarar verecek. Bunu tüm benliğimle hissedebiliyorum ve bu kalbimi kırıyor.

"Çok üzgünüm, Mari. Her şey için."

Gözleri öfkeyle doluyor ve dudakları vahşi bir hırıltıyla aralanıyor. "Hayır, özür dileyemezsin!" diye bağırıyor.

Ama onunla ilgilenmiyorum. Bu konuşma bitmiştir.

Sağ kolumu kaldırıyorum - Renzo'nun beklediği işaret. İki saniye geçmeden bir güm sesi duyuldu ve Mari yere yığıldı, hemen ardından bir silah sesi duyuldu.

Conner ve Noemi birbirlerine doğru uçuyorlar. Rahatlama ciğerlerimdeki havayı emiyor, başımı döndürüyor.

Renzo ayağa kalkarken komşu çatıya doğru bakıyorum. Tam da olacağını bildiğim yerde, bu yüzden Mari'ye doğru yürümem ve konuşmamızı yapmam gerekiyordu. Onun kurtarılamayacağından emin olmam ama aynı zamanda adamının temiz bir atış yapmasını sağlamam gerekiyordu. Mari tam da umduğum gibi yaptı ve Noemi'nin risk altında olmaması için kendini adamın görüş açısına göre hizaladı.

Parmak uçlarımı öpüyorum ve ona sevgimi ve minnettarlığımı gönderiyorum. Sağ eli göğsüne doğru kalkıyor ve kalbinin üzerine geliyor. Mari olmasaydı, Renzo'ya sahip olamayacağımı fark ediyorum. Bu konuda ona minnet borçluyum. Ve bunun yanı sıra, kardeşinin ölümünden ve zihinsel çöküşünden istemeden de olsa sorumluyduk. O, içinde yaşayamayacak kadar kırılgan olduğu bir dünyanın kurbanıydı. Gerçeği öğrendiğimde ondan ne kadar nefret etmek istesem de, şimdi sadece merhamet duyabiliyorum.

"Kardeşinin yanına gömüldüğünden emin olmalıyız," diyorum Conner'a, onun ve Noemi'nin yanına döndüğümde.

"Temizlikilerin gelip onu ortadan kaldırması daha güvenli."

"Biliyorum, ama onunla yeniden bir araya gelmesinin bir yolunu bulabilirsek bu benim için çok anlamlı olur."

Beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Hadi buradan çıkalım."

Noemi kocasının yanından ayrılıyor ve beni sımsıkı kucaklıyor.

"Teşekkür ederim, Shae. Kesinlikle inanılmazdın." Geri çekildiğinde, şişmiş kırmızı gözlerinde gurur ve saygı parlıyor.

Conner arkasından usulca, "Ben de öyle," dedi. "Sana borçluyum, Shae."

"Emin olun, bunu unutmanıza izin vermeyeceğim." Yüzümü tamamen düz tutmayı başarıyorum. Zar zor.

Yüzünde tembel bir sırıtma beliriyor, ta ki gözleri bile gülümseyene dek. "Öyle olsaydı bizim Shae'miz olmazdı."

"Aynen öyle. Şimdi buradan gidelim. Çok yoruldum."

CHAPTER 53

RENZO

ÜÇÜNÜN BİR ARAYA GELMESİ SONSUZA KADAR SÜRECEKMIŞ GIBİ GELİYOR. Sokakta. Shae'nin iyi olduğunu biliyorum ama ona yakın olma ihtiyacıyla tüylerimin diken diken olmasına engel olamıyorum. Ona güvenle ulaşabilmek için.

Nihayet kaldırımında bana katıldıklarında, önce kuzenimin alınına bir öpücük konduruyorum. "Çok iyiydin, Em. Çok cesurdun. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, Renzo." Gözleri sevgiyle parlıyor.

Conner elini sıkmak için uzattı. "Görünüşe göre sana yine borçluyuz." "Bu sefer değil," diye düzeltiyorum onu. "Bu seferki benim için kişiseldi, Ben de." Shae'yi yanıma çekiyorum ve kalp atışlarımın nihayet durulduğunu hissediyorum.

"Biliyor musun," diyor Conner, "bizi başkası için terk etmeye kalksa, gitmesine izin vereceğimden emin değilim."

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi." Shae nefesinin altında alay ediyor.

Olayları hafif tutmalarına sevindim ama bu, belirtmem gereken bir noktayı gündeme getiriyor. "Umarım ondan sevdiği işi bırakmasını asla istemeyeceğimi biliyorsunuzdur. Ona istifa edeceğimi söyledim ama o değişiklik yapması için ısrar ediyor."

Conner sanki bir bulmacayı birleştiriyormuş gibi bana bakıyor. "Bu teklifi yaptığın için sana saygı mı duymalıyım yoksa tüm bu enerji için bir çıkışı yokken senin güvenliğini mi sorgulamalıyım emin değilim."

Zihnimde onun enerjisini kullanabileceğim yaratıcı yollar canlanıyor. Kurt gibi sırtımda engelleyemiyorum. "Shae

sıkılmayacak, güven bana."

Göğsüme vuruyor. "Bu kadar yeter, sanki burada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşuyorsunuz. *Tanrım*. Conner," diye bağıyor. "Sen Noemi'yi eve götür. Biz burada temizlik ekibinin gelmesini bekleyeceğiz."

Bize başıyla selam vermeden ve karısını arabalarına götürmeden önce sırtışı kayboluyor.

Shae'yi kucaklamak için kendime çekiyorum ve onu vücuduma yaslıyorum. "Orada ne dediğini bilmiyorum ama seni izlemek inanılmazdı. Dehşet verici ama aynı zamanda inanılmaz. Sakin kalman ve onunla konuşman. Onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyebilirim, ama bu işe yaramadığında, mümkün olan en iyi şansa sahip olduğumuzdan emin oldun."

"Dehşete mi kapıldın?" diye itiraz ediyor. "Çok korkmuştum ama sevdiğim insanları kurtarabilmek için soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu."

Onu uzun ve derin öpüyorum, tadını çıkarıyorum. Ayrıldığımızda, parmağımı boynunda kolyesini çıkardığı kırmızı çizginin üzerinde gezdiriyorum. "Kolyeyi sana o mu verdi?"

"Hayır, başka biri. Kısılandıği biri."

Bunu ona kimin verdiğini ve kıskanmamı gerektirecek bir şey olup olmadığını çok merak ediyorum ama güvensiz görünmek istemediğim için sessiz kalıyorum. Neyse ki Shae merakımı seziyor ve açıklıyor.

"Mari'yle görüşmeye başladıktan yaklaşık bir ay sonra bir adamla tanıştım. Ülkede sadece bir haftalığına kalmıştı ama bu beni benden aldı."

Bu çok uzun zaman önce olmuş olamaz ve birdenbire bu hikâyeyi gerçekten dinlemek isteyip istemediğimi sorguluyorum. Ancak geri adım atma şansım olmadığı için kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Kolye bir hatıraydı, kaçıp gidenin bir hatırası. O zaman fark etmemiştim ama birlikte olmanın bir seçim olduğunu öğrenmeme yardımcı oldun. Bir ilişki bir seçenek gibi görünmese bile, her zaman bir seçenek vardır. *Olmaması gereken* de bir seçimdir. Unutulmaz biri olabilirdi ama ikimiz de birlikte olmak için hiçbir şeyi feda etmek istemiyorduk. Bu bir seçimdi ve bu da onun asla kaçan kişi olmadığı anlamına geliyordu. O sadece beni bir hafta mutlu eden bir adamdı. Doğru kişinin gerçekten nasıl hissettirdiğini anlamama yardımcı olan bir adam. Çünkü doğru olduğunda, bir değişiklik yapmak artık fedakârlık gibi gelmiyor. Birlikte olma özgürlüğü gibi hissettiriyor."

"Siktir, seni seviyorum." Onu tekrar öpmek zorundayım. Eğer toplum içinde olmasaydık bundan daha fazlasını yapardım. Şimdilik, ikimizi de nefessiz bırakan, ayak parmaklarını kıvıran, sarhoş edici

bir öpücükle yetiniyorum.

"Ben de seni seviyorum, Ren. Sonsuza kadar ve daima."

EPILOGUE

THREE WEEKS LATER

Renzo

"SORUN DAĞINIK OLMALARI," DIYE AÇIKLIYORUM GINO'YA. "SORUN Arnavutlar kendi aralarında savaş halindeler ve Mari'nin ailesiyle ilişkilendirilen kişiler en iyi ihtimalle aşırı uçlar. Onları tespit etmek kolay olmadı, bu yüzden yardım aldım."

"Özel dedektif mi yoksa sözleşme mi?"

"İkisi de değil. Şehirde özel güvenlik ve soruşturma işleriyle ilgilenen yeni bir ajans var. Adı Viper Industries. Genoveses aracılığıyla duydum. Yöneten adam eski kartel üyesi."

"Eski kartel üyesi olup da hâlâ nefes alan biri olduğunu sanmıyordum."

"Ben de, ama duyduğuma göre bu adam gerçek bir anlaşma. Geçen hafta onunla görüştüm, göreceğiz. En azından bizi kaçırان dört kişiyi yakalayana kadar bu işin peşini bırakmayacağım."

Gino bilgece başını sallar. "Bence bu konuyu zorlamakta haklısın. Sorunun yayılmasına ihtiyacımız yok."

"Kesinlikle." Masamdaki sandalyeden kalkmaya hazırlanırken Gino elini kaldırarak ona biraz zaman vermemi sessizce rica ediyor.

"Bence bunların hepsi kulağa hoş geliyor Renzo, ama Sante'yi İtalya'ya gönderme planın konusunda endişeliyim. O zaten çok şey yaşadı. Yardım etmeye çalışıyor olabiliriz, ama bu ona bir başka aile üyesinin onu terk etmesi gibi görünebilir."

Sandalyeme geri gömölüyorum, endişelerimin ağırlığı mekanizmayı inletiyor. "Anlıyorum Gino, gerçekten. Ama gittiği yolda devam etmesine izin veremem. İçki ve umursamaz davranışlar arasında, çocuk ölmek istiyor gibi."

Yorgun bir nefes bırakıyor. "Sanırım haklısın. O benim yeğenim, tıpkı senin gibi ve onu incitmek istemiyorum. Umarım Donati kuzenleriyle geçireceği zaman ona yeni bir bakış açısı kazandırır."

Bunun nereye varacağını bildiğim için dudaklarım inceliyor. "Donatis'lerde kalmıyor. Ayarlamaları yapmak için aradığımda, babamın kuzeni Francesco bana yakın zamanda beyin tümörü teşhisi konulduğunu ve yakında ameliyat olacağını söyledi. Şu anda Sante gibi bir projeyi üstlenemez. Ayrıca ailenin o tarafındaki diğer bireyleri de bu tür bir iyilik isteyecek kadar tanımıyorum."

"Peki nereye gidiyor?" Amcamın ses tonu acımasız. Sorusunun cevabını zaten biliyor.

"Lazaro Malgeri." Annemin kuzeni... Sicilya'da.

"Tanrım, Renzo. Sicilyalılar *acımasızdır*. Onlar bambaşka bir tür."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ben de ona bağırdım. "Başka ne seçeneğim var ki? Çocuk burada kendini öldürtecek. Ve bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Onu bu sabah uçağa bindirdim. Ya yüzmeyi öğrenir ya da boğulur."

Gino ters ters bakar, ama o bir şey söyleyemeden Tommaso odaya dalar. Normalde vurdumduymaz olan gözlerinden ateş fışkırıyor, dudakları hırıltıyla kıvrılıyor.

"Onu göndermemen için sana yalvardım. Bana bunun onun için en iyisi olacağını söylemiştin, ama şimdi seni duydum. Boğulmak mı? En iyisi bu gibi görünmüyor. *Yalan* söyledin."

"Bu bir yalan değil." Tekrar ayağa kalktım. "Onun için en iyisi bu. Ruslar tarafından işkence edilerek öldürülmesini mi istiyorsun? Çünkü ben devreye girmeseydim öyle olacaktı. Onu kurtarmak için bildiğim tek yol bu."

"Peki ya ben?" Kollarını iki yana açıyor. "Sante'nin burada olması ilk kez bir arkadaşım olduğunu hissettirdi. Beni ben olduğum için kabul eden biri ve sen bunu benden çaldın."

Ne yaparsam yapayım kazanamıyorum.

"Lanet olsun, Tommy," diyorum bıkkın bir nefesle. "Birlikte kalmaya bu kadar kararlıysan onunla gitmen dışında sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor içi boş bir sesle.

"Hayır, bana kızgın olmanı istemiyorum. Bak, bunu daha sonra konuşabiliriz, tamam mı? Ziyaret edebileceğin zamanları falan belirleyebiliriz ama şu an için gitmem gereken bir yer var." Teknik olarak gitmeden önce otuz dakikam daha var ama bu konuşmadan uzaklaşmam gerekiyor.

Bu aileyi yönetmeyi pek çok yönden seviyorum. Her gün zorlayıcı ve farklı - hiç sıkılmıyorum. Ama hastalık ve kişisel sorunlarla uğraşmak, bunlar olmadan da yapabilirim. Ben bir iş yeri işletiyorum, kreş değil. Bunun liderlik işinin bir parçası olduğunu ve çoğu zaman sorun olmadığını biliyorum, ancak bugün uğraşmak istediğimden daha fazlası. Neyse ki, günümü karartmak yerine aydınlatacağına güvenebileceğim tek kişiyi görmeye gidiyorum.

Shae

"Burada ne yaptığımızı bana hatırlatır mısın?" Renzo, ona benimle buluşmasını söylediğim kahverengi taştan eve bakıyor, ben de giriş için kilit kutusundaki kodu giriyorum.

"Dairemin kontratı için hazırlık yaparken emlakçım ile konuşuyordum. Ona Kanada'da nasıl zaman geçirdiğimizi ve ikimizin de ... *daha rahat* dağ tarzı bir evin bazı özelliklerinden nasıl hoşlandığımızı anlattım. Heyecanlandı ve bana yeni ilanının resimlerini gösterdi, ben de çok beğendim ve seni de getirebilir miyim diye sordum. Normalde o da gelirdi ama ben gerçekten seninle yalnız bakmak istedim." Alt dudağımı kemiriyorum, gözlerim girişte hızlı bir tarama yapıyor. "Bir yer satın almaktan bahsetmediğimizi biliyorum, ama bana hitap etti. Sanki... *bizmişiz* gibi geldi."

"Gördüklerim hoşuma gitti. Hadi geri kalanına bakalım."

Ön oturma odasında durarak ana katta bir tarama yapıyoruz. Neredeyse mekânı gezdiğim kadar Renzo'yu da izliyorum. Torik kahverengi taş ev, kaldırım kaplayan masmavi ağaçların bulunduğu sakin bir sokakta tek ailelik bir ev. Önceki sahipleri, evin tarihini onurlandırırken, geniş ahşap zeminler ve zengin doğal malzemeler içeren çağdaş tasarım unsurlarıyla modernize ederek olağanüstü bir iş çıkarmışlar.

"Görünüşünü ve verdiği hissi seviyorum ama en sevdiğim kısım burası." Kolumu şömine şöminesi olarak kullanılan ahşap kirişe yaslıyorum. "*On tane* odun şöminesi. Hepsi de işlevsel. Ne kadar havalı değil mi?" Heyecanla soruyorum, Renzo'nun da benimle aynı çekiciliği hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum.

Yavaşça ilerliyor, gözleri taze odunlarla süslenmiş demir ızgaraya kilitleniyor. "İnanılmaz derecede havalı," diyor sonunda, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir eğlenceyle.

"Biliyorum, bu süslü bir yükseliş değil-"

Renzo yüzümü ellerinin arasına alıp sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Shae, bu mükemmel."

"Gerçekten mi?" Baş döndürücü beklenti sesimi bir oktav yükseltiyor. "Yukarı çıkıp geri kalanını görebiliriz. İki kat daha var ve hatta spor salonu olan tamamen bitmiş bir bodrum katı bile var."

"Etrafa bakmak isterdim ama sanırım çoktan satıldım. Haklısın. Bizim gibi hissettiriyor. Evimiz gibi."

O kadar heyecanlıyım ki kendimi ona doğru fırlatıyorum ve kollarımı sıkıca boynuna dolayarak ona sarılıyorum. "Senin de bunu hissetmene çok sevindim çünkü ben zaten bir teklifte bulundum." Geri çekiliyorum ve ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Üzgün olduğumu söyledim ama bu yalan olurdu."

Kahkaha sesleri vücudunu sarsıyor. "Neden şaşırmadım?"

"Eğer bu seni şaşırtmadıysa, senin için bir şeyim daha var." Karnımdaki sınırlar kabarıyor ve avuç içlerim karıncalanıyor. Küçük bir adım geri atıyorum ve burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. "Renzo Donati, kısa bir süre içinde dünyanın merkezi haline geldin. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkaracak şekilde bana meydan okuyor ve destek oluyorsun ve ben de aynısını senin için yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Sen benim insanımsın. Seni tüm kalbimle seviyorum ve sonsuza dek hayatın her gününü birlikte geçirmek istiyorum."

Cebimden siyah titanyum bir yüzük çıkarıp tek dizimin üzerine çöküyorum. Renzo o kadar hareketsiz ki nefes aldığından bile emin değilim ve gözlerinin arkasından bir duygu seli geçiyor. Tepkisini fazla analiz etmemeye çalışıyorum çünkü bunu doğru yapmaya çalışıyorum ve ne söyleyeceği konusunda endişelenirsem her şeyi berbat ederim.

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı biliyorsun. Eğer biz bir takımsak, sen benim hayatımsın ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. O yüzden... Renzo Agosto Donati, benim takımım olmayı kabul ederek beni onurlandırır mısın?"

Kocan mı?" Duygu beni ele geçirmekle tehdit ederken her kelime bir öncekinden daha gergin.

Renzo beni ayağa kaldırıyor, sonra yüzüğü elimden nazikçe alıyor, daha önce hiç yüzük görmemiş gibi inceliyor. Bu beni geriyor.

"Bu bir nişan yüzüğünden çok bir alyans," diye geveledim. "Ama bir erkek için nişan yüzüğü diye bir şey yok gibi görünüyor, bu yüzden seçeneklerim sınırlı. Eğer beğenmediysen değiştirebiliriz. Evet demene bile gerek yok tabii ki. Bu konuyu henüz hiç konuşmadığımızı biliyorum." Saçmalıyorum. Biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Bir şey söylemesini ve beni bu ıstıraptan kurtarmasını istiyorum.

Yüzüğü başparmağıyla parmağı arasında tutuyor, için için yanan bakışları benimkini buluyor. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en dokunaklı, en alçakgönüllü jest. Ve bunu senden duyunca nutkum tutuldu." Yüzüğü parmağına geçiriyor, sonra en içten olduğu anlarda yaptığı gibi yüzümü kavırıyor. "Senin kocan olmaktan dünyanın en gururlu erkeği olurum. Bildiğin gibi, tanıştığımız ilk haftadan beri sana karım diyorum."

"Çok küstahsın, ama içinde bulunduğumuz koşulları göz önüne alırsak, bunu görmezden geleceğim." Yeni tenis topu almış bir golden retriever gibi gülümseyerek ona bakıyorum.

Önce bir göz kapağını, sonra diğerini öpmeden önce gözleri hayranlıkla yumuşuyor. "Seni seviyorum, Shae. Senin için yaşıyor ve nefes alıyorum ve hayatımı Bay Shae Byrne olarak geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Bir öpücükle bir araya geliyoruz. Kalbim güneş ışığı ve gökkuşaklarından oluşan bir konfeti patlamasıyla patlayacak kadar dolu hissediyor. Öyle olsa bile üzülmezdim çünkü Ren'e duyduğum bu aşk her türlü bedele değer. Birbirimizden ayrıldığımızda, nazik bir dalganın yavaşça yeniden yükselişini hatırlıyorum. kumlu bir sahilden kaçmak. Aramızdaki bağ, deniz ve kıyısı kadar amansızdır. Dalgalar bazen çalkantılı, bazen de sakin olabilir, ancak kendimizi her zaman öyle ya da böyle bir araya gelirken bulacağız.

"İkimiz de kadere çabuk inanmayız ama bugün bir istisna gibi geliyor." Renzo elini cebine attı ve küçük siyah kadife bir çanta çıkardı. "Buraya gelirken senin için bir şey almıştım." Almam için çantayı sallıyor.

İnanılmaz derecede merak ediyorum ve eşyayı elime alıp içinde ne olduğunu hissettiğimde daha da meraklanıyorum çünkü tanımlaması çok kolay. Çok tuhaf bir hediye seçimi gibi görünüyor. Çekme iplerini açıyorum ve küçük çakıyı avucuma kaydırıyorum, tanıma duygusu içime çarpıyor. "Bu uçaktaki bıçak," diye huşu içinde nefes alıyorum. Arnavutlardan kaçmamıza yardım etmek için kullandığım beyaz çakının aynısı.

"Ters çevirin."

Bakıyorum ve metal sapa tek bir kelimenin kazınmış olduğunu görüyorum.

Kaos.

"Bunu enkazda buldum ve saklamak zorunda kaldım. Bunun sana olan inancımın uygun bir temsili ve birlikte yaşadıklarımızın bir hatırlatıcısı olduğunu düşünmek istiyorum."

Bana güvenmesini ilk istediğimde aynı bıçağı gizlice cebime koymuştum. O da güvendi.

Çok şaşırdım. Uçak kazasını bulduğunu biliyordum çünkü içeride ölen adamların isimleri ve bilgileriyle geri dönmüştü, biz de bunları diğerlerinin izini sürmek için kullanıyorduk. Bıçağı tamamen unutmuştum.

"Ren, bu inanılmaz düşünceli." Bunu çok sevdim. Yanımda taşıyıp kullansam mı yoksa hiç kaybetmemek için çerçeveletip saklasam mı bilemiyorum. "Teşekkür ederim," diye boğazımı sıkıan duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

"Ne zaman istersen, güzelim. Şimdi, üst kata bir göz atacak mıyız yoksa doğruca kuyumcuya mı gideceğiz?"

"Kuyumcu mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Dünyanın *senin* benim olduğunu bilmesi gerekiyor, bu da bir yüzüğe ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Çok mu sabırsızsın?"

"Sadece seni benim yapmak söz konusu olduğunda." Gözlerindeki sıcaklık onları gece yarısının koyu bir tonuna dönüştürüyor.

Sıcaklık karnıma doluyor, sonra el ve ayak parmaklarıma doğru yayılıyor. "Belki gitmeden önce üst kata hızlı bir yolculuk yaparız. Bilirsin işte

... etrafa bir göz atmak için... hazır burası bize kalmışken." "Bunu yapmazsak ihmalkâr davranmış oluruz." Bir adım attı, beni geri çekilmeye zorladı-

Merdivenleri koru.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye cevap veriyorum dalgınca, hareketlerinin zarafeti karşısında büyülenmiş bir halde.

"Shae?" diye soruyor kadifemsi bir okşamayla. "Evet mi?"

"Seni buraya, merdivenlere götürmeden önce kışını kaldır." "Oh!" Topuklarım ilk merdivene çarptığında nefesim kesildi.

Renzo beni sabitlemekte gecikmedi. Teşekkür etmek için ona bakıyorum ve gözlerinde gördüğüm vahşi şehvet karşısında nutkum tutuluyor. Çok yırtıcı. Çok ilkel.

Kulağıma doğru eğildi ve tek bir kelime fısıldadı. "*Kaç.*" İki kere söylemesine gerek yok.

Sevinç çılgınlıkları atarak arkamı dönüp merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Topuklarımdan yaklaştığını duyuyorum ve dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyorum.

[Craving Chaos](#)'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Moretti Malice, birbirine bağlı bağımsız romanlardan oluşan bir seridir - buradan gidebileceğiniz üç yön vardır:

1. [Craving Chaos Bonus Epilog](#)
2. [Seytanın Susuzluğu](#) (Santa ve Amelie'nin hikayesi)
3. [Sessiz Yeminler](#) (Conner ve Noemi'nin hikayesi)
**Aşağıda her bir seçenek hakkında daha fazla bilgi bulabilirsiniz.*

[Bonus Epilog](#)

Başka bir şey yapmadan önce, *Craving Chaos* için ÜCRETSİZ bonus sonsözünüzü aldığınızdan emin olun.
En sevdiğimiz Byrnes, Morettis ve daha fazlası ile dört yıl sonrasına ilk kez göz atın!

Ücretsiz kopyanızı indirmek için bu bağlantıyı takip edin: [Craving Chaos Bonus Epilog](#)

[Seytanın Susuzluğu \(Moretti Malice #2\)](#)

Henüz erken, bu yüzden kitap hakkında fazla bir şey söyleyemem ama umarım gerçekten kendini adanmış bir takipçinin ısrarını takdir edersiniz... Sante

Mancini'nin geri dönmesinin tek bir nedeni var, o da Amelie Brooks.

Conner & Noemi'yi merak ediyor musunuz?

Sessiz Yeminler (Byrne Kardeşler #1)

İlk Byrne Kardeşler romanını kaçırdınız mı? [Sessiz Yeminler](#)'de Conner, görücü usulüyle evleneceği eşini dilsiz olduğu için seçmiş ve onunla konuşmak zorunda kalmayacaktı. Ancak Noemi'nin kendisini tacizci bir babadan korumak için sustuğunu öğrendiğinde, yeni karısını ve onun adına intikam almayı takıntı haline getirir.

İletişimde kalalım!

İletişimde kalmak için haber bültenime ve Facebook grubuma katılmayı unutmayın!

[Jill'in Bülteni](#)

[Jill'in Açgözlü Okuyucuları](#)

ACKNOWLEDGMENTS

İthafıta da belirttiğim gibi, Shae için bir araya gelen okuyucularım olmasaydı bu kitap var olamazdı. Yazmayı en çok sevdiğim öykülerden birini ortaya çıkarmam için bana ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Hikâye kafamda şekillendikten sonra neredeyse kendi kendini yazdı. Bu *en güzel* duygu!

Suç ortağım Sarah, her kitabın bir sonraki önemli parçasıdır. Çoğu durumda, bana verdiği her geri bildirim için minnettarım, ancak bu sefer onun ayıbilimci önerisini kabul edemedim. En azından şimdi teknik olarak ayıbilimci kelimesinin onun ısrarı üzerine kitaba girdiğini söyleyebilirim. Bir şey değil.

Chris, Patricia ve Megan- beta geri bildirimleriniz en üstteki kiraz. Teşekkür ederim!!! Kitaplarımı cilalamama ve tanıtmama yardımcı olan inanılmaz insanlardan oluşan bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım.

Ayrıca, bir adada mahsur kalan iki kişinin birlikte yaşadıkları inanılmaz *bir* yasak aşk hikayesi olan *On the Island*'ı yazan Tracey Garvis Graves gibi yazarlara da teşekkür etmek istiyorum. Onunki ve diğerleri gibi hikayeler bana bu mecaz için bir tutku verdi. İki insanı geri dönüşü olmayan bir noktaya bağlayan yoğunluk ve çaresizlik. Doyamıyorum!

ABOUT THE AUTHOR

Jill Ramsower, Houston'da doğmuş, Austin'de büyümüş ve şu anda Batı Teksas'ta ikamet eden bir Teksaslı. Lisans ve doktora derecelerini almak için Baylor Üniversitesi'ne ve ardından Baylor Hukuk Fakültesi'ne gitti. Sonraki on dört yılını avukatlık yaparak ve üç çocuğunu yetiştirerek geçirdi, ta ki bir kader günü yürüdüğü yoldan **s a p ı p** bir kitap yazmak için oturana kadar. Bir kalem bağımlısı olarak, ele geçirilmiş bir kadın gibi yazmaya başladı ve hikayeler anlatmanın hayattaki tutkusu olduğunu keşfetti.

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Yayın Günü Uyarıları, Ön Gösterim ve Bülten

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Jill'in Bültenine katılın. (Spam veya sık sık anlamsız e-postalar yok.)

Resmi Web Sitesi: www.jillramsower.com

Jill'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/jillramsowerauthor

Okuyucu Grubu: [Jill'in Açgözlü Okurları](#)

Jill'i Instagram'da takip edin: [@jillramsowerauthor](#)

Jill'i TikTok'ta takip edin: [@JillRamsowerauthor](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.